

အချစ်နဲ့ဝှံ့စားခန်း လုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်

ရွှေဘဝင်

အကျဉ်းစိ နှလုံးသား

BURMESE
CLASSIC
COM

၂၈၆

သစ္စာမွန်စာပေတိုက်

ရဲ့

စင်တင်ကလောင်ရှင်များ

ရွှေဘဝင်
အိမ်သက်ပိုင်

အိမ်သက်
BURMESE
CLASSIC
.COM

ရွှေဘဝင်
ပထမကျမ်း

ရွှေဘဝင်

အကျဉ်းစံနှလုံးသား

(အချစ်နှင့် စွန့်စားခန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်)

BURMESE
CLASSIC
.com

“မိုးဦး... ဒီကိုလာဦး”

ဂုဏ်ခန့်၏ပဲ့တင်သံ တစ်ခုလားပင်ဆိုရမည်။

ထွက်ပေါ်လာသောအသံက ခက်ထန်မာကျောလှ
သည်... ဒါပေမယ့် မိုးဦးလှိုင်အတွက် ဒီအသံမှာဘာမှ
မဆန်းကြယ်တော့ပေ...

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြားနေခဲ့ရသော အသံတစ်ခုပင်
ဖြစ်လေ၏။

မိုးဦးလှိုင်ကားရေဆေးနေရာမှ... ခေါ်သံဆီသို့
လာခဲ့သည်။

မိုးဦးလှိုင်ကို ခေါ်သူကတော့... ပန်းစုံမြိုင် စံအိမ်
ကြီးသခင်မ နန်းအိမ်သျှင်ပင် မဟုတ်လား...

သန္တာမွန်စာပေ

သခင်မဆိုပေမယ့်... မိုးဦးလှိုင်နှင့် အသက်အရွယ်
က အတူတူပင်...

“နင်... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကားရေဆေးနေတာလေ... နင်ဘာခိုင်းမလို့လဲ
နန်းအိမ်သျှင်”

“ခိုင်းမလို့ မဟုတ်ဘူး... နင့်ကို ဆုချမလို့”

“ဟင်...”

နန်းအိမ်သျှင် မျက်နှာတွင်... ဒေါသပုံရိပ်တွေကို
ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ကတည်းက မိုးဦးလှိုင်ပေါ်မှာ အပြစ်
တစ်ခုခုကို ရွာတော့မည်ဆိုသည်ကို သဘောပေါက်မိ
လိုက်သည်။

“နင်... ငါ့ဂျက်ကီကို ရိုက်တယ်ဆို... ဟုတ်လား”

“ငါ့ရိုက်တာမဟုတ်ဘူး... လှန့်ပြီး ဟန့်လိုက်တာ”

“ဘာ... နင်က ငါ့ခွေးကို ဟန့်ရအောင် နင်က ဘာ
ကောင်မို့လို့လဲ”

“ငါ ဘာကောင်မှတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ငါမှမဟန့်
ရင် ဂျက်ကီကအိမ်ရှေ့မှာ အလှူခံလာတဲ့ လူကြီးကိုကိုက်မိ
မှာစိုးလို့ မဖြစ်မနေမို့ ဟန့်လိုက်ရတာ”

“ကဲ...”

“သမီး...”

“မယ်...”

နန်းအိမ်သျှင်... မိုးဦးလှိုင်ကို ပါးရိုက်ဖို့ လက်ပြင်
ချိန်မှာ မယ်၏ခေါ်သံကြောင့် မရိုက်ဖြစ်လိုက်။

မယ် ဆိုသည်မှာ နန်းအိမ်သျှင်၏ မိခင်ကြီး...
ဒေါ်နန်းသက်စံပင် ဖြစ်သည်။ ဖခင်ကြီးဖြစ်တဲ့ ...
ဦးစိုင်းလူအောင်ကတော့ မနှစ်က တိမ်းပါးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“သမီး ဒါဘာလုပ်တာလဲ...”

“ဆုံးမမလို့ မယ်... ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ ကိုယ်မနေဘဲ၊
သူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း သမီးဂျက်ကီကို ရိုက်တာကို မကျေနပ်
ဘူး...”

“သမီးတော်တော်လေးကို ရိုင်းစိုင်းနေပါလားကွယ်၊
မောင်မိုးဦးလှိုင်ပေါ်မှာ ဒီလောက်ထိ မရိုင်းစိုင်းသင့်တော့
ဘူး... ငယ်ငယ်က မသိတဲ့အရွယ်မို့ ရိုင်းခဲ့တာ ကိစ္စမရှိဘူး။
ခု အရွယ်တွေကြီးပြင်းလို့ ဘွဲ့တွေတောင် ရခဲ့ကြပြီလေ...
ဘာလို့ ဒုတိ ရိုင်းနေရတာလဲသမီး”

“မယ်တို့... ဒီကောင်ကို ခုလို ပစားပေးနေလို့

ရောင့်တက်ရဲတာ”

“မောင်မိုးဦးက ရောင့်တတ်ရအောင်.. သမီးပေါ်မှာရော၊ မယ်တို့အပေါ်မှာရော ဘာတွေအခွင့်အရေးယူခဲ့တာ ရှိလဲ... ပြောစမ်းသမီး”

“မပြောဘူး.. မပြောဘူး။ နင့်ကို ဒီတစ်ခါရိုက်ခွင့် မကြုံပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ဆိုရင် အလွတ်မပေးဘူးမှတ်”

“သမီးမိုက်... ဒင်းက...”

“မယ်...”

မယ်လက်ကို မိုးဦးလှိုင်း လှမ်းပြီးဆွဲကာ...

“မယ်ရယ်.. နန်းအိမ်သျှင် ရိုက်ချင်ရိုက်ပါစေ၊ သားအတွက် မဆန်းလှပါဘူး.. မယ်စိတ်အပင်ပန်းမခံပါနဲ့.. ကျန်းမာရေးက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“မောင်မိုးဦး.. မောင်မိုးဦး မင်းဟာ ဒီသမီးအတွက် ဝဋ်ကြွေးလာပြီးခံတဲ့ ကလေးဖြစ်နေပါလားကွယ်...”

နန်းအိမ်သျှင်.. မိုးဦးလှိုင်းကို လုံးလုံးမကျေနပ်သည့်မျက်နှာဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ပြန်ပြီး တက်သွားလေသည်။

“မယ်.. ဆေးခန်းသွားဖို့အချိန် နီးနေပြီနော်”

“အေး...”

သစ္စာမွန်စာပေ

“သား.. ကားထုတ်ထားရ မလား”

“မယ် အဝတ်လဲပြီး ထွက်ခဲ့မယ်.. အသင့်သာလုပ်ထားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးဦးလှိုင်းလည်း ရေစို အဝတ်အစားတွေကိုလဲပြီး ကားကို အိမ်ရှေ့မှာ အသင့်ထုတ်ထားလေသည်။

“သားရေ.. သွားကြရအောင်”

မယ်ကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး ခြံဝင်းထဲမှ မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

“မောင်မိုးဦး...”

“မယ်.. ပြောပါ”

“သားသုံးစွဲဖို့ ငွေရော ရှိရဲ့လား...”

“ရှိပါတယ်.. မယ်၊ ဟိုလက ထုတ်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတောင် ဘာမှသုံးရသေးတာ မဟုတ်တာ၊ သုံးစရာလည်း မရှိဘူးလေ.. ကျောင်းပြီးကတည်းက တခြားထွက်စရာ ငွေမှ မလိုအပ်တော့တာဘဲ...”

“သမီးလေးပေါ်မှာ ခုလိုသည်းခံပြီး နေပေးတာကို မယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဪ မယ်ရယ်.. နန်းဟာ၊ သားပေါ်မှာ ဗိုလ်ကျ တာခုမှ မဟုတ်ခဲ့တော့ သူ့အကျင့်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖျောက်လို့ရမလဲ.. အပြစ်မတင်ပါနဲ့ မယ်ရယ်၊ သားဘယ် သောခါမှ နန်း ပေါ်မှာ အပြစ်မမြင်ပါဘူး.. ”

“သားက အပြစ်မယူလေ.. ဒီကလေးမ ပိုပြီးဆိုး လေဆိုးလေပဲ.. သားစက်ရုံအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ကောင်းရဲ့လား...”

“ကောင်းပါတယ်မယ်... ဒီနှစ် စက်ရုံက ကုန် ပစ္စည်းအထွက်နှုန်းဟာ အရင်နှစ်ထက်(၁၀)ဆလောက် တက်သွားပါတယ်...”

“အင်းခုလို စက်ရုံအခြေအနေ ကောင်းမွန်တာ မောင်မိုးဦးကြောင့်ပါပဲလေ.. သမီးက ဘာမှစိတ်ဝင်စား တာမဟုတ်ဘူး.. တစ်နေ့တစ်နေ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော် လိုက်ပါးလိုက် ဟိုသွားလိုက်ဒီသွားလိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်နေ တာ.. ဒီကလေးမကြောင့်တော့ ခက်ပါတယ်၊ မယ်.. မရှိ ရင် သူ့ဘဝအတွက် ရင်လေးမိတယ်”

“အဖကို ကတိပြုခဲ့သလို.. မယ်ကို သားကတိပြု ပါတယ်၊ နန်းကို သားအသက်ရှင်နေသရွေ့ စောင့်ရှောက်

ပေးမှာပါ.. ”

“သားကို.. မယ် ယုံကြည်ပါတယ်ကွယ်”

မိုးဦးလှိုင်ဆိုသော သူသည် ပန်းစုံမြိုင်၏ အကျဉ်း သမားတစ်ဦးဟုတောင် ပြော၍ရသည်။

ပန်းစုံမြိုင်မှာ မိုးဦးလှိုင်၏ ဖခင်နှင့် မိခင်က အဖနှင့် မယ်တို့၏ လူယုံတွေဘဝနှင့် နေထိုင်ခဲ့ပြီး.. မိသားစုသ ဖွယ်ဆက်ဆံခြင်းကို ခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ မိုးဦးလှိုင်နှင့် နန်းအိမ်သျှင်ကို တောင်ပေါ်ဒေသလေးတစ်ခု၏ ဆေးခန်း မှာ အတူတူမွေးချိန်ကစပြီး နန်းအိမ်သျှင်ကို မိုးဦးလှိုင်စတင် အနစ်နာခံခဲ့ရခြင်းရဲ့ ပင်မတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

မိုးဦးလှိုင်မိခင် ဒေါ်ခင်ပုံနှင့် နန်းအိမ်သျှင်မိခင် ဒေါ်နန်းသက်စံတို့သည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တစ်နေ့တည်း ဗိုက်နာခဲ့ကြသည်။ ဗိုက်နာခဲ့ကြသော နေရာက မြို့ပေါ် တွင်မဟုတ် တောင်ပေါ်ဒေသ တစ်ခုတွင်ဖြစ်သည်။ နန်းအိမ်သျှင်ဖခင် ဦးစိုင်းလူအောင် အမဲပစ် ထွက်လာ ကြရင်း.. မိုးဦးလှိုင်တို့ မိသားစုပါ လိုက်ပါလာ ရင်းက ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ပင်..

တောင်တန်းဒေသ ဆေးရုံလေးမို့ ဆရာဝန်က တစ်

ဦးတည်းရှိ၍ မွေးခန်းကလည်း တစ်ခုတည်းဖြစ်နေသော
ကြောင့် နှစ်ယောက်ပြိုင်ပြီး မွေး၍မရနိုင်ခဲ့ပေ...

ဒါကြောင့် ကျေးဇူးရှင်တွေဖြစ်ကြသော...
နန်းအိမ်သျှင် မိခင်ကြီးကို ဦးစားပေးပြီး မိုးဦးလှိုင်အမေက
အရပ်လက်သည်နှင့် အသက်ကိုလှပြီး မွေးခဲ့ရသည်။ ဒါပေ
မယ့်... မိုးဦးလှိုင်သာ အသက်ရှင်ပြီး အမေဒေါ်ခင်ပုံမှာ
အသက်ဆုံးခဲ့ရသည်။ ထိုကိစ္စသည် နန်းအိမ်သျှင်အတွက်
လူ့လောကကြီးအစမှာ ဦးဆုံး ပေးဆပ်လိုက်ရသော အနစ်
နာခံမှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

“သမီးနန်းနဲ့ ခုတွဲနေတဲ့ကောင်လေးကို သိ လား...”

“သား သိတယ် မယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မယ်... သိပ်ပြီးသဘောမတွေ့ဘူး၊ ပုံစံက ဆေးသ
မားလိုလိုနော်... ဟုတ်လားသား”

“မဟုတ်ပါဘူး မယ်... သူ့ပုံစံက ထင်စရာဖြစ်နေ
တာပါ...”

မိုးဦးလှိုင် မယ်စိတ်ထိခိုက်မှာ စိုးသဖြင့် ဖုံးကွယ်ပြီး
ပြောလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ နန်းအိမ်သျှင် တွဲနေသည့် ကောင်းစံ
ဆိုသောကောင်က မိဘငွေကြေးချမ်းသာပေမယ့် ဘာအတန်း

ပညာမှ ပရို... ဆေးချ၊ လောင်းကစား လုပ် မိဘငွေကြေးကို
ကိုင်ပြီး ဖြုန်းသုံးနေသည့်ကောင်... ရုပ်ရည်လေးက ခပ်သန့်
သန့်ပေမယ့် စာရိတ္တမကောင်းသည်ကို မိုးဦးလှိုင် သိထား
သည်။ နန်းအိမ်သျှင်နှင့် ချစ်သူအဆင့်ထိ ရောက် မရောက်
ဆိုသည်ကို မသိရသေးသဖြင့် မိုးဦးလှိုင် ထိုကိစ္စထဲတွင် ဝင်မပါ
ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နန်းအိမ်သျှင်ကိုတော့ မိုးဦးလှိုင်တားမြစ်နိုင်ခွင့် မရှိ
သလိုကောင်းစံနှင့် ပတ်သတ်ပြီး မကောင်းကြောင်းပြောဖို့
ဆိုသည်မှာ... ဝေးရော။

ကောင်းစံကိစ္စကို ရှင်းမည်ဆိုလျှင်တောင် ...
နန်းအိမ်သျှင် မသိအောင်ရှင်းရမည် ဖြစ်သည်။

“ဟူး...”

မိုးဦးလှိုင်အတွက် နန်းအိမ်သျှင်သည် အမြဲတမ်း
ရင်ကို မောစေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ် သည်။

“ခွန်လု မင်းပြောတာ သေချာလား...”

“မိုးဦးရယ်... မင်းနဲ့ငါက သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်
ခေါက်ကြီးပါ။ မသေချာဘဲနဲ့ ငါကပြောပါ့မလား...
ကောင်းစံဆိုတဲ့ကောင် ခုတလော ဂျင်တွေနဲ့ပြီး ညစ်နေတာ
ဒီကောင်အိမ်ကလည်း မိုးလို့မရတော့ဘူးလေ... ဒါကြောင့်
မြားဦးက မိနန်းဆီကို လှည့်နေပြီ”

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ နန်းဆီက ငွေကို ယူမှာလဲ...
ခွန်လု...”

“ကောင်းစံနဲ့တဲနေတဲ့ အိုက်ပေါဆီကို သွားရင်...
အသေးစိတ်ကို သိရမယ်ကွ”

“ဒီကောင်က ပြောပါ့မလား...”

“နည်း(၂)ခုကို သုံးရမယ်”

“ဘယ်လိုနည်းလဲ ပြောပါဦး...”

“ပထမနည်းက ငွေနဲ့ပြပြီး မေးမယ်... မရဘူးဆိုရင်
ကြမ်းရမှာပေါ့”

“မင်းက... ဒီကောင်ရှိတဲ့နေရာကို သိလို့လား...”

“သိပ်ပြီး သိတာပေါ့...”

“ဒါဆိုသွားကြရအောင်...”

“မိုးဦး... ကားနဲ့သွားလို့မကောင်းဘူး... မြင်းနဲ့ လစ်
မယ်...”

“မင်းသဘောပဲ...”

ခွန်လုတို့က မြင်းတွေမွေးမြူထားသဖြင့်... အဆင်
ပြေသည်။

ခွန်လုနှင့် မိုးဦးလှိုင်တို့က ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ
ဖြစ်သဖြင့် နန်းအိမ်သျှင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အကြောင်းစုံကို
သိထားသူလည်းဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်... မိုင်းကွင်းစခန်းမှာ ရှိဖို့များတယ်”

“မိုင်းကွင်းစခန်းဆိုတာ ဟိုသတ္တုတွင်း တူးတဲ့ စခန်း”

ဟောင်းကို ပြောတာလား..”

“ဟုတ်တယ်.. ဒီစခန်းဟောင်းမှာက အလုပ်သမားတွေမရှိတဲ့ နောက်ပိုင်း ဒီကောင်တွေ အုပ်စုအတွက်ဖြစ်နေတယ်...”

နှစ်ယောက်အတူတူ တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း မြင်းစီးခဲ့ကြသည်။

မိုးဦးလှိုင်က မြင်းတွေနှင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ရသည်မှာ ခွန်လှကြောင့်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် ခွန်လှဆီကို ရောက်လာပြီး မြင်းတွေပေါ်မှာ ဆော့ကစားခဲ့ကြသူပင်...

“မင်းကို ငါတကယ် ချီးကျူးတယ်.. မိုးဦး”

“ဟာ ဘာကြောင့် အသားလွတ်ကြီး ဂုဏ်ပြုနေရတာလဲ.. ဘာကို မင်းက ချီးကျူးနေတာလဲ ပြောပါဦး”

“မိနန်း.. အပေါ်မှာ မင်းထားတဲ့သံယောဇဉ်ကိုပါ ကွာ...”

“ဪ... ဒါကတော့ ခွန်လှရယ် နန်းမိဘတွေဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေ မဟုတ်လား.. ငါ့ခုလိုဘဝမျိုးရောက်ခဲ့ရတာ.. အဖနဲ့မယ်တို့ ကျေးဇူးကြောင့်လေ၊ နန်း

ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ မကောင်းခဲ့ပေမယ့်.. အဖနဲ့ မယ်ရဲ့မျက်နှာတွေနဲ့ ငါ သည်းခံနေရမှာပေါ့”

“အဖနဲ့ မယ်မျက်နှာတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ မပြည့်စုံဘူးထင်တယ်...”

“မင်း.. ဆိုလိုတာက ဘာလဲ၊ ခွန်လှ..”

“မင်းကိုယ်တိုင် မိနန်းပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ ငါတို့ အသိဆုံးပါကွာ.. မင်းမှတ်မိလား”

“ဘာလဲ...”

“ငါတို့(၅)တန်း တက်တုန်းက ငါတို့ ကျောင်းသွားရတဲ့ လမ်းက သဲချောင်းမှာ မိုးဦးအစ ရေတွေတက်ပြီး တံတားကျိုးခဲ့စဉ်တုန်းက အဖြစ်အပျက်လေးလေ...”

“မှတ်မိတာပေါ့.. ခွန်လှရယ်”

ခွန်လှပြောသည့်စကားကြောင့် မိုးဦးလှိုင် ရင်ဘတ်ဆီမှ အစင်းရာကြီးကို စမ်းမိလိုက်သည်။

ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်လေးသည်၊ နန်းအိမ်သျှင်အတွက်မေ့လောက်နေပေမယ့်.. မိုးဦးလှိုင်အနေဖြင့် ဘယ်သောအခါမှ မေ့၍မရသော အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။

မနက်ပိုင်း ကျောင်းသွားကြစဉ်က ရာသီဥတုသာ
သာယာယာနှင့်ရှိခဲ့ပြီး.. ကျောင်းကပြန်လာတော့မှ မိုးက
သည်းထန်စွာ ရွာလေသည်။ တောင်တန်းဒေသ မိုးရာသီက
မိုးရွာပြီဆိုလျှင် သဲကြီးမဲကြီး ရွာတတ်သည်။ နန်းအိမ်သျှင်
တစ်ယောက် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ဘယ်တော့မှ
မိုးဦးလှိုင်နှင့် မသွားပေ...

သူမ တခြားအဖော်တွေနှင့် သွားလေ့ရှိသည်။

ထိုနေ့ နန်းအိမ်သျှင်... အဖော်တွေက ကျောင်း
မတက်သဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း ကျောင်းကပြန်ခဲ့ရသည်။
သဲချောင်းကို ကူးသည့် တံတားနားသို့ရောက်တော့.. တောင်
ကျရေကြောင့် သဲချောင်းထဲတွင် ရေစီးက သန်နေသည်။
တံတားဆိုပေမယ့် ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားပြီး.. သိပ်ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့
မဟုတ်၊ မိုးရာသီတစ်ခုလောက်သာ ဒီတံတားကို လူတွေက
အသုံးပြုပြီး ကျန်ချိန်ဆိုလျှင် သဲချောင်းထဲမှ ဖြတ်ပြီးသွား၍
ရနေသောကြောင့် သိပ်ပြီးတော့ တံတားကို ဂရုမပြုကြပေ..

“နန်းအိမ်သျှင်.. အရင်မကူးနဲ့ ငါတို့ကို စောင့်ဦး..”

“မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကူးလို့ရတယ်”

မိုးဦးလှိုင်စကားကို အမြဲဆန့်ကျင်နေသူမို့ လှမ်းပြီး

ပြောသည့်စကားကို ဂရုမပြုဘဲ.. ဝါးတံတားပေါ်သို့ ပြေး
တက်သွားသည်။

“ဟာ..”

“ကျွတ်.. ကျွတ်.. . . ပြောင်း”

“အမလေး.. . .”

အောက်တွင် စိုက်ထားသော ဝါးလုံးမှာ အပေါ်မှအ
လေးချိန်နှင့် ရေတိုက်စားမှုကြောင့် ကျိုးထွက်ပြီး.. .
နန်းအိမ်သျှင် ဟန်ချက်ပျက်ကာ အောက်သို့ပြုတ်ကျလုလု
ဖြစ်နေသည်.. လက်တစ်ဖက်က အပေါ်ဝါးလုံးတန်းကို ဆုပ်
ကိုင်မိ၍တော်သေးသည်။

မိုးဦးလှိုင်.. လွယ်အိတ်ကို ပစ်ချပြီး နန်းအိမ်သျှင်ဆီ
သို့ သွားကာဆွဲတင်ရသည်။

“ငါ့လက်ကို ဆုပ်ထား.. . .”

“ဟီး.. . ဟီး.. . ကြောက်တယ်.. . ကြောက်တယ်”
နန်းအိမ်သျှင် မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ငိုနေလေတော့သည်။

“ပြီး.. . .”

“အား.. . .”

“ဟာ.. . မိုးဦး မင်းရင်ဘတ်မှာ သွေးတွေ.. . .”

ခွန်လုပါ တစ်ဖက်ဝင်ပြီး မတင်ပေးကာ တံတားပေါ်
သို့ ရအောင်ပြန်ပြီးတင်ချိန်တွင် ကျိုးနေသောဝါးစဖြင့်
မိုးဦးလှိုင် ရင်ဘတ်ကို ရှသွားပြီး အင်္ကျီတစ်ခုလုံးသွေးများနှင့်
နီမြန်းသွားလေသည်။

သိပ်မကြာ... ဆရာ၊ ဆရာမများနှင့် လူကြီးတွေ
ရောက်လာပြီး ဆွဲတင်ကြကာမှ တစ်ဖက်ဆီကို ရောက်ခဲ့ကြ
သည်။

“ကလေးကို... ဆေးရုံပို့ဖို့ လုပ်ကြဟေ့”

နန်းအိမ်သျှင်က ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့်... မိုးဦးလှိုင်က
တော့ ရင်ဘတ်ဒဏ်ရာကြောင့် ဆေးရုံတွင် (၂)ပတ်လောက်
တက်ခဲ့ရသည်။

“မင်း ဘာပြုံးတာလဲ... မိုးဦး”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ... တစ်ခါတစ်ခါ ဘဝမှာ
ပြုံးစရာလေးတွေကို တွေးမိပြီး ပြုံးမိတာပါ...”

“မင်း အပြုံးထဲမှာ နာကျင်မှုတွေ ပါနေပါလား...
မိုးဦး”

“ငါက... ဘယ်သူ့ကို နာကျင်ရမှာ မို့လဲ...”

“မိနန်းပေါ်မှာလေ...”

“ဟာကွာ... မနာကျင် ပါဘူး၊ အမြဲတမ်း ကျေနပ်စွာ
နဲ့ ခွင့်လွှတ်နေမယ့်သူပါ...”

“မိုးဦး... မြင်းတွေကို ဒီမှာထားခဲ့ပြီး၊ စခန်းထဲကို
ဝင်မယ်...”

“အေး...”

မြင်းပေါ်မှ နှစ်ယောက်သားဆင်းခဲ့ပြီး၊ ထင်းရှူးပင်တွင်
ချည်နှောင်ကာ... သတ္တုတွင်း စခန်းဟောင်းကြီးထဲသို့ ဝင်လာ
ခဲ့ကြသည်။

“ဟိုမှာ... အိုက်ပေါ လာနေတယ်”

အိုက်ပေါ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် လာနေသည်ကို တွေ့
လိုက်သဖြင့်...

“အိုက်ပေါ...”

“ခွန်... လူ မင်းဘာလာ လုပ်တာလဲ”

“မင်းဆီကို လာတာ”

“ဘာ ငါ့ဆီကို လာတာ၊ ဘာ-ဘာ ကိစ္စလဲကွာ...”

အိုက်ပေါ တစ်ယောက် ဆေးမချရသဖြင့် လက်တွေ
တုန်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မိုးဦးလှိုင်တို့အတွက် အထူးအ
ဆင်ပြေသွားသည်။

“မင်းကြည့်ရတာ.. ဆေးကိုက်နေတဲ့ ဒီခိုင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်.. ဆေးဝယ်ဖို့ ဒဂါးပြတ်နေပြီ”

“မင်းဆီကို လာတာ.. ဒဂါးအတွက်ပဲ”

“မင်းတကယ်ပြောတာလား.. ခွန်လု”

“တကယ်ပြောတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းဘက်က အပေးအယူ တစ်ခုတော့လုပ်ရမယ်..”

“ငါ.. ဘာ - ဘာ လုပ်ပေးရမလဲ ပြောကွာ.. အရိုးတွေကိုက်နေပြီ”

“မင်းတို့နဲ့ ကောင်းစံ နန်းအိမ်သျှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေကြံစည်ထားလဲ..”

“ဟာ..”

အိုက်ပေါ မျက်နှာပျက်သွားပြီး မိုးဦးလှိုင်ကို ကြည့်သည်။

“ဘာမှ မကြံစည်ထားပါဘူး..”

“အိုက်ပေါ မင်းမပြောလည်း ပြောမယ့်ကောင်ကို ငွေပေးလိုက်ရုံပဲနော်.. မင်းတို့ကောင်တွေ ဒဂါးပြတ်နေတာ သဘောပေါက်တယ်”

“ခွန်လု.. မင်း ငါပြောတာကို ကောင်းစံကိုတော့

မပြောပါနဲ့ကွာ၊ မင်းတို့ငွေ ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ..”

“ဒီမှာ..”

မိုးဦးလှိုင် ငွေစက္ကူအသစ်တစ်ထပ်ကို ထုတ်ပြလိုက်တော့မှ အိုက်ပေါ မျက်လုံးတွေ ငွေစက္ကူတွေဆီကိုရောက်သွားပြီး..

“ပြောပြမယ်၊ ကောင်းစံ ဂျင်ကြွေး သိန်း(၂၀) လောက် ဆပ်စရာရှိတယ်..”

“သန်ဘက်ခါမှ မပေးရင် ဟိုကောင်တွေက သူ့ကို တောထဲကကောင်တွေကို ငွေပေးပြီး ရှင်းခိုင်းတော့မှာလေ.. ဒီကောင့်အိမ်ကလည်း ကောင်းစံကို အလစ်မပေးတော့ဘူး ဆေးရုံပို့ဖို့တောင် လုပ်နေပြီဆိုတော့.. အိမ်လည်းမပြန်ရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ နန်းအိမ်သျှင်ကို မွေးနေ့ပွဲသွားတဲ့ နေ့ကျရင်.. ဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်းများဘယ်ကို ဝတ်ဆင်ခိုင်းထားတယ်..”

“ဟာ..”

“မွေးနေ့ လုပ်တဲ့ စောသန္တာနောင်က နန်းအိမ်သျှင်နဲ့ ပြိုင်ဘက်ဆိုတော့.. နန်းအိမ်သျှင် ဝတ်လာမှာသေချာတယ်.. ဒါကို ကောင်းစံက တဖက်လှည့်နဲ့ လမ်းမှာ ငါတို့ကို

ဝင်ပြီးလှူခိုင်းမယ်.. သူက ဟန်ပြတိုက်ခိုက်မယ်လေ”

“ငါသဘောပေါက်ပြီ အိုက်ပေါ့.. မင်းကို မေးမယ်၊
ကောင်းစံနဲ့ နန်းက ကြိုက်နေလား.. .”

“ဟင့်အင်း.. မကြိုက်ကြပါဘူး၊ ကောင်းစံဆိုတဲ့
ကောင်ကတော့ အပိုင်ကြံနေတာတော့ ရှိတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ရော့.. မင်းပြောတာသေချာရင် ထပ်ပြီး
ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲကွာ.. ငါလည်း ဒီထဲမှာ မပါချင်ပါဘူး၊
မင်းတို့ဆီက ရတဲ့ငွေနဲ့ မြှောက်ပိုင်းကိုသွားပြီး နှပ်နေတော့
မယ်.. .”

အိုက်ပေါ့.. ငွေကိုယူပြီး လစ်တော့သည်။

“မင်းဘယ်လို လုပ်မလဲ မိုးဦး.. .”

“နန်းကိုတော့ တားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး.. သူ့နောက်
ကပဲလိုက်ပြီး ရှင်းရမှာပေါ့ ခွန်လု.. .”

“မင်းကို သတိတစ်ခုတော့ ပေးချင်တယ်”

“ဘာလဲ.. .”

“မင်းက မိနန်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် စိတ်သိပ်ပြီး မြန်တဲ့
ကောင်ဆိုတော့.. လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်မှာကို ပြောတာ”

“ဒီကိစ္စကို ငါတစ်ယောက်တည်း.. မရှင်းပါဘူး၊ ဟို
ကောင် ရဲနောင်နဲ့တွဲပြီး လုပ်မှာပါ”

ရဲနောင်ဆိုသူမှာ.. မိုးဦးလှိုင်တို့နှင့် ငယ်ပေါင်း
စိုင်းရဲနောင် ဖြစ်ပြီး.. ခု မိုးဦးလှိုင်တို့နယ်မြေတွင် စခန်းမှူး
တာဝန်ဖြင့် တာဝန်ကျနေသူ ဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုရင်.. ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

“ကဲ ပြန်ကြမယ်.. ခွန်လု”

“အေး.. .”

မိုးဦးလှိုင်၏ အပြန်ခရီးတွင် သက်မောလေးကို တိတ်
ဆိတ်စွာ မှုတ်ထုတ်ရင်း.. .

နန်းအိမ်သျှင် တစ်ယောက် အလှဆုံး ပြင်ဆင်ပြီး..
အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာတော့...

“သမီးရယ်.. ဘာလို့ ဒီပတ္တမြားဘယက်ကြီးကို ဝတ်
သွားရတာလဲ၊ အန္တရာယ်ကြီးပါပေ့ကွယ်...”

“မယ်က ဘာသိလို့လဲ.. ဟိုကောင်မက စိန်ဘယက်
ဝတ်မယ်ဆိုပြီး ကြွားထားလို့ တမင်ဝတ်သွားပြတာ”

“အင်း.. ခက်တော့ နေပြီ”

“မယ်ရယ်.. ကျွန်တော်ပါပါတယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်စေ
ရပါဘူး”

ကောင်းစံက သူ့အကြံနှင့်သူမို့.. ကျေနပ်စွာ ပြောနေ
လေပြီ။

သစ္စာမွန်စာပေ

“မင်းကာကွယ်ပေးနိုင်လောက်အောင်.. မင်း ကိုယ်
မင်း ပြန်ကြည့်ပါဦး၊ ယောက်ျားတစ်ဦးချင်းတောင် ယှဉ်ပြီး
ချလို့ရတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှမဟုတ်တာ.. သမီးကို ကာကွယ်ဖို့
ဆိုတာဝေးရော.. မောင်မိုးဦးကို ခေါ်သွား”

“ဟင်.. မယ် ခေါ်မသွားဘူး၊ ဒီကောင်နဲ့တွဲပြီး မသွား
နိုင်ဘူး...”

“စိတ်ချပါ.. မယ်ရယ်”

မယ် တစ်ယောက် ဘာမှမပြောနိုင်သောကြောင့်
လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး...

“မောင်မိုးဦး...”

“ဗျာ.. မယ်”

“သမီးလေးနောက်ကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်သွား
လိုက်ပါဦး...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မိုးဦးလှိုင်တို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

အပြင်တွင် ရဲနောင်၏ ရဲဘော်လေးတွေနှင့် ခွန်လှ
တို့က ကောင်းစံနောက်မှ နောက်ယောင်ခံ လိုက်ကြမှာဖြစ်
သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

မိုးဦးလှိုင်က ကားလေးဖြင့် နောက်မှထွက်ပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။ မြို့အထွက် ကတ္တရာလမ်းကွေ့နားသို့ ရောက်တော့ လမ်းမပေါ်တွင် ကားတစ်စီးထိုးရပ်ထားပြီး.. လူ(၃)ယောက်က ကောင်းစံနှင့် နန်းအိမ်သျှင်တို့ကားကို တားနေသည်။

“ကောင်းစံ..”

“ဘာမှမပူနဲ့.. ငါရှင်းမယ်”

ကောင်းစံ ယုတ္တိကျကျ ကားကို ရပ်ပေးပြီး.. ကားပေါ်မှ တုတ်ချောင်းကို ဟန်ပါပါနှင့် ကိုင်ကာဆင်းပြီး...

“ဘာကိစ္စနဲ့ ကားကို တားတာလဲ...”

“မင်းတို့ဆီက အသပြာလေး ဘာလေးများ စွန့်ကြဲမလားလို့ပါ...”

“အသပြာတော့ မရဘူး.. ဒါပဲရမယ်”

“ဝိုး...”

ကောင်းစံ ရှေ့ကကောင်ကို တုတ်ဖြင့် သရုပ်ဆောင်ရိုက်ပြလေသည်။

“ချကွာ...”

“ခွပ်...”

“အား...”

တစ်ဖက်လူမှ ကောင်းစံတုတ်ရိုက်ချက်ကို ရှောင်ပြီး ဓားနှောင့်နှင့် ရိုက်ချပြလိုက်သည်။

“ရှင် - ရှင်တို့..”

“အသက် မသေချင်ရင်... လည်ပင်းက ဟာကို ဖြုတ်...”

“မဖြုတ်ဘူး”

“ဟိုကောင်တွေ.. ဖြုတ်ခမ်း”

“အမေ့...”

နန်းအိမ်သျှင်ကို အတင်းချုပ်ပြီး.. ပတ္တမြားဘယက်ကို ဖြုတ်ဖို့ လုပ်သည်နှင့်...

“ဟင်...”

“ဟယ်...”

ကားမီးလုံးတွေ ပြိုင်တူဖွင့်ပြီး.. ရဲနောင်တို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ကောင်းစံကောင်တွေကို ဝိုင်းထားလိုက်သည်။

“မိနန်း...”

“ကိုခွန်လူ.. ရဲနောင် ကျေးဇူးပါပဲဟာ...”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး.. ငါတို့တာဝန်ပဲလေ။”

ဟိုကောင်ကောင်းစံ ထစမ်း..."

"အား.. ကျွတ်ကျွတ်"

ကောင်းစံ.. တကယ်ပင် နာချင်ယောင်ဆောင်ကာ
ထလာသည်နှင့်...

"ဒီကောင်ကိုပါ.. လက်ထိပ်ခတ်လိုက်"

"ဘာ..."

"ဟင်..."

နန်းအိမ်သျှင်.. အံ့အားသင့်သွားသည်။

"သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ.. ရဲနောင်"

"သူ ဘာအပြစ်ရှိလဲဆိုတော့.. သူ့ကိုယ်သူသိတယ်၊
ကောင်းစံ.. မင်းဘာငြင်းချင်လဲပြောစမ်း"

"ငါက.. နန်းကို ကူတာကွ"

"ဟား.. ဟား.. ဟား မင်းတော်တော်ဟုတ်တဲ့
ကောင်ပဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း ကယ်တင်ရှင်ကြီးပေါ့.. ခုကောင်
တွေဟာ.. မင်းငွေပေးပြီး လမ်းကနေ လုခိုင်းတဲ့ကောင်တွေ
မဟုတ်ဘူးပေါ့..."

"ဟင်..."

"ကဲပါ.. မင်းငြင်းချင်ရင်၊ စခန်းရောက်မှ ဆက်ပြီး"

ငြင်းတော့.. ခွန်လု မိနန်းကို အိမ်ပြန်ပြီးပို့လိုက်တော့.."

"အေးပါ..."

ထိုမြင်ကွင်းကို အဝေးမှ ကြည့်နေသူက.. မိုးဦးလှိုင်
ပင်ဖြစ်သည်။ နန်းအိမ်သျှင်အတွက် ကူညီမှုတွေ စောင့်ရှောက်
မှုတွေကို သိအောင်ဘယ်သောခါမှ မိုးဦးလှိုင် မလုပ်ခဲ့သည်
မှာ ခုမှမဟုတ်.. ဟိုငယ်စဉ် ဘဝထဲကပင် ဖြစ်သည်။

နန်းအိမ်သျှင် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ချောက်
လက်ဆိုလျှင် အရမ်းကြိုက်သည်။ အဖမြို့သို့သွား၍ အပြန်
ကျလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ချောက်လက် ပါလာ
တတ်ပြီး.. အတူတူအညီအမျှ ခွဲဝေပေးတတ်သည်။

ဒါပေမယ့် ချောက်လက်ကို မိုးဦးလှိုင် စားရသည်မရှိ
ပေ.. နန်းအိမ်သျှင်က ချောက်လက်ရသည်နှင့် (၃)ရက်
လောက် မခံပေ.. အကုန် ကုန်သွားတော့သည်။

ဒီတော့ ထမင်းစားခန်းထဲရှိ.. နန်းအိမ်သျှင်၏ ချောက်
လက်ဗူးထဲတွင် သူမ မသိအောင်.. သွားသွားပြီးထည့်ပေး
ထားရသည်။ မိုးဦးလှိုင် ကျွေးသည်ဆိုလျှင် နန်းအိမ်သျှင်က
စားမှာ မဟုတ်သောကြောင့် မသိအောင်ပင် လုပ်ပေးနေ
ရသည်။

ခုချိန်ထိ နန်းအိမ်သျှင် သိမည်မဟုတ်ပေ။ . ထို့အပြင် အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝတုန်းက အဖြစ်အပျက်လေး တစ်ခုကို သတိရမိသည်။ မိုးဦးလှိုင်နှင့် နန်းအိမ်သျှင် (၈)တန်း ကျောင်းသား ကျောင်းသူဘဝမှာပင် ဖြစ်သည်။

မိုးဦးလှိုင်က ကျောင်းစာစိစာကုံး ပြိုင်ပွဲတွင် အတော် ဆုံးဖြစ်သည်။ နန်းအိမ်သျှင်ကတော့ ဒီပေါ်မှာ စိတ်စင်စားခြင်း မရှိပေမယ့် . . ကျောင်းပေါင်းစုံအတွက် ရွေးချယ်ပြီးသွားပြိုင် ရမည့် အချိန်ရောက်မှ နန်းအိမ်သျှင်တစ်ယောက် စာစိစာကုံး အတွက် ကြိုးစားလေတော့သည်။ သူ့ကိုမခံချင် ၍တော့မ ဟုတ် . . မြို့နယ်ကျောင်းပေါင်းစုံ ပြိုင်ပွဲကို သွားပြိုင်သည့် အခါ . . မြို့တွင်(၃)ရက်လောက် နေခွင့်ရပြီး စားချင်သည်ကို စား၍ရမည်၊ သွားချင်သည်ကို သွားခွင့်ရမည်ဖြစ်သော ကြောင့် နန်းအိမ်သျှင် ရွေးချယ်ခံရအောင် ကြိုးစားနေ ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ကျောင်းလုံးမှာ (၃)ယောက်သာရွေးချယ်မည် ဖြစ်ပြီး . . ဟို မိုးဦးလှိုင်ကတော့ သေချာရွေးချယ်ခံရမှာ ဖြစ် သလို ကျန်နှစ်ယောက်ကတော့ မိုးဦးလှိုင်လောက် မတော် ပေမယ့် ဒုတိယ တတိယလောက်တော့ သေချာသူများ

ဖြစ်သည်။

ကျောင်းတွင် ပထမတစ်သုတ်စစ်လိုက်တော့ . . . နန်းအိမ်သျှင် ပါလာသေးသည်။ ဒုတိယအသုတ်စစ်ချိန်တွင် နန်းအိမ်သျှင် အပါအဝင် ငါးယောက်ပဲကျန်တော့သည်။

ဒီထဲက နှစ်ယောက်ကို ဖြုတ်ချပြီး(၃)ယောက်ပါသွား မှာ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး ပြိုင်ပွဲဝင်ကြမည့်နေ့ပင် . . .

“မိုးဦး ဒီမှာဘာလာလုပ်နေတာလဲ . . .”

ကျောင်းကိုသွားသည့် မြေနီလမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်ကြီး အောက်တွင် ထိုင်နေစဉ် ခွန်လှနှင့် ရဲနောင်ရောက်လာကြ သည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး . . ပျင်းလို့”

“ဟေ့ကောင် မိုးဦးမညာနဲ့ မင်းမျက်နှာကို ကြည့် ခြင်းအားဖြင့် . . မင်းတစ်ခုခုကို ကြံနေတာမှန်း သိသာတယ်”

ရဲနောင်ဆိုသည့်ကောင်က စုံထောက်ဝတ္ထုတွေ ဝီဒီယိုကားတွေကြည့်ပြီး စုံထောက်စိတ်ပေါက်နေသူ . . .

“မှန်မှန် ပြောစမ်း”

“ပေါက်ကရကွာ . . .”

“မိုးဦး ငါတို့ သိပြီးသွားပြီ”

“ဘာ.. မင်းတို့ သိပြီးပြီ ဟုတ်လား...”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့.. မင်းမပြောရင်နေလေ၊ ငါတို့က သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ကူညီသင့်တာကို ကူညီချင်လို့...”

ရဲနောင်စကားကြောင့်.. အံ့ဩသွားသည်။

သူကြံစည်ထားသည်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ ဆိုသည်ကို မစဉ်းစားတတ်တော့ပေ...

“အေးကွာ.. မင်းတို့သိမှတော့ ပြောပြတော့မယ်”

“ပြောစမ်း...”

“ငါတို့ကောင် ကြောက်ပေါက်ကို စောင့်နေတာ...”

“ဟေ့.. ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဒီကောင် စာစီစာကုံးပြိုင်ရင်.. မပါအောင်ဖြေခိုင်းမလို့...”

“မင်းက.. ကြောက်ပေါက်ကို ခြိမ်းခြောက်မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်.. ဒီကောင်ခြောက်ရင် သေအောင် ကြောက်တာ၊ ဒါနဲ့မင်းသိတယ်ဆိုပြီး ဘာလို့ မေးတာလဲ”

“ငတုံး.. မင်း ရဲနောင်ပတ်တာကို ခံရပြီ၊ ဒီကောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမှာလဲ.. မင်းကိုအစ်သွားတာ”

“ခွေးကောင်.. မင်းဆိုတဲ့ကောင်က စုံထောက်ဖြစ်မှာ သေချာပြီ”

“နေစမ်းပါဦး.. မင်းက ဘာသဘောနဲ့ လုပ်တာလဲ”

“ဒီနေ့ (၅)ယောက်ထဲက၊ (၃)ယောက်ပဲရွေးမှာလေ ဒီတော့ ငါနဲ့ ကြောက်ပေါက် မပါအောင်ဖြေရင် ကျန်(၃) ယောက် ပါသွားပြီပေါ့...”

“ပေါက်ပြီ.. မင်းက မိနန်းကို ပါစေချင်တာကို...”

“ဟုတ်တယ်.. သူကမြို့ကိုသိပ်ပြီး သွားချင်နေတာ အိမ်မှာဆိုလည်း ညဘက်တောင် သူ့ခမျာ စာစီစာကုံးတွေကို ကျက် နေရတာ သနားတယ်ကွာ.. ငါတို့ငါးယောက်ထဲမှာ သူက အညံ့ဆုံးပဲလေ.. ဒါကြောင့် ခုလိုလုပ်ရတာပါ”

“ဟူး.. မင်းကတော့ ခက်ပြီ”

“ဟော ဟိုမှာ ကြောက်ပေါက် လာနေပြီ...”

ကြောက်တတ်လွန်း၍ ကြောက်ပေါက်ဟု အားလုံးက ခေါ်ကြသောစံချစ်ကို မိုးဦးလှိုင် မြွေနှင့်တိုက်မယ်ဆိုပြီး.. ခြိမ်းခြောက်ကာ စာစီစာကုံးကို မပါအောင်ဖြေခိုင်းခဲ့သည်။

ဒီအတွက်... နန်းအိမ်သျှင် မသိခဲ့သော်လည်း ဆရာမကြီး သိသွားပြီး.. နန်းအိမ်သျှင်တို့ မြို့သို့ပါသွား

ချိန်တွင် မိုးဦးတို့ သုံးယောက်လုံးတင်ပါးတွင် ဆရာမကြီး ကြိမ်ဒဏ်ကို ကောင်း ကောင်းခံလိုက်ရသည်။ မမေ့နိုင်သော အမှတ်တရလေးပင်။ နန်းအိမ်သျှင် အိမ်ရောက်တော့... မယ့်ကို ဖက်ပြီး ငိုလေ သည်။

မိုးဦးလှိုင်းကတော့ မသိသလိုသာ နေလိုက်သည်။

“မယ်.. မပြောဘူးလားကွယ်၊ ကံကောင်းလို့ ကျေးဇူး ပါပဲ ခွန်လုရယ်.. ဒါတောင် မောင်မိုးဦးလှိုင်းကို နောက်က လိုက်ခိုင်းရတယ်”

“ဘာ.. အားကိုးရလို့လဲ၊ ဘယ်ကိုရောက်နေမှန်း တောင်မသိတဲ့ကောင်.. ခွန်လုနဲ့ ရဲနောင်တို့ကောင်းလို့ပေါ့”

ခွန်လုက ပါးစပ်ကပြောချင်ပေမယ့် မိုးဦးလှိုင်းအတန် တန်ပြောထားသောကြောင့်.. မပြောဘဲနေလိုက်ရတော့သည်။

“မိနန်း..”

“ဘာလဲ.. ခွန်လု”

“နင့်ကို ငါအပြစ်ပြောတာမဟုတ်ဘူး.. ကောင်းစံလို ကောင်မျိုးတွေ နင့်နားမှာရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ နင်သတိပြု ပါဟာ”

နန်းအိမ်သျှင် သူ့အပြစ်နှင့်သူမို့ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး

နေလေသည်။

“ကဲ ငါတို့ သွားမယ်.. မယ် ပြန်မယ်နော်”

“အေးပါကွယ်.. မင်းနှမ အဆိုးလေးကို စောင့် ရှောက်ကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

အိမ်အပြင်ဝ ရောက်တော့.. မိုးဦးလှိုင်း၊ ခွန်လု ပုခုံး လေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အောင်မြင်သော အပြုံးလေးနှင့် ပြုံးလိုက် တော့သည်။

တစ်နှစ်တစ်ခါ နှစ်စဉ်သွားနေကျ.. ဖောင်တော်ဦး
ဘုရားပွဲတော်သို့ နန်းအိမ်သျှင်တို့တစ်တွေ သွားကြဖို့ ပြင်ဆင်
နေကြလေပြီ...

နှစ်တိုင်း.. အဖ ပို့ပေးတတ်သလို အဖမရှိတဲ့နောက်
ပိုင်း မယ်က နှစ်စဉ်ပို့ပေးခဲ့ပေမယ့်.. ခုနှစ်တော့၊ မယ့် ကျန်း
မာရေးအခြေအနေမှာ မကောင်းသောကြောင့် ပို့နိုင်မည်မ
ဟုတ်ချေ...

“သမီး.. သူနဲ့ မသွားချင်ဘူး”

“မိနန်း.. မောင်မိုးဦးလှိုင်မှ လိုက်မပို့ရဘူးဆိုရင်၊ နင်
လည်းသွားဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့...”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မယ်...”

“ငါ့ကို ဘာမှထပ်ပြီး မပြောနဲ့တော့.. ခုသွားရမယ့်
ခရီးက နီးနီးလေးမဟုတ်ဘူး.. ပြီးတော့ ဟိုမှာရက်က ကြာ
ကြာနေကြဦးမှာ.. ဘယ်သူနဲ့မှ စိတ်မချနိုင်ဘူး ဒါပဲ”

မယ့် စကားကို နန်းအိမ်သျှင် ဆန့်ကျင်လျှင်...
အင်းလေး ပွဲတော်သို့ မသွားဖို့ဘဲ ရှိတော့သည်။

ဒါကိုတော့.. နန်းအိမ်သျှင် လက်လွှတ်မခံနိုင်ပေ..
ကလေးဘဝကတည်းက သွားခဲ့ရသော ပွဲတော်ဖြစ်သော
ကြောင့် သွားကိုသွားရမှ ဖြစ်မည်။

“ဘယ်လိုလဲ မိနန်း.. ရွေးချယ်ပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ...”

“ဘယ်လို ရွေးချယ်လဲပြော”

“သူနဲ့.. သွားမယ်”

“ကောင်းပြီ... မောင်မိုးဦးလှိုင်ရေ”

“ဗျာ... မယ်”

မိုးဦးလှိုင် အိမ်အပေါက်ဝတွင် မယ်နှင့် နန်းအိမ်သျှင်
တို့ ပြောသည့်စကားကို ကြားနေရပေမယ့်၊ ဘာမှမသိသလိုဘဲ

သစ္စာမွန်စာပေ

ဝင်လာပြီး...

“သားကို ဘာခိုင်းစရာ ရှိလို့လဲ...”

“အင်းလေးသွားဖို့... ကားကို ပြင်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့... မယ်ပါ လိုက်မှာလား”

“ငါမလိုက်နိုင်ပါဘူး... မိနန်းတို့နဲ့ သွားရမှာ၊ ခုက တည်းက သားကိုပြောထားမယ်... လမ်းမှာ ပြန်ခိုင်းတာတို့ ပြဿနာရှာတာတို့ လုပ်ရင် မယ်ကို ပြန်ပြီးပြော... ကြားလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

နန်းအိမ်သျှင်မျက်နှာကတော့ မဲ့ရွဲ့ကာ မကျေနပ်မှု များစွာနှင့် ရှိနေသည်။

“စက်ရုံကိစ္စကိုပါ တစ်ခါတည်းစီစဉ်ခဲ့...”

“သား... အားလုံးကို စီစဉ်ခဲ့မှာပါ မယ်”

“ငွေကို လိုသလောက်ယူသွား...”

မယ်ပြောသမျှကို ခေါင်းညှိတ်ပြီး မိုးဦးလှိုင် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

အင်းလေးပွဲတော်သို့ နှစ်စဉ်သူလိုက်ခဲ့ရပေမယ့်...

မယ့်ရဲ့ ဘေးမှာသာ နေရတာများပြီး နန်းအိမ်သျှင်တို့နှင့် အတူ တူသွားတာမျိုးတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက မရှိခဲ့ပေ...

နန်းအိမ်သျှင်ကလည်း မိုးဦးလှိုင်ကို ခေါ်ခဲ့ခြင်း မရှိ ခဲ့ပါ။

နန်းအိမ်သျှင်... မိုးဦးလှိုင်ဆိုသော လူတစ်ယောက် ကို ဘာကြောင့်မုန်းတီးနေသလဲ ဆိုသည့်အဖြေကိုတော့ မပြောတတ်ပေ...

မိုးဦးလှိုင်ပေါ်မှာ တန်းတူ မဆက်ဆံချင်သည့်စိတ်က လေး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော နေ့တစ်နေ့ကိုတော့ မှတ်မိလိုက်သည်။

မိုးဦးလှိုင်နှင့် နန်းအိမ်သျှင်တို့ အသက်တွေပြည့်၍ ကျောင်းစပြီးတက်သည့် နေ့ပင်ဖြစ်၏။

မိုးဦးလှိုင်နှင့် နန်းအိမ်သျှင်တို့သည် ကျောင်းမတတ် ခင်ကတော့ ခြံဝန်းကလေးထဲမှာ အတူတူဆော့ကစားခြင်း တော့ ရှိခဲ့သည်။

ခြံဝန်းကလေးဆိုပေမယ့်... ခုနေထိုင်သည့် ပန်းစုံမြိုင် ခြံဝန်းကြီးဟော့မဟုတ် တောင်ပေါ်ခြံဝန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ဒီတုန်းက နန်းအိမ်သျှင်တို့ မိသားစုပိုင်ဆိုင်သည်မှာ တောင်

ယာကွက်ကလေးနှင့် လက်ဖက်ခင်းများဖြစ်သည်။

မိုးဦးလှိုင် ဖခင်ကတော့ အလုပ်သမားတစ်ဦးဆိုပေမယ့်.. အတူနေ အတူလုပ်ကိုင်ကြသည်။ မြဲကလေးထဲမှာ အိမ်လေး တစ်လုံးဆောက်ပြီး နေထိုင်ကြခြင်းပင်..

နေခင်းကျောင်းဆင်းတော့ မိုးဦးလှိုင်၊ နန်းအိမ်သျှင်ကို ကျောင်းပေါက်ဝမှ စောင့်နေပေမယ့်..

မိုးဦးလှိုင်ကို လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ၊ တခြားအဖော်များနှင့် ထွက်သွားသဖြင့် နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားပြီး..

“နန်း.. ဘာလို့ ငါ့ကို မခေါ်ဘဲသွားတာလဲ”

“မခေါ်ချင်လို့..”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်ရတာလဲ၊ နန်းရဲ့ နင်နဲ့ငါလည်း ရန်ဖြစ်ထားတာမှ မရှိဘဲနဲ့ဟာ..”

“ဟုတ်တယ် နင့်ကို မခေါ်ချင်တော့လို့ မခေါ်တာ.. နောက်ငါနဲ့အတူတူ ကျောင်းမလာနဲ့ နင့်ဘာသာနင်သွား”

နန်းအိမ်သျှင်စကားကို မိုးဦးလှိုင် ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်ကောက်ရမှန်းပင် မသိတော့ဘဲ နောက်မှလိုက်ပြီး ပြန်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ မယ်က မေးတော့ နန်းအိမ်သျှင် ပြောသည့်စကားလေးကို ကြားနေရသည်..

“သူက သမီးတို့ရဲ့ အလုပ်သမားရဲ့သားလေ.. သမီးက အလုပ်ရှင်သမီးဆိုတော့ သူနဲ့အတူတူဆက်ဆံရင် သိက္ခာကျတယ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတယ်.. ဒါကြောင့် သူ့ကို မခေါ်ချင်တော့တာ”

“မိနန်း.. ဒါ ကလေးစကားလား၊ တယ် ငါ့ရိုက်လိုက်ရင် နောက်ခေါ်မလားမခေါ်ဘူးလား..”

“မခေါ်ဘူး.. သူက ကျွန် ကျွန်”

“တယ် ဒီကလေးမ.. ကဲဟာ”

“ရွှန်း..”

“ဟီး.. အီး..”

“နောက် ပြောဦးမလား.. ပြောစမ်း”

“ပြောမှာပဲ.. ပြောမှာပဲ”

“ကဲ.. ကဲ.. ပြောဦး.. ပြောဦး”

“အား..”

“မယ်.. ဘာလို့ ကလေးကို ရိုက်နေရတာလဲကွယ်”

မိုးဦးလှိုင် ကြီးတော်က. . အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားပြီး ဆွဲရတော့သည်။

“ကလေးဆိုတာ သူပြောချင်ရာပြောမှာပေါ့. . ဒါကို ဗွေမယူပါနဲ့ မယ်ရယ်. . သမီးလာ လာ. . .”

“မလာဘူး. . မလာဘူး၊ ကျွန်တွေ. . .”

“သေတော့ မယ်. . . နော်”

“မယ်. . .”

“ခုထဲကမှ ဒီအစွဲကို မတားထားဘူးဆိုရင် . . . ကြီးလာတာနဲ့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ သံမှိုနဲ့ ရိုက်သွင်းထားသလို ဖြစ်သွားမယ်”

“ဒီလိုတော့ ပုံသေကြီး မတွက်ပါနဲ့. . အရင်က သူတို့ ချင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိနေကြတာပဲ၊ ခုဟာ တခြားကလေးတစ်ယောက်ယောက်က ပြောတာကို နားယောင်သွားတာပါ. . နောက်တော့ သိလာပေါ့မယ်ရယ်. . ဆက်ပြီး ရိုက်မနေနဲ့ တော့ လက်ဖက်ခူးဖို့ သွားကြရမယ်”

“နင့်အဖေကို ပြောရမယ်. . ဒါမှ ဒင်း ပိုပြီးနာမှာ”

“လာပါ. . မယ်ရာ”

မိုးဦးလှိုင် ကြီးတော်မှ လက်ဆွဲပြီး ခေါ်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့မှ စပြီး. . မိုးဦးလှိုင်သည် နန်းအိမ်သျှင်ဘေးမှာ အတူတူရှိနေသော ကာလလေး နိဂုံးချုပ်ခဲ့သည်။

အိမ်ကမေးလျှင်. . အတူတူပြန်သည်ဟုသာ ပြောခဲ့သည်။

နန်းအိမ်သျှင် အရိုက်ခံရမည်ကို သူမမြင်လိုပေ. . .။

ဂစ်တာတီး သီချင်းဆိုကြ စားပွဲသောက်ပွဲတွေ လုပ်သည်
တော့ မကြာခဏတွေ့ရပေမယ့်.. မိုးဦးလှိုင်ပါဝင်ခဲ့ခြင်းတော့
မရှိခဲ့ပေ. . . ။

ခွန်ဆိုင်မျက်လုံးတွေက နန်းအိမ်သျှင်ပေါ်မှာ ရိုးသား
ခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့နေရသည်. . . ဒါကြောင့် နန်းအိမ်သျှင်
အတွက် ဒုတိယကောင်းစံ မဖြစ်စေဖို့ဘဲ ဆုတောင်းမိသည်။

“ဟေ့လူ.. ရှေ့နားမှာ ကားရပ်ပေးဦး”

မိုးဦးလှိုင် ခွန်ဆိုင်စကားကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး
ဘာမှ မပြောဘဲ ဆက်ပြီးမောင်းခဲ့သဖြင့်. . .

“မင်းမှာ နားမပါဘူးလား. . .”

“ငါက.. မင်းဒေရိုင်ဘာမတုတ်ဘူး”

“ဘာကွ. . .”

“မိုးဦး.. ကားရပ်ပေးလိုက်”

“ရပ်ပေးလို့ မရဘူး.. ဒီနေရာဟာ တောင်ပတ်လမ်း
ကြောင်း ကိုယ့်ကားကြောင့် တခြားကားတွေ အခက်တွေ့
နိုင်တယ်. . .”

“နင်စကား မများနဲ့.. ရပ်ပေးဆို ရပ်ပေးလိုက်”

မိုးဦးလှိုင်.. နန်းအိမ်သျှင်နှင့် အတိုက်အခံ မဖြစ်လို့

မိုးဦးလှိုင်မောင်းလာသော ကားပေါ်တွင် လူကစုစု
ပေါင်း(၆)ဦး၊ နန်းအိမ်သျှင်၊ စောစိုင်းလုံ၊ နန်းကြာရှင်၊ ခွန်ဆိုင်
နှင့် စောသီဂီတို့ဖြစ်ကြပြီး သည်အထဲတွင် မိုးဦးလှိုင် ခုမှတွေ့
ဘူးသောသူမှာ ခွန်ဆိုင်ဆိုသူပင် ဖြစ်၏။

ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်းမှ ပြောင်းရွှေ့လာသော
ကျောက်သူဌေးတစ်ဦးရဲ့သား ဖြစ်သည်လောက်သာ သိရပြီး
အကြောင်းစုံကို မသိရပေ. . .

နန်းအိမ်သျှင်နှင့် လမုန့်ပွဲတော်တစ်ခုမှာ တွေ့ဆုံခဲ့ကြ
ပြီး ရင်းနှီးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ကို မကြာခဏဆိုသလို လာလည်တတ်ပြီး. .

သောကြောင့် ကားကို ရပ်ပေးလိုက်သည်။

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဘာမှအဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခြင်းမဟုတ်၊ ကင်မရာတစ်လုံးနှင့် ရှိုးပြပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“တီ. . . တီ”

“ဟာ. . .”

မိုးဦးလှိုင်ကားကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဘေးတွင်ကပ်ပြီး ရပ်ထားပေမယ့်. . . တစ်ဖက်မှ လိမ္မော်သီးတွေနှင့် ကားလေးမှာ ဘေးချင်းကပ်ပြီး မောင်းရာ. . .

“ကျီ. . .”

“ဝုန်း. . .”

ဘေးမှ သစ်ပင်ကို ဘီးချော်ပြီး ဝင်တိုက်ခဲ့လေတော့သည်။

“မင်းကားကို ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ. . . နားမလည်ဘူးလားကွ. . .”

လိမ္မော်သီးတွေ တင်ဆောင်လာသော ကားပေါ်မှ လူတွေ တုတ်တွေနှင့် ဆင်းလာတော့မှ ခွန်ဆိုင်တို့အားလုံး မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့ပေ။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ. . . ကျွန်တော့်ကားဘီး ပေါက်သွားပြီး ပြန်တပ်လို့ထွက်ခါနီးမှ ခုလိုဖြစ်တာပါ. . . တမင်ရပ်ထားတာမဟုတ်ရပါဘူး. . .”

မိုးဦးလှိုင်. . . ကားထဲမှ ထွက်ပြီးပြောတော့မှ. . .

“ဪ. . . မိုးဦးပါလား”

“ဟာ. . . ချစ်ဦး တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ တခြားသူတွေဆိုရင် ငါခေါင်းကွဲပြီ”

ချစ်ဦးဆိုသည့်သူမှာ. . . မိုးဦးလှိုင်နှင့် ရင်းနှီးသူဖြစ်သဖြင့် ရန်ပွဲအခြေအနေမှ လွတ်မြောက်သွားရသည်။

“ငါ. . . ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ချစ်ဦး”

“ရပါတယ်ကွာ. . . ကားကို ပြန်ဆုတ်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်းရမှာပေါ့. . . မင်းတို့ အင်းလေးပွဲလား”

“ဟုတ်တယ်ကွာ. . .”

ချစ်ဦးတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားကိုမောင်းထွက်လာချိန်မှာတော့ ကားထဲတွင် စကားသံတွေ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိတော့ပေ. . .

သူတို့အပြစ်ကို သူတို့ သိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

“ဆိုင်. . . က ကားမောင်းကျွမ်းတယ်ဆို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်.. ကိုယ့်ကို အရှေ့ပိုင်းမှာဆိုရင် ယှဉ်ပြီး
မောင်းရဲတဲ့သူ မရှိသလောက်ပဲ..”

ခွန်ဆိုင်က.. သူ့ကိုယ်သူ ဝံ့ကြွားကြွားနှင့် ပြောနေ
သည်။

“သေချာရဲ့လား..”

စောစိုင်းလုံကပါ။ ဘေးကပင့်ပေးလိုက်သည်နှင့်..

“မယုံရင်.. ခုမောင်းပြမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့.. လက်တွေ့ သိရတာပေါ့”

နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခုထပ်ပြီး ရှာလေပြီ.. ဒီ
တစ်ခါတော့ ခွန်ဆိုင် သူ့ကိုယ်တိုင် အမိန့်ပေး၍ မရသဖြင့်
နန်းအိမ်သျှင်ကို တစ်ဆင့် ပြောခိုင်းသည်။

“မိုးဦး.. သူ့ကို ပေးမောင်းလိုက်”

“မောင်းချင်ရင်.. ရှေ့မြေပြန့်လမ်းရောက်မှ မောင်း
ဒီနေရာက လမ်းကြောမသိရင် အန္တရာယ်များတယ်..”

“ငါ့အတွက် ဒါလောက်က ဘာမှမဖြစ်စလောက်ပါ”

“မင်းသေတာ အရေးမကြီးဘူး.. ကျန်တဲ့သူတွေပါ
ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်..”

မိုးဦးစိတ်ထဲ ချဉ်ချဉ်နှင့် ပြောချလိုက်သောကြောင့်..

ခွန်ဆိုင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“မိုးဦး နင်ဘာစကားပြောတာလဲ.. ခုရပ်ပြီး သူ့ကို
မောင်းခိုင်းလိုက်..”

“နန်းအိမ်သျှင် ခက်ပြီ.. မောင်းကွာ”

မိုးဦးလှိုင်းကားကို ရပ်ပေးလိုက်ပြီး၊ ဘေးတွင်ဝင်ပြီး
ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ.. စပြီ..”

ခွန်ဆိုင်ကားဂီယာစပြီး ထိုးကတည်းက အန္တရာယ်
နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ ရောက်ပြီဆိုသည်ကို သိလိုက်သည်။

“ဟေး.. ခုမှ စီးရတာ သိပ်ခိမ်ကျတယ်”

ကားပေါ်မှ ချီးမွမ်းသံတွေကြားမှ ပိုပြီးဆိုးလာတော့
သည်။

“ဆိုင်က တကယ်ကျွမ်းကျင်တာပဲ..”

ကားမှာ တောင်ကြောလမ်းအတွင်း ဖြစ်သည့်အပြင်
အကောက်အကွေ့ ဘက်သို့မရောက်သေးသဖြင့် ဘာမှ
ပြဿနာမရှိပေမယ့်.. တောင်ကွေ့ကြော အဆင်းသို့ရောက်
တော့..

“ဟာ..”

ခွန်ဆိုင် ကားစီယာတိုင်ကို ဘယ်လိုမှ ထိန်း၍မရတော့ဘဲ ကားမှာ ဘေးဘက်ချောက်ဆီသို့ ဦးတည်နေပြီ..

ကားပေါ်မှ အသံမျိုးစုံ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

ခွန်ဆိုင်ကြောက်ကြောက်နှင့် ဘရိတ်ကို နင်းပေမယ့် မရတော့ပေ.. မိုးဦးလှိုင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး လွှတ်ထားဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ပေမယ့်.. အကြောင်းမဲ့ ဘေးဒုက္ခမရောက်စေလိုသောကြောင့်..

“မင်း.. နောက်ကို လှန်ချလိုက်”

“ဟယ်...”

“ဟီး...”

မိုးဦးလှိုင် ခွန်ဆိုင်ကို နောက်ဘက်ဆီသို့ တွန်းချလိုက်ပြီး ကားစီယာတိုင်ကို ပြန်ပြီးနင်းစွာကိုင်ကာ.. ဘေးဘက်ရှိ သစ်ပင်ကြီးဆီ ကားခေါင်းကို ဦးတည်ချလိုက်ပြီး၊ အနီးကပ်ဆုံး ဘရိတ်နင်း၊ ဂီယာကို ချိန်းလုပ်ကာ ရပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

“ကျီ...”

“ဟူး...”

ကားရပ်သွားတော့မှ အားလုံးသက်ပြင်း ချနိုင်တော့သည်။

“မင်း.. ဘယ်လို လုပ်တာလဲ”

ခွန်ဆိုင် သူ့ကို တွန်းလှဲသည့်အပေါ်တွင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

“မင်းကို ဒီလိုမှ ငါမလုပ်ရင့်၊ အားလုံးသေမင်းဆီကို ရောက်နေပြီ...”

“ဟုတ်တယ်... ကိုခွန်ဆိုင် ရှင့်ကြောင့်အားလုံးသေတော့မလို့.. အလကားလေကြားတာ”

“နန်းကြာရှင်...”

နန်းကြာရှင်က ဒေါသမျက်နှာလေးနှင့် ခွန်ဆိုင်ကို ပြောချလိုက်သည်။ နန်းအိမ်သျှင်နှင့် တခြားသူတွေကတော့ ဘာမှဝင်ပြီး မပြောကြဘဲ ကားအောက်သို့အသီးသီးဆင်းကာ ရေသောက် အပမာဖြေနေလေသည်။

နန်းကြာရှင်နှင့် မိုးဦးလှိုင်က အထက်တန်းကျောင်းသား ကျောင်းသူဘဝတွင် ကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်း တက်ခဲ့ပေမယ့် ရင်းရင်းနှီးနှီးတော့ မရှိခဲ့ကြပေ.. မရင်းနှီးခြင်းကလည်း နန်းအိမ်သျှင်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

နန်းအိမ်သျှင်.. သူ့သူငယ်ချင်းများကို မိုးဦးလှိုင်နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသည်ကို မကြိုက်နှစ်သက်ပေ၊ ဒါပေမယ့်

နန်းကြာရှင်ကတော့ မိုးဦးလှိုင်ကို ပြုံးပြခြင်း နှုတ်ဆက်ခြင်းတော့ ကျောင်းကတည်းက ရှိခဲ့သည်။

နန်းအိမ်သျှင်တို့ အုပ်စုထဲတွင် မဟုတ်မခံ စိတ်ကလေးကတော့ အပြည့်ရှိသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

နန်းအိမ်သျှင် အနိုင်ယူ၍မရသည့် လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် မမှားပေ။

“မိုးဦး.. ကျေးဇူးတင်တယ်နော်”

“ဘာကို နင်က ကျေးဇူးတင်တာလဲ”

“ဘာကို တင်ရမှာလဲ.. နင်သာခုလို မကယ်ရင် အားလုံးမသာ ဖြစ်တော့မှာလေ”

“ရပါတယ်.. နန်းကြာရယ်”

“ကား.. ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဘရိတ်ပေါက်သွားပြီ..”

“ဟင်.. ဒါဆို ဘာလုပ်မလဲ မိုးဦး”

“ဒီကနေ ကားကြုံစောင့်ပြီး.. ရွှေကမြို့ထိသွားပြီး လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းသွားဝယ်ရမှာပေါ့.. ဆက်ပြီးမောင်းလို့တော့ မရဘူး၊ ဒီနေရာက ချောက်ကွေ့ဝက်ပါကို ရောက်ပြီ.. ဘရိတ်မကောင်းရင် မလွယ်ဘူး..”

အချိန်ကို ကြည့်လိုက်တော့.. ညနေစောင်းလုလု..

ကားကြုံကို မိုးဦးလှိုင်စောင့်ပြီး တားရသည်..

နန်းအိမ်သျှင်တို့အုပ်စုက ပါလာသည့်စားစရာတွေနှင့် ပျော်ပွဲစားတစ်ခုလို သဘောထားပြီး စားသောက်နေကြသည်။

ကားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိကြ

ပေ..

“နင်တို့လုပ်ရပ်တွေက အရမ်းကို ရိုင်းနေတယ်..”

“ဟင်..”

နန်းကြာရှင် စကားကြောင့် အားလုံး.. အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။

“ခုကိစ္စက နင်တို့ပါးစပ်သရမ်းပြီး ပြောလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာ.. ကိုယ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို ဘာလို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြတာလဲ..”

“ငါတို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ.. နန်းကြာ”

“စိုင်းလုံ နင်က ယောက်ျားဖြစ်ပြီး.. ကားပျက်နေတာကို ဝိုင်းပြီးလုပ်ပေးကြပေါ့၊ ခုတော့ အချောင်ခိုပြီး ဘာမှ မလုပ်ကြဘူး.. ဟိုမှာ မိုးဦးတစ်ယောက်တည်း..”

“နန်းကြာ သူကားကို သူပဲ လုပ်ရမှာပေါ့.. ကျန်တဲ့

လူတွေက လုပ်စရာမလိုဘူး၊ သူကဒရိုင်ဘာ..."

"ထားပါလေ... မိုးဦးက ဒရိုင်ဘာဆိုရင်တောင်၊ နင် တို့ငါတို့မှာ လူလူချင်းစာနာမှုတော့ ရှိရမယ်၊ ပြီးတော့ကိုယ့် ကြောင့်ဖြစ်ရတာ... ပထမတစ်ခါတုန်းက ကားရပ်လို့မရပါ ဘူးဆိုတာကို အတင်းရပ်ခိုင်းလို့ တစ်ဖက်ကားနဲ့ သတ်ရဖြတ် ရမယ့်ကိစ္စဖြစ်ခဲ့ပြီး... ခုတစ်ခါသေမင်းဆီကို ရောက်ရမယ့် ကိစ္စ ဖြစ်ပြန်တယ်၊ နင်တို့လုပ်ရပ်ကို နင်တို့ပဲ စဉ်းစားကြပေါ့"

အားလုံးနှုတ်ပိတ်ပြီး စကားသံ ထွက်မလာတော့ပေ။

"နန်းကြာရေ..."

"ဟင်... ဘာလဲ မိုးဦး"

"ငါ... ဟိုကလာနေတဲ့ ကားနဲ့ လိုက်သွားမယ်"

"အေး... အေး"

မိုးဦးလှိုင်... လာနေသည့်ကားကို တားပြီး၊ လမ်းကြို လိုက်သွားတော့၏။

မိုးဦးလှိုင်မှာစရာတွေ ရှိပေမယ့်... မမှာဖြစ်ခဲ့ပေ...

သူတို့ ကားပျက်နေသောနေရာမှာ လူသွားလူလာ ပြတ်ပြီး... မြို့နှင့်အလှမ်းဝေးသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်သလို... တောင်ပေါ်သားကောင်ကြီးတွေ ဖြတ်သွားတတ်သော နေရာ

တစ်ခုပင် ဖြစ်၏။

မိုးဦးလှိုင် အချိန်မှီ ပြန်ရောက်လိမ့်မည်ဟု ထင်ကာ ဘာမှ မမှာဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင်... ဖြစ်သည်။

“နန်းကြာ...”

“ဘာလဲ...”

“နင်ဘာလို့... ဒီကောင်ဘက်ကဝင်ပြီး နာနေရတာလဲ...”

“ငါကနာတာမဟုတ်ဘူး... နန်းအိမ်သျှင် နင်တို့ဘက်က တစ်ဖက်သတ်ကြီးပြောနေတာကို လက်မခံနိုင်တာ၊ ကိုယ်က အနိုင်ကျင့်လို့ရတယ်ဆိုပြီး လုပ်နေတာလား... မတရားပါဘူးဟာ အေး မိုးဦးက သည်းခံရင်နင့်ကိုပဲ သည်းခံမှာပေါ့... ကျန်တဲ့သူတွေ အနိုင်ကျင့်တာကို သည်းခံမလားဟ... ဒါကိုနင်က နင့်လုပ်အားလုံးက အနိုင်ကျင့်ရမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တာ၊ သူလည်း မာနရှိတာပဲ... အိမ် နှင်”

“ချောက်...”

“ဟင်...”

ကားယဲတွင် ဖွင့်ထားသော မီးလုံးလေးပါ ပိတ်သွားသဖြင့်...

“ဖွင့်ပါဦး...”

ခွန်ဆိုင်က မီးခံလုတ်ကို ဖွင့်ပေမယ့်၊ ဖွင့်၍ မရပေ။

မိုးကချုပ်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့်... ကားပေါ်ကို အားလုံး တက်ပြီးထိုင်နေကြတော့သည်။

“အေးလိုက်တာဟယ်... ငါတို့နေရာထက်တောင် အေးသေးတယ်”

“အေးမှာပေါ့... တောင်အလယ်ကြောကို ရောက်နေတာလေ...”

“ဟိုကောင်က... ခုထိ ပြန်မလာနိုင်ဘူး”

နန်းအိမ်သျှင် မိုးဦးလှိုင်ကို အပြစ်လုပ်နေသည်။

“နန်းအိမ်သျှင်... နင် ခုသွားရတဲ့ခရီးက နီးနီးလေးများ မှတ်နေလား...”

“တစ်ခုခုလွတ်သွားပြီထင်တယ်... အောက်ဆင်းပြီး ကြည့်ပါဦး...”

ခွန်ဆိုင်နှင့် စောစိုင်းလုံတို့ နှစ်ယောက်ကားအောက်ကို ဆင်းဖို့ လွန်စွာဝန်လေးနေကြသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက မဲမှောင်ပြီး ကြောက်ဖွယ်ကောင်းနေလေပြီ...

“ဆင်းလေ...”

နန်းကြာရှင်အတင်း ဆင်းခိုင်းတော့မှ နှစ်ယောက်သား ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ဆင်းသွားကာ၊ အောက်သို့ရောက်သည်နှင့်-

“ဟာ...”

“ဟင်...”

တောင်ကြားတောရိပ်ဆီမှ မည်းမည်း သဏ္ဌာန်ကြီးတစ်ခုကို မြင်လိုက်ကြပြီး... ကားပေါ်သို့ ပြန်ပြီးတက်ကာ တံခါးတွေကို ချက်ချထားကြတော့သည်။

“သရဲကြီး... လား မသိဘူး”

“အီး... ဘီလူးဖြစ်မယ်”

“အမလေး...”

“အီး...”

အဝေးမှကားဆီသို့လာနေသော မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီးကြောင့် ကားပေါ်တွင်ရှိသောသူ အားလုံးချွေးစီးများတောင် ကျနေလေပြီ...

“ပေးစမ်း... ငါ့ဓာတ်မီး”

နန်းကြာရှင်... ဓာတ်မီးနှင့် ကားထဲမှ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီးကို ထိုးလိုက်သည်နှင့် ဘေးဘက်ခြံကြီးထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

“တောကြီးကောင်တွေ ဖြစ်မယ်...”

“ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား”

အမှောင်ထဲအောက်ထဲတွင် နန်းအိမ်သျှင်တို့ ငါးယောက်အသက်ပင် မှန်မှန်မရှူရဲအောင် ဖြစ်နေကြတော့သည်။

“အုန်း...”

“အမေ...”

“အို...”

ကားကို နောက်မှတွန်းထုတ်လိုက်သလို အသံကြီးထွက်လာပြီး မျက်လုံးနီကြီးနှစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အမေရေ့ . . ကယ်ပါ”

ကားကြီးကို ရှေ့သို့ အတင်းတွန်းချနေလေပြီ . .

“ခွန်ဆိုင်က စီယာတိုင်ကို ကိုင်ပြီး ထိန်းထားလေ . . .

ချောက်ထဲ ကျသွားမယ်”

“အေး . . အေး”

ခွန်ဆိုင် လက်ဖျားတွေအေးစက်ပြီး၊ သွေးပျက်နေလေပြီ . . .

“ဂီး . . . ဂီး”

“ဟယ် . . .”

မီးတုတ် မီးရောင်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသလို မိုးဦးလှိုင်ကိုပါ တွေ့မြင်နေရသည်။

မိုးဦးလှိုင် မီးတုတ်ကြီးဖြင့် သတ္တဝါကြီးကို ခြောက်လှန့်ကာ မောင်းထုတ်နေပေမယ့် . . သတ္တဝါကြီးက မိုးဦးလှိုင်ကို ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန်ပြင်နေသည်။

“ဂီး . . .”

“ကဲကွာ . . . ဖြောင်း”

မိုးဦးလှိုင်သတ္တဝါကြီးမျက်နှာဆီသို့ မီးတုတ်နှင့် ပိုင်ပိုင်

နိုင်နိုင်ရိုက်ချလိုက်ကာမှ . . တောထဲဝင်ပြေးတော့သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကားပေါ်မှကြည့်နေသူအားလုံး မျက်တောင်ပင်ခတ်ဖို့ မေ့နေကြလေ၏။

မိုးဦးလှိုင် . . မီးတုတ်ကို မီးမသေအောင် ပြန်လုပ်ပြီး ဘေးမှ ထင်းခြောက်တွေကို စုပုံကာ မီးဖိုကြီးတစ်ခု ပြုလုပ်တော့သည်။

“ကားထဲမှာ နေမနေကြနဲ့ . . မီးဖိုနား မီးလှုံ အအေးဓာတ်ကအရမ်းများလာပြီ ကိုယ့်ခန္ဓာကို ပူအောင်လုပ်ကြ . .”

မိုးဦးလှိုင် သူပြောစရာ ရှိသည်ကို ပြောပြီး၊ ကားဘရိတ်ကို ပြင်ရန် လုပ်တော့သည်။

“မိုးဦး”

“ဘာလဲ . . နန်းကြာ”

“ငါ . . ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ရပါတယ် . . ဒါလောက်ကိစ္စက ဘာမှ အရေးကြီးတာမှ မဟုတ်တာ . . .”

“နင် . . အချိန်မီ ရောက်လာလို့ပေါ့ဟာ”

“ငါ ပစ္စည်းဝယ်ပြီးတာနဲ့ . . ပြန်ထွက်လာတာပဲ၊

ကားက အဆင်မသင့်တာနဲ့ . . ကြုံတဲ့ကားနဲ့ လိုက်ရတော့
ဒီနေရာကို တစ်ခါတည်း မရောက်ဘူးလေ၊ ရှေ့နားက ရွာကိုပဲ
ရောက်တယ် . . ဒီကို မီးတုတ်နဲ့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရတာ၊
ဒါကြောင့် နောက်ကျသလို ဖြစ်သွားတာ . . .”

“ခုနက . . ကောင်ကြီးက ဘာကောင်လဲ”

“မျောက်ဝံတစ်ကောင်ပါ . . အကောင်ကြီးမျိုးတွေ”

မီးဖိုကြီးဘေးတွင် ကော်ဖီထိုင်ပြီးသောက်နေကြသည့်
သူတွေဆီကို နန်းကြာရှင်သွားပြီး . . ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ငှဲ့ယူ
ကာ . . .

“ဘယ်သူ့အတွက်လဲ . . .”

“မိုးဦးအတွက် . . .”

“ငါ့ခွက်နဲ့ . . မတိုက်နဲ့”

“အိမ်သျှင် . . နင်ကျေးဇူးမသိတတ်ပေမယ့်၊ ငါက
တော့ ကျေးဇူးကန်းတဲ့သူထဲမှာ မပါဘူး၊ နင့်ခွက်ကို ငါအပိုင်
ယူတယ်လို့ သဘောထား . . ဒါမှမဟုတ်ရင် ငါပြန်ပြီးဝယ်ပေး
မယ်”

“နန်းကြာကတော့ . . မရတော့ဘူး”

“နင် ဘာစကားပြောတာလဲ . . စောစိုင်းလုံ”

“ဟဲ . . ဟဲ . . ငါက စတာပါ”

“ဒီစကားမျိုး နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ၊ နင်တို့ဟာ . . .
ယောက်ျားရင့်မကြီးတွေဖြစ်ပြီး ဘာမှအားကိုး မရတဲ့ကောင်
တွေ နင်တို့ကိုသာ အားကိုးပြီး လိုက်လာရင် ဘဝပါပျက်မယ်”

စောစိုင်းလုံ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး သွားတော့သည် . . .
နန်းကြာရှင် မိုးဦးလှိုင်အတွက် ကော်ဖီ တစ်ခွက်ကိုယူကာ
သွားလေတော့သည်။

မိုးဦးလှိုင် ကားကို အလင်းရောင်စပြီး ပေါ်လာသည်
နှင့် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်တွင် အိပ်ကောင်းစွာ
နှင့် လိုက်ပါလာကြသည့်အထဲတွင် နန်းကြာရှင်တစ်ယောက်
သာ မအိပ်ဘဲ နေလေသည်။

“အင်းသနားဖို့ကောင်းတယ်.. ကြည့်ပါဦး၊ သူတို့ခ
များ ညက ကားကို ဝိုင်းပြီးလုပ်နေရတာနဲ့ အိပ်ရေးယှက်ပြီး..
ခုမှ အတိုးချအိပ်နေကြရတာ”

နန်းကြာရှင် ခွန်ဆိုင်နှင့် စောစိုင်းလုံတို့ကို မဲ့ရွဲကာ
ပြောနေလေ၏။ ကားကို ပြင်ဆင်၍ပြီးတော့ ညတစ်နာရီ
ထိုးနေလေပြီ။ ခုကားထွက်လာတာ သုံးနာရီကျော်ကျော်

ဖြစ်သော ကြောင့် မိုးဦးလှိုင် မှေးချိန်က မရှိခဲ့ပေ.. မှေးဘို့
ဆိုတာလဲ ကြည့်ဦး၊ ကားပေါ် မှာ အားလုံးက နေရာအပြည့်
ယူပြီး အိပ်နေတော့.. မိုးဦးလှိုင် မီးဖိုဘေးတွင် ငုတ်တုတ်
ထိုင်လိုက် လမ်းလျှောက်လိုက်နှင့် စောင့်ကြည့်နေရသည်။

“အီး.. အိပ်လို့ကောင်းလိုက်တာ”

“ခု ဘယ်ကိုရောက်ပြီလဲ..”

“ညောင်ရွှေကို နောက်တစ်နာရီဆို.. ရောက်ပြီ”

“ဟယ်.. ဒါဆို ဒီပုံစံကြီးနဲ့ မဝင်ချင်ဘူးဟာ”

“ဒီပုံစံနဲ့ မဝင်တော့၊ နင်က ဘယ်လိုဝင်ချင်တာလဲ..

ပြောပါဦး..”

“ရေလေးဘာလေး ချိုးချင်သေးတယ်.. ပြီးတော့
ဗိုက်လည်းဆာတယ်”

နန်းအိမ်သျှင်က မနက်ပိုင်းထလျှင် အစားအသောက်
တစ်ခုခုကို စားရမှဖြစ်သည့်သူ.. မစားရလျှင် ဗိုက်ကအောင့်
တတ်သေးသည်။ ဒါကိုသိသော မိုးဦးလှိုင်က လမ်းဘေးတွင်
ဖွင့်ထားသော ဆိုင်ကလေးတစ်ခုရှေ့တွင် ကားကိုရပ်ကာ..

“ဒီဆိုင်မှာ စားလို့လည်းရတယ်.. ဆိုင်နောက်မှာ

စမ်းချောင်းရှိတယ်၊ ရေမိုးချိုးလိုက်ကြလေ...”

ကားပေါ်မှ အားလုံးကိုယ်စီဆင်းသွားချိန်မှာ... မိုးဦးလှိုင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရောင်းနေသော တို့ဟူးဆိုင်လေး ကိုလျှောက်လာခဲ့သည်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မိုးဦးလှိုင် အကြိုက်နှစ်သက်ဆုံး စားစရာလေးပင် ဖြစ်၏။ နန်းအိမ်သျှင် တို့ကတော့ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ မြို့နှင့်အညီ စားစရာတွေ ကို စားသောက်နေကြသည်။

“မိုးဦး...”

“ဪ နန်းကြာ... တို့ဟူးလာစားတာလား”

“ဟုတ်တယ်...”

နှစ်ယောက်အတူတူ စားသောက်ပြီးနောက်...

“နင့်ကို ငါမေးချင်တယ်...”

“ဘာမေးချင်တာလဲ... မေးလေ”

“နင် ဘာလို့ နန်းအိမ်သျှင်ကို ခုချိန်ထိ အရှုံးပေးနေ တာလဲ... သူ့လုပ်ရပ်တွေကို စိတ်မနာဘူးလား”

“နန်းကြာရယ်... နင်နဲ့ငါက ခုမှတွေ့တဲ့သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ထွေထွေထူးထူး မပြောချင်ပါဘူး၊ နန်းနဲ့ ပတ်သက်

ပြီး ငါ့ဘဝမှာအပြစ်ဆိုတာကို မရှိစေချင်ပါဘူးဟာ... အဖတို့ မယ်တို့ ဆိုတာ ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေပဲ မဟုတ်လား”

“အဖနဲ့ မယ်က နင့်ကို သားတစ်ယောက်လို သဘော ထားတာ ငါသိပါတယ်ဟာ... နန်းအိမ်သျှင်က နင့်ကို အခိုင်း အစေလို သတ်မှတ်နေတာ...”

“သတ်မှတ်ပါစေဟာ... သူသတ်မှတ်တာ မှားမှ မမှားဘဲ၊ ငါက သူတို့ရဲ့ အလုပ်သမားပဲ မဟုတ်လား...”

“နင့်ကို နန်းအိမ်သျှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတိပေးချင်လို့”

“ဘာများလဲ... နန်းကြာ”

“ခွန်ဆိုင်ဆိုတဲ့ကောင်က... အိမ်သျှင်ကို ချစ်ခွင့် တောင်းထားတယ်”

“ဟုတ်မှာပါ... ဒီကောင်နန်းကို ပြောတာဆိုတာတွေ က ရိုးမှမရိုးဘဲ...”

“ဒါကို နင်လွှတ်ထားမှာလား...”

“နန်းကြာ... ငါက နန်းကို တားဖို့ မပြောနဲ့ စကား ကောင်းကောင်းပြောလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တားလို့ရမှာလဲ...”

“နင် ပြောတာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်.. နင်တားလည်း အိမ်သျှင်က နားထောင်မှာမှ မဟုတ်တာ...”

“ငါ သိချင်တာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ...”

“ခွန်ဆိုင်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ နောက်ကြောင်း...”

“ငါတော့ သိပ်ပြီးပြည့်ပြည့်စုံစုံ မသိဘူး.. ဒီကောင်တွေ အရှေ့ပိုင်းက ကျောက်အောင်ပြီး ဒီမှာလာနေကြတာကိုပဲ သိရတယ်.. တခြားကိစ္စတွေတော့ မသိဘူး”

“သူ့မိသားစု အခြေအနေကရော ဘယ်လိုရှိလဲ...”

“ငါတစ်ခေါက်ရောက်ဖူးတယ်.. နန်းအိမ်သျှင်အဖော်ခေါ်လို့ ပါသွားတာ.. သူ့မိသားစုပုံစံက တစ်မျိုးပဲဟ၊ အပြင်လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံတာကို သိပ်ပြီး သဘောမတွေ့ချင်သလိုဘဲ.. ခွန်ဆိုင် အဖေအမေမလို့သာ ပြောတာ.. ရုပ်တွေက တခြားစီပဲ...”

“ဒီကောင်က တစ်ယောက်တည်းလား...”

“ညီမ.. နောင်ချိုလု ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်.. ရှမ်းအစစ်တွေတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တရုတ်

စပ်မယ်...”

“အရှေ့ပိုင်းသားတွေက တရုတ်စပ်ကြတာ များပါတယ်.. သူတို့ စီးပွားရေးက ဘာလုပ်လဲ”

“ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး.. သူ့အဖေက အပြင်ခရီးထွက်ရင် တစ်ခါတလေ ခွန်ဆိုင်ပါသွားတတ်တယ်.. သူပြောတော့ ကျောက်အရောင်းအဝယ် ကိစ္စသွားတယ်လို့ပြောတာပဲ.. ငွေကတော့ အလျှံပယ်သုံးတယ်လေ ဒါကို စောသိကီက အထင်ကြီးပြီး အိမ်သျှင်ကို အောင်သွယ်ပေးနေတာ.. ငါ့ကိုတော့ ခွန်ဆိုင်ကပ်ပြီး အကူအညီတောင်းတယ်လေ...”

“နန်း.. အခြေအနေကရော”

“သူ့စိတ်က ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး.. ဟိုကောင်မစောသိကီကြောင့် ပါချင်သလို ဖြစ်နေတာ...”

“ဟူး...”

မိုးဦးလှိုင် ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်သော ဝေဒနာလေးတွေ ရောက်ရှိလာပြန်ပြီ..

ကိစ္စအဝဝပြီး၍ သောင်ရွှေမြို့ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ

တော့သည်။

“ဘယ်မှာတည်းမလဲ အိမ်...”

ခွန်ဆိုင်က မေးလိုက်သည်ကို... နန်းအိမ်သျှင်မှ...

“နန်းတို့က နှစ်တိုင်း ညောင်ရွှေဟိုတယ်မှာ တည်းကြတယ်လေ...”

“ခွန်ဆိုင်က ဘယ်မှာတည်းချင်လို့လဲ”

“ကိုယ်ကတော့ ဒီနှစ်မှ ဖွင့်တဲ့ ဟိုတယ်မှာတည်းချင်တယ်... အိတ်လီဒီမိခံပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြင်ဆင်ထားတာ...”

“ကောင်းတာပေါ့...”

“အိမ်သျှင်...”

“ဘာလဲ... နန်းကြာ”

“ငါတို့မှာက နင်တို့လောက် ပိုက်ဆံမသုံးနိုင်ဘူးနော်- နင်တို့တည်းသလို လိုက်ပြီးမတည်းနိုင်ဘူး... ငါ့အဒေါ်အိမ်မှာပဲ တည်းမယ်...”

“နန်းကြာရယ်... ကိုယ်က ဒကာခံမှာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲဟာ... အတူတူတည်းကြမယ်လေ”

“လူတစ်ယောက်ဆီက ငွေအများကြီးကူညီတာကို

သစ္စာမွန်စာပေ

အကျဉ်းစုံ နှလုံးသား

၆၉

ငါလက်မခံရဲဘူး... နင်တို့ပဲတည်းကြပါ။ သွားတဲ့အခါကျတော့... ငါ့ကိုဝင်ပြီးခေါ်ပေါ့”

နန်းကြာရှင်က ခွန်ဆိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေချင်သူဖြစ်သဖြင့် ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

“မိုးဦး နင်ရော...”

“ငါကတော့... သူတို့နဲ့ပဲ နေရမှာပေါ့”

နန်းအိမ်သျှင်ကို စိတ်မချသောကြောင့်သာ ခွန်ဆိုင်တို့နှင့် ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုခြင်း ဖြစ်သည်။

“အိမ်...”

“ဘာလဲ... ခွန်ဆိုင်”

“ကိုယ်တာဝန်ယူတာ... မင်းတို့(၃)ယောက်ပဲနော်”

“ဟေ့ကောင် ခွန်ဆိုင်... မင်းဆီက ကပ်ဖဲပြီး စားသောက်မယ့်လူလို့ထင်နေလား... မျက်နှာကိုကြည့်ထား...”

“မိုးဦး...”

နန်းအိမ်သျှင်သည် မိုးဦးလှိုင်၏စိတ်ကို သိသည်။ သူမကိုသာ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပေးမယ့်... တခြားသူဆိုလျှင် မရသည့်သူ...။

သစ္စာမွန်စာပေ

ကားကို ဟိုတယ်ထဲမောင်းလာခဲ့ပြီး.. နန်းအိမ်သျှင်
တို့ကို ချပေးကာ နန်းကြာရှင်ကို လိုက်ပို့ရန်အတွက်..

“ကိုမိုး...”

“ဟာ.. ပွင့်ကောင်း”

ဟိုတယ် အဝင်ဝတွင် တက္ကသိုလ်တက်စဉ်က ခင်ခဲ့
သော သူငယ်ချင်းပွင့်ကောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာလဲ.. ဖောင်တော်ဦးဘုရားပွဲကို လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်.. မင်းရော”

“အတူတူပဲပေါ့ကွာ...”

“ကားပေါ်တက်လေ.. ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ရှေ့မြို့အဝင်ရပ်ကွက်ကို သွားမလို့...”

ပွင့်ကောင်း ကားပေါ်သို့တက်ခဲ့သည်။

“မင်းကို.. မေးမလို့”

“ဘာလဲ...”

“ခုနကကောင်နဲ့ မင်းဘယ်လို ပတ်သက်သလဲ”

“ဘယ်သူလဲ...”

“ဟိုတယ်ထဲကို မင်းကားနဲ့ လိုက်လာတဲ့ ခွန်လုံကို

ပြောတာ...”

“ခွန်လုံ.. မင်းပြောတဲ့နာမည်ကို ငါမသိဘူး”

“ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီအရှည် ဝတ်ထား
တဲ့ကောင်လေ...”

“ဒီကောင်ခွန်ဆိုင် မဟုတ်ဘူးလား...”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ ဒီကောင်နာမည်က
ခွန်လုံတဲ့.. ငါနဲ့ နယ်စပ်တစ်နေရာမှာ အတူတူနေခဲ့တဲ့
ကောင်ကွ...”

“ဒီကောင် ကျောက်အောင်ပြီး.. ငါတို့မြို့မှာနေ
တယ်”

“ဘယ်ကလာ ကျောက်အောင်ရမှာလဲ.. မုဆိုးမ
သူဌေးတစ်ဦးကို အပိုင်ကြံပြီး လစ်ပြေးလာတာ”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“သူဌေးမက တရုတ်ပြည်ဘက်ကကွ.. သူ့ဆီက
ကျောက်တွေ စိန်တွေကို ယူပြီး လစ်ခဲ့တာ.. ဒီကောင်မိန်းမ
နဲ့ကလေးကိုလည်း ထားခဲ့သေးတယ်...”

“ဘာ.. ဒီကောင်မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေးရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ်...”

“ငါ့ကို လိပ်စာလေး ပြောနိုင်မလား...”

“ပြောနိုင်ပါတယ်... (x x x x)မှာ နေကြတယ်
ဒီကောင်တစ်လတစ်ခါတော့ ငွေလာပြီးပို့တယ်”

“ကျေးဇူးပဲ.. ပွင့်ကောင်းရာ”

နန်းအိမ်သျှင်အတွက်.. မိုးဦးလှိုင်ကယ်တင်နိုင်ရန်
အခွင့်အလမ်း တစ်ခုကို ရရှိခဲ့လေပြီ။

ပွင့်ကောင်းကို ချပေးပြီး.. နန်းကြာရှင်ကို လိုက်ပြီး
ပို့ပေးရင်း...

“နန်းကြာ...”

“နင်.. ဘာပြောချင်လဲ ပြောလေ”

“ခု.. ကိစ္စကို နန်းမသိစေနဲ့ဦး၊ ငါ.. ခိုင်လုံအောင်
စုံစမ်းပြီးမှ ဖော်ထုတ်မယ်”

“အေးပါဟာ.. တော်သေးတာပေါ့၊ မိုးဦးရယ်..
ခွန်ဆိုင် အကြောင်းကိုသာ မသိခဲ့ရင် အိမ်သျှင်ဘဝတော့..
မတွေးရဲသလောက်ပဲဟာ... အင်း မိုးဦး နင်ကတော့

နန်းအိမ်သျှင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ဒီလောကကြီး
မှာ လူလာပြီး ဖြစ်နေတဲ့သူပဲ...”

နန်းကြာရှင် ပြောနေသောစကားလေးကို မိုးဦးလှိုင်
ပြုံးပြီးသာ နေလိုက်တော့သည်။

နန်းကြာရှင်.. စကားမှာ မမှားပေ၊ သူ့အသက်ရှင်နေ
သည်မှာ သူ့ဘဝအတွက်မဟုတ်ပေ...

ငယ်ငယ်ကတည်းက သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ရသော..

နန်းအိမ်သျှင်အတွက်ပင် မဟုတ်ပါလား...

သူ့အပေါ်မှာ နန်းအိမ်သျှင် ဘယ်လိုပဲ မုန်းတီးပါ
စေ.. သူ့ရဲ့ သံယောဇဉ်က မြူတမှုမျှ ပြောင်းလဲသွားမည်
မဟုတ်ချေ...။

အင်းလေးရေပြင်ကြီးပေါ်တွင် စက်လှေနှစ်စီး ပြေးလွှားနေဆဲပင်၊ ရှေ့ဆုံးစက်လှေမှာက နန်းအိမ်သျှင်၊ ခွန်ဆိုင်တို့ ငါးယောက်... နောက်စက်လှေမှာက မိုးဦးလှိုင်တစ်ဦးတည်းပင်...

သူတို့နောက်သို့ မလိုက်လိုသော ဆန္ဒရှိနေသောကြောင့် မိုးဦးလှိုင်၊ နန်းအိမ်သျှင်တို့နှင့် မလိုက်ဘဲ တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နန်းအိမ်သျှင်ကို ခွန်ဆိုင်ဆိုသည့်ကောင်နှင့် လွတ်ထား၍မရပေ...

မိုးဦးလှိုင်လိုက်လာသည်ကိုတော့ နန်းအိမ်သျှင်တို့မသိ။

“ခွန်ဆိုင်...”

“ဘာလဲ... စောသိကီ”

“စက်လှေ မောင်းတတ်သလား”

“ဘာခက်တဲ့ ကိစ္စမှတ်လို့...”

“လုပ်ပြန်ပြီ... မမောင်းခိုင်းနဲ့”

နန်းကြာရှင်က ခံထားရသဖြင့် တားမြစ်လိုက်ပေမယ့် “နန်းကြာရှင်ရယ်... စက်လှေ မောင်းတာလောက်ကတော့ သိပ်ပြီး ခဲယဉ်းတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး... အရှေ့ပိုင်းမှာ နေခဲ့တုန်းက သူ့ထက်ကြီးတဲ့ စက်လှေတွေကို မောင်းခဲ့တာ”

“ဒါဆို မောင်းပြလေ...”

“အိမ်သျှင်...”

နန်းအိမ်သျှင် မောင်းခိုင်းသည့် စကားကြားသည်နှင့် ခွန်ဆိုင်စက်လှေသမားနေရာကို ရွှေ့သွားပြီး... နေရာချင်းလဲမည်အပြု...

“ဆရာ... ဒီနေရာက ရေမှော်တွေထူတယ်နော်၊ ဖြစ်ပါ့မလား...”

“ငါ... မောင်းဘူးပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်လည်း... ပြီးရော”

စက်လှေသမားက နေရာချင်းလဲပေးလိုက်ပြီး ခွန်ဆိုင်
ဟန်ပါပါနှင့် မောင်းနေလေတော့သည်။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား...”

စက်လှေကလေးမှာ ရေပြင်ပေါ်တွင် အရှိန်ဖြင့် ပြေး
သွားနေရင်း...

“ဆရာ ရှေ့မှာရေမှော်...”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“ဝုန်း...”

အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရသည့် ရေမှော်ကြီးကို...
ခွန်ဆိုင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်တွင် စက်လှေသမားက
တက်ကို အတင်းဆွဲပြီး... ရှောင်ပေမယ့် ပွတ်ကာသိကာ ရိုက်
သွားသဖြင့်... စက်လှေပေါ်မှ နန်းအိမ်သျှင်ဘေးသို့ ပြုတ်ကျ
သွားသည်။

“အိမ်သျှင်...”

“ကယ်ကြပါဦး...”

နန်းကြာရှင်တို့ အော်ဟစ်သံတွေ ဆူညံပွက်လော
ရိုက်သွားပြီး... စက်လှေသမားလည်း ရေထဲသို့ခုန်ချကာ...

နန်းအိမ်သျှင်ကို ဆယ်ပေမယ့်... မရဖြစ်နေချိန်တွင် -

“ဝုန်း...”

မိုးဦးလှိုင် မိမိစက်လှေကို နန်းအိမ်သျှင်တို့ စက်လှေ
အနီးသို့ မောင်းခိုင်းပြီး... ရေထဲသို့ ခိုင်ပင်ပစ်ကာ နန်းအိမ်သျှင်
ကို ရေထဲမှ ဆွဲတင်ခဲ့တော့သည်။

“ခင်ဗျား... စက်လှေကို နိုင်အောင်ထိန်းထား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

မိုးဦးလှိုင်... နန်းအိမ်သျှင်ကို ပုခုံးထက်သို့ ထမ်းတင်
ပြီး... ရေတွေကို ကုန်အောင်လုပ်ချကာ စက်လှေပေါ်တွင်
ပက်လက်အနေအထားပြုလုပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းချင်းကပ်ကာ
လေကိုမှုတ် သွင်းရသည်။

“အနီးဆုံးဆေးရုံဖြစ်ဖြစ်... ဆေးခန်းဖြစ်ဖြစ် မောင်း
တော့...”

မိုးဦးလှိုင် စက်လှေသမားကို မောင်းခိုင်းပြီးထွက်လာ
ခဲ့သည်။ နောက်စက်လှေတွင် ခွန်ဆိုင်တို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“အစောကြီးကတည်းက ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်
တည်းက တစ်ယောက်ဆင်းဆယ်ရင် ဒီလောက်ထိဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး...”

“ဟင်...”

ခွန်ဆိုင်နှင့် စောစိုင်းလုံတို့ သူတို့၏သရဲဘောကြောင်
မှုကို သိပြီး ဘာမှမပြောဘဲ နေကြသည်။

“အလကား နှင့်ကြောင့် ငါတို့သေမလိုဖြစ်တာ(၂)ခါ
ရှိပြီ... စောသိကီ နှင့်နဲ့ငါ ဒီနေ့ကစပြီးလမ်းခွဲပြီ...”

“နန်းကြာ...”

နန်းကြာရှင်... ဒေါသတွေ ထွက်နေခြင်းကြောင့်
အသားတွေတောင် တုန်နေလေပြီ။

“အိမ်သျှင်သာတစ်ခုခုဖြစ်ရင်... နှင့်တို့သုံးယောက်
ကို ထောင်ထဲပို့မယ်...”

“ဟာ... ငါဘာမှ မပြောဘူးနော်”

စောစိုင်းလုံက ကြောက်ကြောက်နှင့် ငြင်းလေသည်။

“ကိုယ်က သူရဲကောင်း၊ လူစွမ်းကောင်းလုပ်ပြချင်ရင်
လုပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိရတယ်... ခုတော့ ဘေးကမြှောက်
တဲ့သူကမြှောက်၊ လုပ်တဲ့သူကလည်း... ဘာမှ အသိတရားမှ
မရှိဘူး”

“နန်းကြာ... နှင့်ဒီလောက် မပြောနဲ့၊ ဒါက မတော်
တဆဖြစ်တာပဲ...”

“ဘာမတော်တဆလည်း စောသိကီ... နှင့်နဲ့ ခွန်ဆိုင်
ပါးစပ်သရမ်းပြီး လုပ်ကြတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလား...”

“နန်းအိမ်သျှင်လည်း သဘောတူခဲ့တာပဲ ပြောမနေနဲ့
တော့...”

“ငါနဲ့ထပ်ပြီး မပြောလည်း ဥပဒေနဲ့ ဆက်ပြီးပြောရ
မှာပဲ...”

စက်လှေမှာ လှေဆိပ်တစ်ခုသို့ ဆိုက်ကပ်ပြီး...
နန်းအိမ်သျှင်ကို မိုးဦးလှိုင်ပွေ့မကာ အငှားကားတစ်စီးနှင့်
ဆေးရုံဆီသို့ သွားခဲ့ကြတော့သည်။

ဆေးရုံတွင် အရေးပေါ်ကယ်ဆယ်မှုတွေကို ပြုလုပ်
ပြီးမှ...

“အချိန်မီလေးပါပဲ... စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူး”

ဆရာဝန်၏ပြောစကားကို ကြားရတော့မှပဲ ...
မိုးဦးလှိုင် သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

တစ်လမ်းလုံး အသက်ပင်မရှုနိုင်အောင် စိုးရိမ်မှုတွေ
က ရင်မှာပြည့်ကျပ် နေခဲ့ရသူ...

ခုတင်လေးပေါ်တွင် နန်းအိမ်သျှင် ဆေးအရှိန်နှင့်
အိပ်ပျော်နေလေပြီ...

“မိုးဦး... ”

“ဘာလဲ... နန်းကြာ”

“ဒေါက်တာက ဘာပြောလဲ... ”

“အချိန်မီလေး ကယ်လိုက်နိုင်တယ်တဲ့... ”

“ဟူး... ”

နန်းကြာရှင် ရင်မှ အပူလုံးကြီးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်
တော့သည်။

“နန်းကြာ ငါပြန်မယ်... အဝတ်အစားလဲပြီးမှ ပြန်လာ
ခဲ့မယ်... ”

“နန်း အတွက် အဝတ်အစားတွေကို ဘယ်သူပြန်ယူ
မှာလဲ... ”

“ငါပဲ... ပြန်ယူရမှာပေါ့”

“ဒါဆို သွားကြရအောင်”

နန်းအိမ်သျှင် ဘေးတွင် စောသီကိုတို့ ကျန်ခဲ့ကြသည်။

“နန်းကြာ... ”

“နင်... ဘာပြောချင်လဲပြောလေ”

“ငါနန်းကို ကယ်ခဲ့တာကို မပြောနဲ့ဟာ”

“ငါသိပါတယ်... မိုးဦးရယ်၊ နင် အိမ်သျှင်ကို အကြိမ်

ပေါင်းများစွာကယ်ခဲ့တာကို အိမ်သျှင် ဘယ်ခါမှ မသိခဲ့လို့...
ခုလို နှင့်ပေါ်မှာမုန်းတီးနေတာပါ... ငါက အိမ်သျှင်သိအောင်
ပြောလိုက်ချင်တယ်... ”

“ဟာ... မပြောနဲ့ နန်းကြာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်...
တစ်နေ့ သူနားလည်ခဲ့ရင် တော်ပါပြီဟာ... ”

နန်းအိမ်သျှင်ကို ခွန်ဆိုင်နှင့် သူမိဘတွေက စေ့စပ်ပွဲ
လုပ်ဖို့ လာကြမည်ဖြစ်သည်။

နန်းအိမ်သျှင် ဘေးတွင် နန်းကြာရှင်မရှိသည့်နောက်
စောသီဂီ၏နားသွင်းမှုကို နန်းအိမ်သျှင်နားယောင်ပြီး.. စေ့
စပ်မှုကို လက်ခံသည့်အဆင့်ထိကို ရောက်ခဲ့လေပြီ..

မိုးဦးလှိုင် ခြံထဲက နှင်းဆီခင်းတွင် လုပ်စရာရှိသည်ကို
လုပ်နေရင်း ခြေသံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ...
နန်းအိမ်သျှင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မိုးဦး...”

“ပြောလေ နန်းအိမ်သျှင်...”

“နင့်ကို မေးစရာရှိတယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မေးပါ...”

“နင်က... နန်းကြာရှင်ကို ငါနဲ့ စိတ်ဝမ်းကွဲအောင်
လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟင်... နန်းအိမ်သျှင် နှင်တို့သူငယ်ချင်းကြားမှာ ငါ
ဘာစကားမှ မပြောဘူး...”

“နင်ယောက်ျားတန်မဲ့ စိတ်ဓာတ်က အောက်တန်း
စားဆန်တယ်...”

“နန်းအိမ်သျှင်...”

“တော်တော့ နင်ဘာမှရှင်းမပြနဲ့... ဒီနေ့မင်္ဂလာယူ
မယ့်နေ့မို့ အကုသိုလ် မဖြစ်ချင်ဘူး... နောက်မှ နင်နဲ့ဆက်ပြီး
ရှင်းရမယ်...”

မိုးဦးလှိုင်... ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

ခြံကြီးထဲသို့ ကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာပြီး၊ ခွန်ဆိုင်
နှင့် သူမိခင်၊ ဖခင်ဆိုသူတွေနှင့် လူကြီးတချို့ပါလာသည်ကို
မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

အိမ်ကြီး ဧည့်ခန်းတွင် မယ်က... ခပ်အေးအေးပင်
ထိုင်ကာနေလျက်...

“မယ်... ဒါ ကိုခွန်ဆိုင် မိဘတွေလေ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဪ... ထိုင်ကြပါ”

မယ်အားလုံးကို နေရာပေးလိုက်ပြီး...

“လာရင်းကိစ္စက... သမီးနဲ့ မောင်ခွန်ဆိုင်ကိစ္စထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ... ဒီက သားလေးက သမီးလေးကို စေ့စပ်ထားချင်တယ်ဆိုလို့ လာခဲ့ကြတာပါ... မင်္ဂလာပွဲအတွက် ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ အဆင့်မြင့်မြင့် ပြုလုပ်ပေးမှာပါ...”

“ကြားရတဲ့စကားက သမီးရှင်အတွက် ဝမ်းသာစရာပါပဲ...”

မယ်ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ပြောပြီးနောက်...

“ကဲ... အရင်သုံးဆောင်ကြပါဦး၊ ပြီးမှ စကားဆက်ပြီး ပြောကြတာပေါ့...”

ခွန်ဆိုင်ဖခင်ဆိုသူမှာ ယွန်းဗူးကြီးတစ်ခုကို ဖွင့်ပြီး... အထဲမှ လက်ဝတ်ရတနာတစ်စုံကို ပြကာ...

“ဒါ... စေ့စပ်ပွဲအတွက် ကြိုတင်ပြီး တင်တောင်းတစ်ခုပါ...”

“ဒီပစ္စည်းတွေက အရေးမကြီးပါဘူး... အရေးကြီး

တာတစ်ခုပဲရှိတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ”

“မောင်ခွန်ဆိုင်က နောက်ကြောင်းရှင်းဖို့ပါပဲ”

“ဟင်...”

“မယ်...”

“ရှင်း... ရှင်း... ပါတယ်... မယ်”

ခွန်ဆိုင်စကား တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ငြင်းလေသည်။

“သေချာရဲ့လားကွယ်...”

“သေချာပါတယ်... လူပျိုစစ်စစ်ပါ မယ်...”

“သေချာတယ်ဆိုရင်... ငါ့ ဘက်က ပြောပြသင့်တာကို ပြောပြရမှာပေါ့... မိုးမိတ်ဘက် မှာနေတဲ့ ခင်နှောင်မွေးနဲ့ သူ့သမီး မေခွန်ဦးဟာ... မင်းနဲ့ဘယ် လိုပတ်သက်လဲ...”

“ဗျာ...”

“ဟာ...”

ခွန်ဆိုင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကာ...

“မယ်... ပြောတဲ့သူတွေကို ကျွန်တော်မသိဘူး”

“မင်း... တကယ်မသိဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့... တကယ်မသိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီပုံတွေကို ကြည့်ပါဦး

“ဟင်...”

“ဟာ...”

အားလုံးမြင်လိုက်ရသော ဓာတ်ပုံတွေကြောင့်...

ခွန်ဆိုင်ဘာပြန် ပြောရမှန်းပင် မသိတော့ပေ။

“ခွန်ဆိုင် ဆက်ပြီးငြင်းဦးလေ... မင်းနှလုံးကွယ် ငါ့
သမီးအပျိုစင်လေးကို ညာပြီးတော့ မယားငယ်လုပ်ချင်တယ်
ပေါ့... ဟုတ်လား”

“မ... မ... ဟုတ်ရပါဘူး မယ်”

“မင်းတို့ချမ်းသာသလောက်တော့... ငါကရယ်ချင်
တယ်၊ မင်းတို့ ငါ့သမီးကို တင်တောင်းတဲ့ရတနာတွေက
ငါ့အိမ်မှာ ထမင်းချက်ဝတ်တဲ့ အဆင့်ပဲရှိတယ်... မင်းတို့
အကြောင်း မင်းတို့သိရင် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို သဘော
ပေါက်ပေါ့...”

“မယ်... ကျွန်တော်ရှင်းပြပါရစေ”

“ဘာကိုမှ ရှင်းပြစရာမလိုဘူး”

“နန်းအိမ်သျှင်...”

“တော်တော့... ဘာမှ မကြားချင်ဘူး၊ ဟီး... ဟီး”

မယ့် ရင်ခွင်သို့... နန်းအိမ်သျှင်ခေါင်းထိုးဝင်ပြီး ငိုချ
လိုက်တော့သည်။

“မင်းတို့သွားကြတော့...”

“နန်းအိမ်သျှင် ကိုယ်ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပါဦး”

“မင်း... ထွက်မသွားဘူးလားပြော”

“ကျွန်တော်...”

“သိပ်ရှင်းပြချင်ရင်... စခန်းရောက်မှ ရှင်းကြတာ
ပေါ့... ခွန်လုံ”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

အိမ်ထဲသို့ ရဲနောင်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ဝင်ရောက်လာ
သည်။

“ကျုပ်ဘာလုပ်လို့... ဖမ်းမှာလဲ”

“ခင်ဗျား... ဘာလုပ်လဲဆိုတာကို လူကြားထဲမှာ ချပြ
ရမလား... တရုတ်ပြည်က သူဌေးမတစ်ဦးဆီက အဖိုးတန်
ရတနာတွေကို ခိုးခဲ့မှု၊ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်မှုတွေနဲ့လေ၊
ပြီးတော့ ခင်ဗျားမိခင်၊ ဖခင်ဆိုတဲ့ ဝရမ်းပြေးလင်မယားကို
ပါ တစ်ခါတည်း ဖမ်းမှာပါ...”

“ရှင်... ”

“အဲ... ”

“ဦးကြူဆိုင်နဲ့ ဒေါ်အယ်တို့ ခင်ဗျားတို့ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ခိုးမှုကြီးအတွက် ပြေးလမ်း မရှိတော့ပါဘူး... သူတို့နှစ်ယောက်က ခွန်လုံ (ခေါ်) ခွန်ဆိုင်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ အမှောင်လောကက လူတွေပါသူတို့ပေါင်းမိကြပြီး... ဒီနယ်မြေမှာ လာအောင်းနေကြတာ... ဦးကြူဆိုင်တို့က လားရှိုးမှာ ရွှေဆိုင်တစ်ခုကို ဝင်ပြီးခိုးလို့ သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းဝရမ်းထုတ်ထားတဲ့ လင်မယားတွေ... ကဲ သူတို့ကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ခေါ်ခဲ့ကြတော့...”

နန်းအိမ်သျှင်တစ်ယောက် ခေါင်းပင် မဖော်နိုင်တော့ပေ...

အိမ်ထဲတွင် ရှိနေကြသော စောစိုင်းလုံနှင့် စောသိင်္ဂီတို့လည်း... ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ထွက်လာကြတော့သည်။

ရဲနောင်အပြင်ကို ရောက်သည်နှင့် မိုးဦးလှိုင်ပုခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး...

“ကျေးဇူးပါပဲ... မိုးဦးရာ”

“မလိုပါဘူးကွာ... တာဝန်သိပြည်သူတစ်ဦးလို့ပဲ

သဘောထားလိုက်ပါ...”

မိုးဦးလှိုင်... သူကျေနပ်စွာ ရင်ထဲမှာ ပြုံးလိုက်မိ၏။
နန်းအိမ်သျှင်အတွက် သူကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား...
မိုးမိတ်တွင်ရှိသော ခွန်ဆိုင်ဇနီးနှင့် သမီးဆီကို ရောက်အောင် သွားခဲ့ပြီး... ဓာတ်ပုံတွေကိုပါ ရအောင်ယူခဲ့သည်။

ခွန်ဆိုင်ဇနီးမှာ ခွန်ဆိုင်ပေါ်တွင် စိတ်နာနေသူဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ခွန်ဆိုင်ပြုလုပ်နေသည့်ရာဇဝတ်မှုလမ်းကြောင်းတွေကိုပါ ထုတ်ဖော်ပြောပြ၍ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ... ရဲနောင်နှင့် တိုင်ပင်ကာ ခုလို ဖော်ထုတ်လိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခွန်ဆိုင် မိဘအတုတွေကိုတော့ ရဲနောင်တို့ သတင်းရပြီး ခုလိုတစ်ခါတည်း ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ခြင်းပင်...

ကားလေးတစ်စီး ခြံထဲကို မောင်းဝင်လာသောကြောင့် လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်တော့ နန်းကြာရှင် ဖြစ်နေသည်။

“မိုးဦး...”

“နန်းကြာ... အိမ်ထဲမှာ နန်းကို အားပေးစကား ပြောလိုက်ပါဦးဟာ”

“အေးပါ... သူ့လောက်ဆို ငါ့စေတနာကို သဘော

ပေါက်မှာပါ. . .”

“နင့်စေတနာကို သဘောပေါက် မပေါက်တော့ မသိဘူး. . . ငါ့ကိုတော့ နင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြိမ်းဝါးနေတာတော့ အမှန်ပဲဟေ့. . .”

“နင်. . . ရှင်းမပြဘူးလား”

“နန်းကြာရယ်. . . ငါ့ဘဝမှာ ရှင်းပြခြင်းဆိုတာ ဘယ်သောအခါမှ ရှိလာမှာမဟုတ်ပါဘူး. . . သူ့စိတ်ဆန္ဒတွေ အတိုင်းပဲ ရှိပါစေတော့ဟာ. . .”

“အင်း. . . နင်ကိုတော့ ပြောကို မပြောချင်တော့ပါဘူး. . .”

နန်းကြာရှင် အိမ်ကလေးထဲသို့. . . ဝင်သွားလေပြီ။

မိုးဦးလှိုင်အတွက် နန်းအိမ်သျှင် နားလည်စေမည့် ဘဝဆိုတာ. . . .။

မိုးဦးလှိုင်. . . ကော်ဖီစက်ရုံမှ အိမ်ထဲသို့အဝင်. . .

နန်းအိမ်သျှင်တစ်ယောက် အနောက်ဘက်တုန်းဆီသို့ မြင်းတစ်ကောင်စွဲပြီး ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟာ. . . ပြဿနာပဲ”

မိုးဦးလှိုင်. . . အိမ်ထဲတွင် မယ်နှင့် တစ်နေ့တာ ပြောရမည့်ကိစ္စကို မပြောနိုင်သေးဘဲ. . .

“မယ်”

“ဘာလဲ. . . သား”

“သားပြန်လာမှ ရှင်းတော့မယ်”

“ခုဘယ်သွားမလို့လဲ. . .”

“အပြင်ကို ခဏပါ”

“အေး.. အေး”

မိုးဦးလှိုင် အိမ်ထဲမှ.. ပြေးထွက်ပြီး..

“ဦးစိုင်း.. ဦးစိုင်း”

“ဟေ ဘာလဲ.. မောင်မိုးဦး”

“ဘာလို့.. နန်းကို ဟိုမြင်းညိုမကို ပေးစီးခိုင်းတာလဲ.. ဒီမြင်းညိုမက အရမ်းကြမ်းတယ်”

“အေး.. ငါလည်းပြောတာပဲ၊ မရဘူးကွာ.. အတင်းကို ယူပြီးထွက်သွားတာ၊ ငါတောင် သူ့နောက်ကို လိုက်ဖို့ပြင်နေတာ...”

“ခက်တာပဲဗျာ.. နေနေ ကျွန်တော် လိုက်သွားမယ်”

မိုးဦးလှိုင် မြင်းဇောင်ထဲသို့ ဝင်ပြီး.. မြင်းတစ်ကောင်ကို ဆွဲထုတ်ကာ နန်းအိမ်သျှင်နောက်သို့ ဒုန်းစိုင်းပြီးလိုက်ခဲ့သည်။

“ဟင်...”

နန်းအိမ်သျှင်ကို.. အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရတော့ပေ။ အရှေ့ဘက်လွင်ပြင်ဆိုလျှင်.. မြင်းပေါ်က ပြုတ်ကျရင်တောင် အန္တရာယ်မရှိပေမယ့်၊ အနောက်ဘက်တောင်လျှိုလမ်းတွေက အန္တရာယ်ကြီးသည်။

“ခွပ်.. ခွပ်... ခွပ်”

မြင်းခွာသံယဲ့ယဲ့လေးကို နားထဲတွင် ကြားလိုက်ရသည်.. အနောက်ဘက်လျှိုလမ်း ဘက်မှဖြစ်၏။

“ဟဲ့... ရွမ်း...”

မိုးဦးလှိုင်မြင်းကို ရိုက်ပြီး၊ အနောက်ဘက်လျှိုလမ်းဆီသို့ လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။

“အား...”

“ဟာ...”

နန်းအိမ်သျှင်၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

“ခွပ်.. ခွပ်.. ခွပ်”

လျှိုလမ်းတစ်လျှောက်မှာ.. မြင်းညိုမကို တွေ့လိုက်ရပြီး.. နန်းအိမ်သျှင်ကို မတွေ့ရပေ။

“နန်း.. နန်း.. နန်း”

မိုးဦးလှိုင် နုတ်ဖျားမှ အော်ဟစ်ခေါ်ပေမယ့်.. တုံ့ပြန်သံကို လုံးလုံးမကြားရပေ..

“ဟင်... နန်း”

လျှိုလမ်းနဘေးက.. ချောက်တွင်းသို့ နန်းအိမ်သျှင်ကျပြီး မေ့နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မိုးဦးလှိုင် ချောက်ထဲသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆင်းပြီး . . .
နန်းအိမ်သျှင်ကို ပွေ့မလိုက်သည်။ သတိလုံးဝ မရ. . . ခေါင်း
တွင် သွေးကလေးများထွက်နေခြင်းကြောင့် . . .

“ဗြီ. . .”

သို့လက်မောင်းမှ အင်္ကျီစကို ဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီး . . .
နန်းအိမ်သျှင် ခေါင်းတွင်စည်းပေးသလို ခြေထောက်တွင်
ရှုထားသော ဒဏ်ရာကိုပါစည်းရတော့သည်. . . ပြီးမှ ပုခုံးပေါ်
သို့တင်ကာ ချောက်အပေါ်သို့ တက်ပေမယ့်. . . အင်အားကို
အားကုန်စိုက်ပြီးမှ တစ်ထစ်ချင်းတက်ခဲ့ရ၏။

“အား. . .”

မိုးဦးလှိုင်. . . လက်ချောင်းတွေမှာ နာကျင်ပြီး သွေး
များ စီးကျနေလေပြီ. . .

“ငါ့လက်တွေ လွတ်လို့ မဖြစ်ဘူး. . .”

သူ့လက်ကို လွတ်လိုက်သည်နှင့် နန်းအိမ်သျှင်ရော
သူပါ ချောက်အောက်သို့ ထပ်ပြီးပြုတ်ကျလျှင် နန်းအိမ်သျှင်
ဒီထက်ပိုပြီးခံစားသွားရမှာကို မလိုလားပေ။

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး အံ့ကိုကြိတ်ကာ. . . ရအောင်
တက်ရင်းပင် မျက်လုံးတွေပါ ပြာဝေလာတော့သည်။

“မောင်မိုးဦး. . .”

“ဦး. . . ဦးစိုင်း”

“ဒီအတိုင်း. . . မှေးထား၊ ငါ့ပါဆင်းပြီး တွဲမယ်”

ဦးစိုင်း ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် ဆင်းလာပြီး. . . မိုးဦးလှိုင်
ဘေးမှ ကူတွဲကာ ကြိုးကိုအားပြုပြီး တက်ခဲ့ရသည်။

“ဦးစိုင်း. . . နန်းကို မြင်းနဲ့အရင်ခေါ်သွားပြီး၊ ဒေါက်
တာခေါ်တော့. . .”

“မင်းကရော. . .”

“ရတယ်. . . ကျွန်တော်နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့မယ်. . .
ဪ. . . ဦးစိုင်း”

“ဘာလဲ. . . မောင်မိုးဦး”

“နန်းကို ဦးစိုင်းကယ်ခဲ့တယ်လို့ပဲ ပြောပါ. . .”

“အေးပါကွာ”

သူနှင့် နန်းအိမ်သျှင် ခံစားမှုကို သိထားကြသူများ
ဖြစ်သည်။

ဦးစိုင်း. . . နန်းအိမ်သျှင်ကို မြင်းပေါ်သို့ တင်ပြီး အိမ်
ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားမှ မိုးဦးလှိုင် မြေပြင်တွင်လှဲချကာ. . .
အမောဖြေလိုက်သည်။ သူ့လက်ချောင်းတွေ နာကျင်ပေမယ့်

ထိုဒဏ်ရာများအတွက် ကျေနပ်နိုင်သူ . . တစ်ဦးပင်
 နန်းအတွက် သူ၏နှလုံးသွေးတွေ . . . ခမ်းခြောက်
 သွားစေဦးတော့လေ . . . ။

စက်ရုံကိစ္စနှင့် ခရီးထွက်နေရသည့် အချိန်တွေနှင့်
 စက်ရုံတွင် နေရောညပါ ရှိနေသောကြောင့် အိမ်ကိုတစ်လ
 တစ်ခါပင်ပြန်ပြီး မရောက်လောက်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို မိုးဦးလှိုင်ထပ်ပြီး တိုးချဲ့ရ
 သဖြင့် ကြိုးစားပြီးလုပ်ကိုင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ခု ရက်ထဲတွင် မယ့် ကျန်းမာရေးက မကောင်းခြင်း
 ကြောင့် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို မိုးဦးလှိုင်ပဲ ဦးစီးဦးဆောင်
 နေရတော့သည်။ နန်းအိမ်သျှင်က . . . ဘာမှစိတ်ဝင်စားမှု
 ရှိသူမဟုတ်ပေ . . . မိုးဦးလှိုင်လုပ်ကိုင်နေသော စီးပွားရေးသည်
 နန်းအိမ်သျှင်ဘဝအတွက် မပူမပင်ဘဲ နေနိုင်ရေးပင် မဟုတ်
 လား . . .

“ဟိ... ”

“ဟင်”

ရုံးခန်းရှေ့တွင် ကားရပ်သံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့
နန်းကြာရှင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“နန်းကြာ... လာဟေ့၊ ဘယ်ကနေ မျက်စိလည်လာ
တာလဲ...”

“ဘယ်ကမှ မျက်စိလည်မလာဘူး၊ နင့်ဆီ ဦးတည်ပြီး
လာတာ...”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကိစ္စပေါ်လာပြီထင်တယ်...”

“ဘယ်သူ့ ကိစ္စလဲဆိုတာပါ... ထည့်ပြီးပြောလေ”

“ပြောစရာ မလိုပါဘူးဟာ... နင်သိနေတာပဲ၊ နန်း
ဘာဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ... နန်းကြာ”

“နင့်... သခင်မကတော့ ပြောကို မပြောချင်တော့
ဘူးဟာ... ကိစ္စတစ်ခုပြီးလို့ လပိုင်းလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်...
နောက်တစ်ခုက ထပ်ပြီး ဂြိုဟ်ဖောက်ပြန်ပြီ...”

“ဟင်... နန်း... ဘာတွေလုပ်နေပြန်ပြီလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ... ဂျင်နက်(စ်)ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ တွဲနေ
ပြန်ပြီလေ...”

“ဟင်... ဒီနာမည် ငါ မကြားဖူးပါဘူး”

“နင်က ဘယ်လိုလုပ် ကြားဖူးမလဲ... သူ့ကိုယ်သူ
ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာလို့ ပြောပြီး ငါတို့မြို့မှာ လာပြီးနေတာ...
လပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်”

“နန်းနဲ့... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရင်းနှီးသွားတာလဲ”

“တောင်ကြီးပွဲကို သွားရင်း... ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ...
ဂျင်နက်(စ်)ဆိုတဲ့ကောင်က အပြောကခပ်ကောင်းကောင်း
ဆိုတော့... နန်းအိမ်သျှင်က အဟုတ်မှတ်နေတာလေ”

“အခြေအနေကရော... နန်းကြာ”

“အခြေအနေကတော့ ခင်မင်တဲ့ အဆင့်ပဲရှိပါတယ်၊
ငါစိုးရိမ်တာတစ်ခုက ဂျင်နက်(စ်)ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ... ရိုးရိုး
သားသားကောင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟင်...”

“သူ့အိမ်မှာ လူမိုက်လိုလိုကောင်တွေ ဆယ်ယောက်
လောက်တွေတယ်... သူပြောတာတော့ ရုပ်ရှင်ထဲက လူ
ကြမ်းတွေလို ပြောပေမယ့် ငါတွေ့ဖူးတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ
မပါဘူး... အဲဒါကြောင့် နင့်ကို လာပြီးပြောရတာ မိုးဦး...”

“ငါကလည်း စက်ရုံကိစ္စတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေတော့

နန်းကို ပစ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်ဟာ.. ဒီမှာက လုပ်ငန်းတိုးချဲ့မှုတွေကို စပြီးလုပ်နေတာဆိုတော့ ငါမရှိလို့ မရဘူးလေ၊ အင်း.. ခုတော့ တစ်ခုခု စီစဉ်ရတော့မှာပေါ့.. နန်းကြာရယ်”

“ငါ့ဘက်ကတော့.. အရင်လို မဖြစ်အောင်တော့ ထိန်းကျောင်းနေတာပဲလေ၊ ခက်တာက ငါလည်း အိမ်သျှင်နားမှာ အမြဲလိုလိုနေနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး.. ခုတောင် ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ကစပြီး ဆင်းနေရပြီ။ နယ်ဘက်ကို မသွားခင်.. နင့်ကိုလာပြီး သတိပေးတာပဲ”

“အေးပါဟာ ဒီမှာလည်း လွှဲခဲ့လို့ရနေပါပြီ၊ ဂျင်နက်(စ်) ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ ငါလေ့လာမှာပါ.. ပြီးတော့ နန်းကို ငါအလစ်မပေးတော့ပါဘူး.. သူ့နောက်က အရိပ်လိုကြည့်ပြီး နေတော့မယ်”

“ငါသွားတော့မယ်.. မိုးဦး”

“အေး.. ကျေးဇူးပဲ နန်းကြာ”

“မလိုအပ်တဲ့စကား မပြောပါနဲ့ဟာ..”

နန်းကြာရှင်.. ထွက်သွားပြီးနောက် -

“ကိုမောင်မောင်စိုး..”

“ဗျာ.. ဆရာ”

“စက်ရုံ ဂိုထောင်ထဲကို ညနေသွင်းမယ့် ပစ္စည်းတွေကို သေသေချာချာ လုပ်ထားဗျာ.. ကျွန်တော်အပြင်သွားဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးဦးလှိုင် ကားကလေးဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

မိုးဦးလှိုင်သွားနေသော နေရာကား သူငယ်ချင်း..

ခွန်လုဆီကိုပင်၊ ခွန်လု ခြံဝန်းလေးထဲသို့ ကားလေးမောင်းဝင်လိုက်သည်နှင့်..

“ဟ ကောင်ကြီး.. ပေါ်လာသေးတယ်ကို”

“ဟုတ်တယ်.. ခွန်လုရေ၊ အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ မင်းဆီကိုတောင် မရောက်ဖြစ်ဘူး”

“ကဲ ခု ဘာအရေးပေါ်လာလို့ ရောက်လာတာလဲ..

မိနန်းကိစ္စလား”

“မင်း သိရင်မေး မနေနဲ့တော့..”

“မိနန်း သတင်းဆိုရင်.. ငါကြားထားတာ မလွဲဘူး”

“လုပ်စမ်းပါဦး.. မင်းက ဘာကြားထားလို့လဲ”

“ငါတို့မြို့မှာ.. ရောက်နေတဲ့ ဂျင်နက်(စ်)ဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ မိနန်းတွဲနေတဲ့သတင်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်.. ငါ့ခွဲကိစ္စကို နန်းကြာပြောမှ သိရတာကွ...”

“ဂျင်နက်(စ်)ဆိုတဲ့ကောင်က ငါတို့မြို့လေးကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့အတွက် ကြိုတင်ပြီး နယ်မြေလေ့လာရေး ရောက်တယ်လို့ ပြောတာပဲ.. တစ်နေ့တစ်နေ့ ကင်မရာတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်ကို ရှုပ်နေတာပဲ၊ သူ့ဘေးမှာ လူကြမ်းလိုလို ကောင်တွေက ပါသေးတယ်”

“နန်းကြာက ဒီကောင်ကို မသင်္ကာဖြစ်နေတယ်..”

“ငါလည်း သိပ်ပြီးမသင်္ကာဘူးကွ.. ပုံစံတွေက မမှီးသားဘူး.. ရဲနောင်တောင် ဒီကောင်တွေနောက်ကို ခြေရာခံလိုက်နေတယ်...”

“ဘာထူးခြားလဲ...”

“ဒီကောင်တွေ နေထိုင်ပုံက ပီရိတယ်.. သိပ်ပြီးထူးခြားမှုတော့ မတွေ့ရသေးဘူး၊ အမြင်ကပ်ဖို့ကောင်းတာ ရှိသေးတယ်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာပဲ.. မိနန်းက အဆိုးဆုံးပဲ...”

“ခွန်လု.. မင်းအားလား”

“ဥနေကျမှ မြင်းစာသွားပြီး ရိတ်ရမှာ.. မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါ.. ဂျင်နက်(စ်)ဆိုတဲ့ ကောင်ကို သွားပြီးလေ့လာချင်လို့”

“သွားလေ၊ ခုချိန်ဆို ဒီကောင်တွေလည်း ကန်တော်ကြီး ဘက်မှာရှိမယ်..”

မိုးဦးလှိုင်တို့ မြို့ကလေးတွင် ကန်တော်ကြီးဆိုသော နေရာလေးသည် ဗျူးလည်းကောင်းပြီး ပန်းခြံကလေးလုပ်ထားလေ၏။

ကားတစ်စီးဖြင့် နှစ်ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကန်တော်ကြီး ပန်းခြံတွင် ကားအပ်ပြီး၊ ခြေလျင်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“ဟိုမှာတွေ့လား...”

“ဟင်...”

နန်းအိမ်သျှင်တစ်ယောက် ဓာတ်ပုံအင်္ဂါအင်္ဂါနေသည်ကို လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရလေသည်။

မိုးဦးလှိုင်တို့ မလှမ်းမကမ်းတွင် ဂျင်နက်(စ်)ကို အကဲခတ်ကာ ကြည့်နေစဉ် . . ဂျင်နက်(စ်)တပည့်နှစ်ယောက် မိုးဦးလှိုင်တို့ ဘက်ကို လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒါဂျင်နက်(စ်)တပည့်တွေကွ . . မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီးနေလိုက် . . .”

မိုးဦးလှိုင်တို့နားမှ ဖြတ်ကျော်သွားပြီး . . သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင်ထိုင်ကာ ခါးကြားမှ အရက်ပုလင်းလေးကို ထုတ်ပြီး သောက်နေကြသည်။

“အာစရိက ဒီနယ်မှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေမှာလဲမသိဘူးကွာ . . .”

“ငမဲရ . . ဆက်ပြီးလစ်ဖို့က ငွေက မရှိတော့ဘူး . . ဒါကြောင့် ကြံနေတာဟေ့”

“ဒါများကွာ . . ဘာခက်တာမှတ်လို့ ဟိုငတီမလေးကို အပိုင်လုံးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“မင်းပြောတာတော့ လွယ်တယ် . . အာစရိလည်း ကပ်နေတာပဲကွ၊ ခုမှ ငွေကိစ္စကို ပြောနေရတာ . . .”

“ဘယ်လို . . ပြောနေလို့လဲ”

“ငတီမကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပေးမယ် . . ငွေသိန်း(၃၀)

လောက် အရင်းမတည်ပြီး ကျန်တာစိုက်ပေးမယ်ပေါ့ကွာ”

“ငတီမက လက်ခံလား . . .”

“လက်ခံတယ် . . သန်ဘက်ခါကျရင်၊ ငွေပေးမယ်လို့ ပြောတာပဲ . . .”

“ဒါတင်မကဘူး . . ငတီမဆီက မသင့်တာကို မဦးမှာနော် . . .”

“မင်းစကားက ဘာလဲ”

“ဟဲ . . ဟဲ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ . . အာစရိက ဒါမျိုးဆိုအလွတ်ပေးတာမဟုတ်ဘူး . . .”

“သဘောပေါက်ပြီ”

“သဘောပေါက်တာ နောက်ထား . . သောက်ပြီးရင် လစ်မယ် တော်ကြာအရက်သောက်တာကို သိရင်၊ ပွမ်နေဦးမှာ . . အာစရိက သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှမလုပ်တတ်တဲ့ ဒီဇိုင်းကို ဖမ်းထားတာ”

“ဟား . . ဟား . . ဟား”

ငနဲနှစ်ယောက် မူးမူးနှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အလေးမထားဘဲ ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားလေသည်။

“မိုးဦး . . .”

“ခွန်လူ...”

“ဒီကောင်တွေ သဲလွန်စတော့ရပြီ... ဘာလုပ်မလဲ၊
တော်မဆိုတာ မိနန်းကို ပြောတာပဲဖြစ်မယ်”

“သေချာတယ်... ရဲနောင်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ကြတာ
ပေါ့...”

“ဒါဆို တစ်ခါတည်းသွားကြမယ်၊ သန်ဘက်ခါဆို
တာ ကြားမှာ တစ်ရက်ပဲရှိတယ်”

“ဟင်း...”

နန်းအိမ်သျှင်အတွက် အန္တရာယ်တစ်ခုနှင့် ပွဲတစ်ပွဲကို
ဆော့ကစားရတော့မှာ ဖြစ်တော့၏။

❧ ❧ ❧

BURMESE
CLASSIC

“မိုးဦး...”

“ဪ... နန်းအိမ်သျှင်လာလေ”

“နင့်ဆီမှာ ထိုင်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်... ပြောလေ”

“ငါ့ကို ငွေသိန်း(၃၀)လောက်ထုတ်ပေး...”

မိုးဦးလှိုင်သိပြီးသားပင် ဖြစ်သည်။

မယ့်ဆီမှာ တောင်းလျှင် ရမည်မဟုတ်... မယ်က
ငွေကြေးကိစ္စအားလုံးကို မိုးဦးလှိုင်နှင့် လွှဲထားသဖြင့်...
နန်းအိမ်သျှင် မိုးဦးလှိုင်ဆီသို့ ပစ်မှတ်ထားပြီး လာခဲ့ခြင်းပင်-

“နင့်ဘာသုံးမလို့လဲ... ဟင်”

“နင့်ကို အစီရင်ခံစာရေးပြီး တောင်းရမှာလား... ငါ့

မိဘပိုင်တဲ့ငွေကို ငါလာပြီးတောင်းတာပဲ.. ပေးမှာသာပေးစမ်းပါ”

“မယ့်ကို.. ပြောပြပြီးပြီလား”

“နင် စကားအရမ်းရှည်တာပဲဟာ.. နင့်ပိုက်ဆံမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နင်ဘာမှ မေးမနေနဲ့”

“ကောင်းပြီ.. နင်လိုချင်တဲ့ငွေ ရမယ်၊ ဒီမှာတော့ မရှိဘူး၊ ဘဏ်မှာသွားပြီး ထုတ်ရမှာ နင်လိုက်ယူလေ...”

“ပြီးရော.. သွားမယ်၊ နင့်ကားနဲ့နင်သွား”

မိုးဦးလှိုင်ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ.. ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဘဏ်မှ နန်းအိမ်သျှင် လိုချင်သောငွေကို ထုတ်ပေးပြီး...

“နင့်အတွက် အဆင်ပြေပြီလား...”

“ပြေပြီ၊ တောက်.. ကိုယ့်မိဘငွေကို ယူရတာတောင် အောက်ကျတယ်”

ငွေထုပ်ကို ကားပေါ်သို့ ပစ်တင်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

မိုးဦးလှိုင် နန်းအိမ်သျှင်ကားနောက်မှ ခပ်ခွာခွာလိုက်

ခဲ့သည်.. လမ်းတွင် စောင့်နေသော ခွန်လုကို ခေါ်တင်ပြီး လျင်နက်(စ်)နေအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ ဟိုမှာ ရဲနောင်...”

ရဲနောင်တို့ကားကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရပ်လိုက်ပြီး

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ.. ရဲနောင်”

“ဒီကောင်တွေ ရိပ်မိသွားပြီကွ”

“ဟင်...”

“ဒါဆို...”

“မိနန်းကို ဓားစာခံလုပ်ပြီး ပြေးပြီ၊ ငါ့ကောင်တွေတော့ နောက်ကလိုက်သွားကြတယ်.. ငါကမင်းတို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်နေတာ”

“ဘယ်လမ်းကြောင်းလည်း ရဲနောင်...”

“တောင်ပိုင်း တောလမ်းက ပြေးကြတာ...”

“ခွန်လု.. မြင်းရရင် ကောင်းမယ်”

“ရမယ်.. ဟို ခြံမှာ မြင်းရနိုင်တယ်”

“ဒါဆိုရင် ဖြတ်လမ်းက လိုက်မယ်.. ဒါမှ မိမှာကွ”

“ဟုတ်တယ် ဒီကောင်တွေ ဖြတ်လမ်းတော့ သိတဲ့ငုံ မပေါ်ဘူး...”

မိုးဦးလှိုင်၊ ခွန်လုနှင့် ရဲနောင်တို့(၃)ဦး မြင်းတစ်ကောင် စီဖြင့် တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဒီလမ်းတွေဟာ မိုးဦးလှိုင်တို့ ကလေးဘဝကတည်းက သွားလာခဲ့ကြသော နေရာများဖြစ်သောကြောင့် ကျွမ်းကျင်နေပြီးသား ဖြစ်သည်။

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

တောင်ကြောဖြတ်လမ်းကို မြင်းဖြင့် ဒုန်းဆိုင်းလာခဲ့ကြရင်း တောင်ကုန်းမြင့် တစ်ခုဆီသို့ ရောက်တော့... .

“ဟိုမှာ လာနေကြပြီ”

မြေနီလမ်းအတိုင်း... ကားကို ဒလကြမ်းမောင်းလာနေသည်ကို လှမ်းပြီးတွေ့မြင်နေရသည်။

“ရှေ့ကတံတားရောက်ရင်... ဒီကောင်တွေ ဆက်ပြီး မောင်းလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး... ငါတို့ အဲဒီကနေ စောင့်ပြီးဖမ်းဖို့ ပြင်ရမယ်”

“ရဲနောင်... ဒီကောင်တွေဆီမှာ လက်နက်ပါလား”

“ဂျင်နက်(စ်)ဆိုတဲ့ကောင်တွေ အတိုတစ်လက် ကိုင်ထားတယ်၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေက ဓားလောက်ပဲပါမယ်”

“ဒါဆိုရင် ရှင်းလို့ရတယ်”

တံတားဆီသို့ အပြေးကလေးလာခဲ့ ကြတော့သည်။

“ဦး... .”

“ကျွီ... .”

“အာစရိ... ကားနဲ့ကူးလို့ မရတော့ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကားထားပြီးသွားမယ်”

“ဂျင်နက်(စ်)... ရှင်မယုတ်မာနဲ့ ခုလွှတ်”

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားပြီး ကောင်းကောင်းလိုက်ခဲ့ရင်

မင်းအသက် ဆက်ရှင်မယ်နော်... ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ငါ့အဆိုး မဆိုနဲ့... .”

“မလိုက်ဘူး... သတ်ချင်သတ်လိုက်”

နန်းအိမ်သျှင် အတင်းရုန်းကန်နေသောကြောင့်... .

“အာစရိ... နောက်ကရဲတွေ မမီခင် ခြေရာဖျောက်

ရမယ်၊ ဒီငတိမ ပုံစံနဲ့ဆို ခရီးကြာမယ်”

“ကဲ... .”

“အမေ့... .”

ဂျင်နက်(စ်) နန်းအိမ်သျှင်ကို မေ့အောင်ရိုက်ချလိုက်

ပြီး... တပ်ညွှတ်တစ်ယောက်ကို ထမ်းခိုင်းကာ ခေါ်လာခဲ့သည်။

တံတားကို ဖြတ်ကူးကြပြီး... တစ်ဖက်သို့ ရောက်

သည်နှင့်...

“ဂျင်နက်(စ်)”

“ဟာ...”

ဂျင်နက်(စ်)သေနတ်နှင့် လှမ်းပြီး ပစ်မည်အပြု...

“ကဲကွာ...”

“ဖြောင်း... အင့်...”

ဂျင်နက်(စ်)တပည့်တွေနှင့် မိုးဦးလှိုင်တို့တိုက်ဖွဲ့လေးက စတင်လေပြီ...

နန်းအိမ်သျှင်ကတော့ မြေပြင်ပေါ်မှာ ခွေခွေလေး မေ့နေဆဲ...

“ခိုင်း... ခိုင်း...”

“ဟာ...”

“မလှုပ်နဲ့နော်... ဂျင်နက်(စ်) မင်းတို့အတွက် ထွက်ပေါက်မရှိတော့ဘူး”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဝိုင်းဝန်း ထားလိုက်ပြီဖြစ်သောကြောင့်... ဂျင်နက်(စ်)တစ်ယောက် လက်မြှောက်ကာအဖမ်းခံလိုက်လေသည်။

“ဒီကောင်တွေကို ခေါ်သွားကြတော့ဟေ့... မိုးဦး

ငါတို့နဲ့ ပြန်ပြီးလိုက်မှာလား”

“မလိုက်တော့ဘူးကွာ... မင်းတို့ပဲ နန်းကိုခေါ်သွားပါတော့... ငါမြင်းနှစ်ကောင်နဲ့ ပြန်ခဲ့တော့မယ်”

“ငါပါလိုက်မယ်...”

နန်းအိမ်ရှင်ကို ကားပေါ်သို့ ပွေ့တင်ပေးပြီး... ကျောခိုင်းထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

“ဂျင်နက်(စ်)က ဓားပြခေါင်းဆောင်ကွာ... မန္တလေးဘက်မှာ ဓားပြမှုကျူးလွန်ပြီး သက်ဆိုင်ရာနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးလို့ ပြေးခဲ့ရင်း ဒီမှာခိုအောင်းပြီး နယ်စပ်ကို လစ်ဖို့ပြင်တုန်း ခုလိုပြန်မိတာပဲ”

“ဟူး... နန်းကတော့ ငါ့ကိုသေမင်း နှုတ်ခမ်းဝဆီကို ပို့နေသလားတောင် မှတ်ရတယ်”

“ဟုတ်ပါကွာ... မိနန်းတွဲတဲ့ လူတွေကတကယ့်ကို ရာဇဝတ်ကောင်တွေနဲ့ တွဲရတယ်လို့ တစ်ခုတော့ကောင်းတယ်...”

“ဘာကောင်းတာလဲ... ခွန်လု”

“မိနန်းကြောင့်... ဒုစရိုက်ကောင်တွေကို ရဲနောင်ဖမ်းနေရတယ်လေ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား”

ခွန်လု ရယ်မောနိုင်ပေမယ့်.. မိုးဦးလှိုင် မရယ်မောနိုင်ပေ...

နန်းအိမ်သျှင်ကြောင့် ရင်မောရမည့် နေ့ရက်တွေကို ဘယ်လိုဆက်ပြီး.. ရင်ဆိုင်ရဦးမလဲဆိုသည်ကို မသိနိုင်တော့ပေ...

“မိုးဦး...”

“ဘာလဲ”

“မင်း မိနန်းကို ကယ်တင်ခဲ့တာတွေကို မိနန်းတစ်ယောက်သိခဲ့ရင်.. မင်းအပေါ်စိတ်ပြောင်းသွားနိုင်မယ်လို့ ငါထင်မိတယ်...”

“မထင်နဲ့ ခွန်လုရေ.. ပိုပြီးတောင် ဆိုးသွားနိုင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ...”

“ဒါတော့ ငါမပြောတတ်ဘူး၊ သူ့ရင်ထဲက ငါ့ကို မုန်းတီးနေမှုဟာ ကမ္ဘာတည်သရွေ့များ ဖြစ်နေမလား မသိပါဘူးကွာ...”

“မင်းဆိုတဲ့ကောင်က မိနန်းရဲ့အမုန်းကို ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ခံဘို့ ပြင်ဆင်ထားတာလား...”

“ပြောစရာမလိုတဲ့ စကားပါ.. ခွန်လုရေ”

“ခဲ.. ဟေ့ - ခံသာ ခံလိုက်”

ညနေခင်း၏နေဝင်ချိန်ကလေးကို လှမ်းပြီးမြင်တွေ့နေရလေပြီ။

မိုးဦးလှိုင် ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

နန်းအိမ်သျှင်၊ သူ့ကို ခုလိုဒေါသဖြင့် တုံ့ပြန်နေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုသည်ကို . . တကယ်ပင် မသိသေးချေ . .

“တောက် . . နင်တကယ်ကို ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ် . . နင့်လို ကျွန်တစ်ယောက်ကို ငါဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး”

“ဟင် . . .”

မိုးဦးလှိုင်အတိုင်းအဆမဲ့ အံ့သြသွားတော့သည် . . :
နန်းအိမ်သျှင်ကို လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကိုဖွင့်ပြောဖို့ နေနေသာသာ စိတ်ကူးထဲမှာတောင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ခဲ့ပေ . .

ခု . . နန်းအိမ်သျှင် နှုတ်ဖျားမှ ပြောဆိုနေသည်ကို ကြားရချိန်မှာ တစ်ခုခုမှားယွင်းနေသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“နန်းအိမ်သျှင် . . နင်ပြောနေတာကို ငါမသိဘူး၊ နင့်ကို ငါလက်ထပ်ဖို့ကိစ္စဆိုတာ ငါဘဝမှာ မြူမှုန်ကလေး လောက်တောင် မတွေးခဲ့ပါဘူး . . နင့်ကို တစ်ယောက်ယောက်က မဟုတ်တဲ့စကားကို ပြောလိုက်တာဖြစ်မှာ

“ဖြန်း . . .”

“ဟင် . . .”

မိုးဦးလှိုင်ပါးပြင်ထက်ဆီသို့ ကျရောက်သွားသော . .
နန်းအိမ်သျှင်၏ လက်ဖဝါးလေးကြောင့် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတွင် သွေးများ စွန်းထင်းသွားလေ၏။

“နင့် . . အကြံဒါအကုန်ပဲလား မိုးဦး”

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ . . နန်းအိမ်သျှင်”

“နင်ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာကို မသိသေးဘူးပေါ့ . . .
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . နင့်အပေါ်မှာ ငါဘာအမှားတွေ ပြုခဲ့တာရှိခဲ့လဲ”

ပါ.."

"ဘယ်သူမှ ပြောတာမဟုတ်ဘူး.. မယ် ကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တဲ့စကား.. ဟဲ့"

"ဟာ.."

မိုးဦးလှိုင်.. ဘာကို ဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။

နန်းအိမ်သျှင် ပြောနေသည့် လက်ထပ်ခြင်းကိစ္စကို မယ်.. သူ့ကို မပြောပြခဲ့ရိုးအမှန်ပေ..

"နင်.. ဘာငြင်းချင်သေးလဲ၊ နင်က မယ်ရဲ့ အားကိုး မှုကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး.. ငါ့ကိုရော ငါ့ချမ်းသာမှုကိုပါ တစ် ခါတည်းသိမ်းပိုက်တဲ့ သဘောပေါ်ဟုတ်လား"

"နန်းအိမ်သျှင်.. နင့် စကားတွေက အရမ်းကိုစော် ကားနေပြီဟာ"

မိုးဦးလှိုင်.. ရင်ထဲတွင် နာကျင်မှုတွေ၊ ခံပြင်းမှုတွေက ပူလောင်နေလေပြီ ဖြစ်သည်။ သူမသိလိုက်ရသောကိစ္စပေါ် မှာ.. နန်းအိမ်သျှင် စကားလုံးတင်မက လက်ကပါစော်ကား မှုကို ပြုနေလေပြီ။

"နင့် ဘက်က သဘောထားကို မယ်နဲ့ ငါ ဆွေးနွေး မှာပါ.. နန်းအိမ်သျှင်၊ မယ်လည်း ခုကိစ္စကို ဘာမှမပြောခဲ့

ဘူး.. နင်ထင်ထားသလို ငါ့ဘဝအတွက် ဥစ္စာမနုဆိုတာ မလိုအပ်ပါဘူး"

"ဟား.. ဟား.. ဟား ရယ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ လောကမှာ ငွေမမက်တဲ့လူဆိုတာ ငါမတွေ့ဖူးသေးဘူး"

"နင် ထင်ချင်သလိုထင်တော့.. နန်းအိမ်သျှင်၊ နင် အိမ်ကပြန်ပြီးစောင့်နေပါ.. ငါ့လိုက်ခဲ့မယ်"

မက်ရုံ ရုံးခန်းတွင် နန်းအိမ်သျှင်လိုက်လာပြီး.. ရန် ရှာနေသောကိစ္စမှာ မသင့်လျော်သဖြင့် အိမ်ကို ပြန်ခိုင်းရတော့ သည်။

"နင်.. ခုလိုက်ပြီးရှင်း"

"စိတ်ချ.. ငါ ခုလိုက်ခဲ့မယ်"

နန်းအိမ်သျှင် ထွက်သွားပြီးနောက်.. မိုးဦးလှိုင် မန်နေဂျာကိုထိုက်ကို မှာစရာရှိသည်များကိုမှာပြီး အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

မိုးဦးလှိုင်မယ်ကို.. နားလည်မိသည်။

မယ်က သူ့ကိုသားတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ရှိသ လို အားကိုးမှုလည်း ရှိခဲ့သူပင်၊ အဖ ရှိနေစဉ်ကတည်းက အိမ်ကြီးကိစ္စတွေရော စက်ရုံကိစ္စတွေပါ.. မိုးဦးလှိုင် အဖ..

အတူလုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။

ငွေကြေးကိစ္စတွေလည်း ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် ခိုင်းစေခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် မယ် နန်းအိမ်သျှင်ဘဝတစ်ခုလုံးကို စိတ်ချယုံကြည်စွာ လွှဲအပ်နေခြင်းပင် ဖြစ်မည်။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်တော့...

နန်းအိမ်သျှင်... မယ့်ရှေ့တွင် ထိုင်လျက်၊ ဒေါသမျက်နှာက မလျော့ကျသေးပေ...

“မောင်မိုးဦး... ထိုင်”

“မယ်...”

မင်း... ဘာမှမပြောနဲ့၊ ငါစိစဉ်တာကို မင်းလက်မခံဘူးဆိုရင် ဒီနေ့ကစပြီး မင်းနဲ့ငါကြားမှာ သံယောဇဉ်အပြီး ပြတ်ပဲ...”

“ဗျာ...”

“မိနန်း...”

“မယ်...”

“နင်လည်း... ငါ့ကို ဆန့်ကျင်နိုင်တယ်၊ ငါစိစဉ်တဲ့ အပေါ်မှာ နင်လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်... ငါ့အရိပ်အောက်က အပြီးထွက်သွားဖို့ပါ... ဆုံးဖြတ် ဒါပဲ၊ အပိုစကားတွေ ငါ

သဗ္ဗာဓုနိဗ္ဗာနပေ

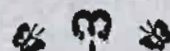
မကြားချင်ဘူး”

မယ်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နှစ်ယောက်လုံး တကယ်ပင် ငြင်းဆန်ဖို့ ခက်နေလေပြီ...

နန်းအိမ်သျှင်... အပြင်ဘဝကို စွန့်စားဖို့ဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပေ၊ သူမဘဝမှာ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခတွေကို ရင်ဆိုင်နိုင်သည့် သတ္တိပင်မရှိနိုင်သူ မဟုတ်လား...

မိုးဦးလှိုင်မငြင်းဆန်သည်က ကျန်းမာရေးမကောင်းလှသော... မယ့်ကို ပစ်ပြီး ထွက်မသွားနိုင်ပေ...

နန်းအိမ်သျှင်... သူ့ မငြင်းဆန်မှုအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ မုန်းတီးပါစေ၊ ပန်းစုံမြိုင် ခြံကြီးကို သူ... ဥပေက္ခာ မပြုနိုင်ပေ။

သလောက်ပင်။

“မင်းတို့ထဲက ဘယ်သူ့ဘာပြောချင်လဲ ပြောနိုင်တယ်...”

“မမ... မယ်”

“ဘာလဲ... စံဖ”

“ခု ကိစ္စကို မမမယ်နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားပါဦး...”

“ငါက ဘာကို စဉ်းစားရမှာလဲ၊ ပြောစမ်း... စံဖ”

“သမီးလေးရဲ့ ဆန္ဒပိုင်းကို လျစ်လျူရှုလို့ မသင့်ဘူး... ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ခိုင်းစေလာတဲ့လူနဲ့ ပြန်ပြီးပေးစားတယ်ဆိုတာ အမျိုးရဲ့ဂုဏ်ကို ထိခိုက်စေပါတယ်...”

“တိတ်စမ်း... စံဖ၊ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောနဲ့ ခိုင်းစေတဲ့လူလို့ ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့... မောင်မိုးဦးဟာ ငါတို့ရဲ့ ကျေးကျွန်မဟုတ်ဘူး... ငါတို့မိသားစုဘဝရဲ့ အားအထားရဆုံး သားတစ်ယောက်...”

နန်းအိမ်သျှင်... ဦးဝေလစံဖကို ရောက် ကတည်းက အပူကပ်ပြီး စေ့စပ်ပွဲကို ပျက်အောင်လုပ်ပေးဖို့ နားပူထားသဖြင့် ဦးဝေလစံဖ... မယ်ကို အတိုက်အခံ ပြုနေခြင်းဖြစ်

ပန်းစုံမြိုင်အိမ်ကြီးတွင် ဆွေမျိုးတော်များ ရောက်ရှိနေလေပြီ...

အဖဘက်မှ သူတွေ၊ မယ်ဘက်မှ ဆွေမျိုးစုတွေ အားလုံး နန်းအိမ်သျှင်နှင့် မိုးဦးလှိုင်တို့ စေ့စပ်ပွဲကို ရောက်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆွေမျိုးတော်ထဲတွင် အဖ၏ညီဖြစ်သူ ဦးဝေလစံဖ တစ်ယောက်သာ ရောက်ကတည်းက မျက်နှာတွင် တင်းမာမှု အပြည့်ရှိနေသည်။ ကျန်သူတွေကတော့ အဆိုးအကောင်း ရယ်လို့ ဝေခွဲကြခြင်းမရှိပေ...

မယ်က ဆွေမျိုးစုထဲတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သဖြင့် ရောက်လာသူတွေအားလုံးသည် မယ်၏အငယ်များဖြစ်သည့် အပြင်... မယ်၏ ပေးကမ်းထောက်ပံ့မှုမှ လွတ်ကင်းသူ မရှိ

သည်။

“ထပ်ပြီး အားလုံးသိအောင် ပြောလိုက်မယ်.. ခုကိစ္စ စီစဉ်တာကို မင်းတို့ဆီက သဘောထားတောင်းခံဖို့ ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး.. အားလုံးကိုခေါ်ပြီးတော့ အသိပေးတာပဲ.. အကြီးဆုံးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို အကြောင်းမကြားဘူး ဖြစ်မှာစိုးလို့ ခေါ်ခဲ့တာ.. ငါ့သဘောဆန္ဒကို ဘယ်သူကန့်ကွက်ကွက် ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်ဘူး.. ဒါပဲ”

“ဝူး.. ကို”

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံနှင့်အတူ အဖနှင့်မယ်တို့၏ လူယုံရှေ့နေကြီး ဦးချစ်ထွန်း.. ရောက်လာသည်။

“မောင့်ထွန်း.. လာကွာ၊ စေ့စပ်စာချုပ် ပါလာပြီ လား..”

“ပါလာပါပြီ.. မမမယ်”

“ဒါဆိုရင်.. လက်မှတ် တစ်ခါတည်း ထိုးခိုင်းလိုက် တော့..”

“ဟုတ်ကဲ့..”

ရှေ့နေကြီးက စေ့စပ်စာချုပ်ကို ချပေးရင်း..

“စာချုပ်ထဲက စာတွေကို ဖတ်ကြည့်ဦးလေ..”

“မဖတ်တော့ပါဘူး.. အန်ကယ်”

“မိနုန်းရော..”

“ဟင့်အင်း.. မဖတ်ဘူး”

မယ် နှင့် ဆွေမျိုးအစုံရှေ့တွင် နှစ်ယောက်သား လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြတော့သည်.. မိုးဦးလှိုင်အတွက် တကယ်ပင် မယုံနိုင်သော အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

“ခုလာမယ့်.. (x - x - x)ရက်မှာ မင်္ဂလာပွဲကို လုပ်မယ်”

“ဟင်..”

“ဟယ်”

မယ်ပြောသည့်ရက်က ကြားမှာ တစ်လသာ ရှိတော့ သည်။

“တစ်ခါတည်း အားလုံးကို အသိပေးခဲ့တာပဲ.. တက်ရောက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိသူလာနိုင်တယ်..”

ဦးဝေလစ်ဖ ထံမှ ဘာစကားသံမှ ဆက်ပြီးထွက်လာခြင်း မရှိတော့ချေ..

မယ်၏သဘောထားကို အပြတ်သားဆုံး ထုတ်ဖော်

ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် ဘယ်သူမှဆက်၍ မပြောဝံ့တော့ချေ။

“အဟွတ်. . အဟွတ်”

“မယ်. . .”

“ရတယ်. . . သား”

မယ်တစ်ယောက် ခုရက်ပိုင်းအတွင်း ကျန်းမာရေးမှာ သိသိသာသာ ကျဆင်းနေပြီ ဖြစ်လေပြီ။

ဒါကြောင့်လဲ သူ့မျက်ကွယ် မပြုခင်. . ခုကိစ္စကို အမြန်ဆုံး အကောင်အထည် ဖော်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

“မောင်ထွန်း. . .”

“ပြောပါ. . မမမယ်”

“အဖ မသေခင် ရေးခဲ့တဲ့သေတမ်းစာအတိုင်း ဘာ တစ်ခုမှ ပြောင်းလဲခွင့်ကို မပေးပါနဲ့. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ. . မမမယ်”

“တကယ်လို့ ငါတိမ်းပါးသွားခဲ့ရင်လည်း. . အဖဆန္ဒ ကို ပြောင်းလဲချင်သူ ပေါ်ခဲ့ရင်တောင် ပြောင်းလဲခွင့် မပေးရဘူး ဆိုတာကို ငါထပ်ပြီးပြောထားမယ်. . .”

“မမမယ်တို့ မှာခဲ့တဲ့ အတိုင်းကျွန်တော်ဘက်က ဆောင်ရွက်မှာပါ. . မယ်နှင့်အဖ ဘာတွေသေတမ်းစာရေးခဲ့

သလဲဆိုသည်ကို ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ကြသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ် သည်။

“ကိစ္စတွေပြီးရင် ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး. . တရားရုံးက အမှု ကလေးတစ်ခုအတွက် သွားရမှာမို့ပါ. . .”

“အေး. . ဒီစာချုပ်နှစ်ခုလုံးကို မင်းလက်ထဲမှာပဲ ထား ပါ. . ဘယ်သူတောင်းတောင်း မပေးပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့. . မမမယ်”

မယ်တစ်ယောက် မိုးဦးလှိုင်တို့ နှစ်ယောက်လုံးကို အခန်းတစ်ခုထဲတွင် ပိတ်လှောင်ပြီး ထားလိုက်သလိုပင်. . .

နှစ်ယောက်လုံး မရုန်းနိုင်အောင် အကွက်ကျကျစီစဉ် ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

❖ ❖ ❖

“ဒီသတင်းကို ကြားရတာ.. မယုံနိုင်လောက်အောင်
ပဲ မိုးဦးရာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ.. လုပ်စမ်းပါဦး”

“ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူး.. ခွန်လုရာ၊
မယ်က.. သူတစ်ယောက်တည်း စီစဉ်တာကွ ငါလည်းဘာမှ
မသိရဘူး.. နန်းရဲ့ လက်ဝါးလက်ဆောင်တစ်ခု ရလိုက်တာပဲ
အဖတ်တင်တယ်”

“မယ်.. စီစဉ်တဲ့ သဘောဆန္ဒကို ငါကတော့ကောင်း
ကောင်း သဘောပေါက်တယ်.. နန်းအိမ်သျှင်ရဲ့ဘဝ ရှေ့ရေး
ကို ကြည့်ပြီး စီစဉ်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ စေ့စပ်စာချုပ်ထဲမှာ ဘာတွေ
ရေးထားသလဲ.. ”

“ငါ ဖတ်တောင်မကြည့်လိုက်ဘူး”

“မိနန်းရော.. ”

“သူလည်း မဖတ်ဘူးကွ.. စာချုပ်ထဲမှာ ဘာတွေပါ
ပါ သိပ်ပြီးအရေးမကြီးပါဘူး.. ငါစိတ်မကောင်းတာက နန်း
အတွက်ပဲ”

“မင်းက.. ဘာလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ ပြန်တာလဲ”

“သူသိပ်မုန်းတဲ့ ငါ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လက်ထပ်ချင်
မှာလဲကွာ.. သူ့ရင်ထဲမှာ အတော်လေးကို ခံပြင်းနေမှာပဲ”

“မိုးဦး မင်းကို ငါတစ်ခု မေးချင်တယ်.. ”

“မေးလေ.. ”

“မင်း.. မိနန်းပေါ်မှာ ဘယ်လိုခံစားချက်ရှိလဲ”

“မင်းနဲ့ ငါက ငယ်ပေါင်းတွေပါ.. ဘာမှထိန်ချန်စရာ
မရှိပါဘူး.. ငါမိနန်းပေါ်မှာ ဒီလောက်ထိ ပေးဆပ်နေတာ
သိပ်ချစ်လို့ပါကွာ.. ဒါပေမယ့် နန်းဘဝကိုခုလို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ထိ
တော့ မစဉ်းစားခဲ့ပါဘူး၊ ခုမယ်စီစဉ်တော့ ငါဝမ်းမသာ နိုင်ခဲ့
ဘူး.. ”

“ဟင်.. ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ငါ့ရဲ့ချစ်ခြင်းဟာ နန်းအတွက် ပေးဆပ်ခြင်းတစ်ခုပဲ
ဖြစ်စေချင်တာပါ.. ”

“မိုးဦးရာ.. တစ်နေ့တစ်ချိန်မှာ မိနန်း မင်းကို ပြန်ပြီး

ချစ်လာမှာပါ”

“အင်းလေ.. ဒီလိုပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ဟို.. ဦးဝေလစ်ဖကြီး မပြန်သေးပါလား”

“ဟုတ်တယ်.. မယ်ကျန်းမာရေးကြောင့် ဒီမှာ နေနေတာပဲ”

“မင်းနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား...”

“သိပ်မပြေပါဘူး.. ဒီလူကြီးကို ငါမြင်တာတစ်ခုရှိတယ် ခွန်လု...”

“ဘာများလဲ...”

“မယ်ရဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ ဥစ္စာနေတွေကို ချုပ်ကိုင်ချင်တဲ့ သဘောကို တွေ့နေရတယ်.. ခုရက်ပိုင်း စက်ရုံကို ရောက်လာပြီး၊ ဟိုမေး ဒီမေးနဲ့...”

“သတိတော့ ထားဟေ့.. ခုရက်ပိုင်းမှာ မိနန်းနဲ့.. မြို့ထဲမှာ တွေ့နေရတယ်.. မိနန်းကို မြှောက်ပင့်သွေးထိုးစကားတွေပြောပြီး၊ မဟုတ်တာတွေ ကြံစည်နေဦးမယ်.. ဒီလူကြီး နောက်ကြောင်းကို လေ့လာဦး”

“အဖညီပဲကွာ.. သူမကောင်းတာလုပ်ရင် သူ့အပိုင်းပဲပေါ့...”

“ဦး... ”

“ဟိုမှာ ရဲနောင်ပါလား”

ဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် ရောက်လာသော ရဲနောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာတွေ.. နှစ်ယောက်သားတိုင်ပင် နေတာလဲ”

“လာကွာ.. ဒီကောင်ကြီး မင်္ဂလာသတင်းကို ပြောနေကြတာ”

ရဲနောင်.. ကွပ်ယုတ်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး...

“မိုးဦး.. မင်းက ဘာလို့ အသိမပေးတာလဲကွ၊ စေ့စပ်ပွဲပြီးမှ ငါတို့သိရတာ.. စားပွဲတစ်ပွဲ လွတ်သွားတာပေါ့”

“ရဲနောင်ရေ.. ငါတောင် စေ့စပ်ပွဲကိုလုပ်တဲ့ မနက်ကျမှ သိရတာ”

“ဟေ့...”

“မယ်.. စီစဉ်တာကွ”

“မိနန်းကရော ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပဲလား...”

“ရဲနောင်ရာ ကြည်ဖြူပါလိမ့်မယ်.. မယ့်ကို မလွန်ဆန်ရဲလို့သာ စာချုပ်မှာလက်မှတ်ထိုးတာ.. ငါ့ကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်နေတာဟေ့”

“ဒါဆိုလဲ အစားခံလိုက်ပေါ့ကွာ.. မင်းဆိုတဲ့ကောင်က မိနန်းက ရင်ခွဲပြီး အသည်းတောင်းရင်တောင် ပေးမယ့်ကောင် မဟုတ်လား..”

“ငွတ်.. မင်းစကားကို အပြည့်အဝ လက်ခံတယ်.. ရဲနောင်”

“ငယ်ပေါင်းတွေပဲကွာ.. မသိဘဲနေပါ့မလား၊ ပြောစမ်း.. မိုးဦး”

မိုးဦးလှိုင် ဘာမှ မပြောနိုင်ပေ..

အကြောင်းသိ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ငြင်း၍မရပေ..

“မဂ်္ဂလာပွဲက ဘယ်တော့လဲ”

“ဒီလကုန်ကွ..”

“ဟာ.. ကပ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်.. မယ်က သူ့ကျန်းမာရေးကို စိတ်မချတာနဲ့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်တာပဲကွ..”

“မယ့်.. ကျန်းမာရေး အခြေအနေက သိပ်မကောင်းဘူးလား”

“ပြောရရင်.. မကောင်းဘူး၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေက

နောက်ဆုံးအချိန်ကို စောင့်ခိုင်းသလို ဖြစ်နေပြီလေ”

“ငါ တစ်ခုတော့.. စိုးရိမ်မိတယ် မိုးဦး”

“ဘာလဲ.. ခွန်လု”

“မယ်သာ.. လူ့လောကကြီးမှာ မရှိခဲ့ရင် မိနန်း.. မင်းအပေါ်မှာ ခုထက်ပိုပြီးအနိုင်ကျင့်မှာပဲကွ..”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွာ.. ငါလည်းစဉ်းစား ပြီးပါပြီ”

“ငါ မြှောက်ပေးတာတော့ မဟုတ်ဘူး.. မိုးဦး၊ ကိုယ့်ရဲ့အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်လာပြီဆိုရင်တော့ အရင်လို အလိုလိုက်တာမျိုးကို မင်းလုပ်လို့ မရတော့ဘူးနော်..”

“ရဲနောင် ပြောတာဟုတ်တယ်.. မိုးဦး ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မင်းဘယ်လောက်ပဲ အလိုလိုက်လိုက် အလျော့ပေးပေး.. အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာတော့ ထိန်းချုပ်သင့်တာကို ထိန်းချုပ်ရမယ်.. မိုးဦးရေ နို့မို့ဆိုရင်.. ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နောင်တရစရာတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်..”

“မင်းတို့ပြောတာကို ငါသဘောပေါက်ပါတယ်.. ကြိုးစားရမှာပေါ့ကွာ.. နန်းကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တော့မလွယ်လှပါဘူး”

“မိုးဦး.. မင်းကို အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်တယ်”

“ငါက. . ဘာကူညီရမှာလဲ ရဲနောင်”

“မင်းနဲ့ ဦးဝေးတော်မယ့်. . ဦးဝေလစ်ဖနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လှုပ်ရှားမှုတွေကို အနီးကပ်ကြည့်ပေးဖို့ပါ”

“ဟင်. . .”

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်က. . ငါ့ရဲ့ အယုံကြည်ရဆုံး သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်ကွာ. . ဦးဝေလစ်ဖဟာ နယ်စပ်ဘိန်းစခန်းတစ်ခုက ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးလို့ ယူဆရတယ်. . .”

“ဟာ. . .”

“ဘိန်းစခန်းတစ်ခုကို တပ်မတော်က ဝင်သိမ်းစဉ်က လွတ်မြောက်သွားတာ. . သူက နောက်ကြောင်းလုံတော့ သက်သေမရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ သံသယပစ်မှတ်နဲ့ လိုက်နေတာ. . .”

“စိတ်ချပါ ငါကူညီပါ့မယ်. . သူပုံစံကိုလည်း ငါသိပ်ပြီး မသင်္ကာတာအမှန်ပဲကွာ၊ မယ်ငါ့ကို တစ်ခါပြောဘူးတာတော့. . ဦးဝေလစ်ဖက တရုတ်ပြည်ဘက်မှာ အိမ်ထောင်ကျပြီး နေထိုင်နေတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သိခဲ့ရတာ. . အဖမသေခင် တစ်နှစ်လောက်ကတော့ အိမ်ကိုလာဖူးလို့ တွေ့ဖူး

တာ. . .”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးဝေလစ်ဖ တရုတ်ပြည်ကနေ. . မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်တာ (၂)နှစ်လောက် ရှိနေပြီကွာ. . ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထားမရှိသေးလို့ စောင့်ကြည့်နေတာ”

“ဟူး. . .”

မိုးဦးလှိုင် ရင်မောမူလေးတစ်ခု ရင်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။

ပေါ်မှာ မကောင်းမှုကိုတော့ မပြုနိုင်ဟုသာ စိတ်ကို ဖြေနေမိသည်။

“ဆရာ ပြန်တော့မလို့လား”

“အေးကွာ ပြန်တော့မယ်. . တရုတ်ပြည်ကို ပို့မယ် ပစ္စည်းတွေ အတွက် ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . ဪ ဆရာကို ပြောဦးမယ်”

“ဘာလဲ. . ကိုထိုက်”

“ဦးဝေလစံဖက တရုတ်ပြည်ဘက်ကို ကော်ဖီစေ့တွေ ပို့ရင်. . သူ့ပစ္စည်းတွေကို ထည့်ပေးလိုက်ချင်လို့တဲ့”

“ဘာ. . .”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာသဘောကို မေးမြန်းကြည့်ပေးမယ် ပြောတော့. . မပို့တော့ဘူးဆိုပြီး စကားပြောင်းသွားတယ်”

“ကိုထိုက်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . ပြောပါ”

“နောက်. . ဦးဝေလစံဖ ဘာပဲခိုင်းခိုင်း ငါ့ကို အသိပေးနော်. . .”

“စိတ်ချပါဆရာ. . ဒီလူကြီး ခုတလောစက်ရုံထဲ

နန်းအိမ်သျှင်နှင့်မင်္ဂလာပွဲက ရက်ပိုင်းသာလိုတော့သည်။

မင်္ဂလာပွဲကို မယ်က သူ့စိတ်ကြိုက်သာ ပြုလုပ်နေသဖြင့် မိုးဦးလှိုင်တို့ ဘာမှဝင်ပြီးမလုပ်ကိုင်ရပေ. . .

နန်းအိမ်သျှင်တစ်ယောက် ခုရက်ပိုင်းအတွင်း အပြင်ကို ဦးဝေလစံဖနှင့် အထွက်များနေသည်ကို သတင်းတွေ ကြားနေရခြင်းကြောင့်. . .

မိုးဦးလှိုင် မိုးရိမ်မှုတစ်ခုတော့ဖြစ်မိသည်. . ဦးဝေလစံဖ ၏ရာဇဝင်ကို သိထားသဖြင့် နန်းအိမ်သျှင်ကို အသုံးချသွားမည်ကို မဖြစ်လိုပေ. . .

ဦးလေး တစ်ယောက်အနေဖြင့် တူမတစ်ယောက်

လာနေတာတောင် ကြည့်ရတာမဟုတ်ဘူး... သူနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ ဝင်ပြီးပါနေတယ်”

မိုးဦးလှိုင်... ဦးဝေလစ်ဖုန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခပ်လျော့လျော့ နေ၍မရတော့ဘူး ဆိုသည်ကိုသိလိုက်သည်။

အပြင်ကို ထွက်တော့ မှောင်စပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်လမ်းကလေး ဖြစ်နေသဖြင့် ညနေနေဝင်ပြီဆိုလျှင် တောင်တန်းကြီးများ၏ အလှတရားတွေက ရင်ကို ချမ်းမြေ့စေပေမယ့်... မိုးဦးလှိုင်ရင်မှာတော့ မချမ်းမြေ့နိုင်ပေ။

သူ့ဘက်က အသက်မက ချစ်ခဲ့ရပေမယ့်... သူ့ချစ်သော နန်းအိမ်သျှင်ကတော့ သူ့ပေါ်မှာ အခါးသီးဆုံးလူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို ကြေကွဲစွာခံစား မိလေသည်။

“ဝူ... ”

“ဟင်... ”

မိုးဦးလှိုင် နောက်တွင် အမိုးပြတ် ဂျစ်ကားတစ်စီး မောင်းလာသည်ကို နောက်ကြည့်မှန်မှ လှမ်းပြီး တွေ့လိုက်ရလေသဖြင့် ကားကိုဘေးသို့ ကပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟာ... ”

နောက်မှ လိုက်လာသောကား ကျော်တက်ပြီး ရှေ့

တွင် ပိတ်ကာရပ်ပြီး... ကားပေါ်မှ လူ(၃)ယောက်ဆင်းလာသည်။ လက်ထဲတွင် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့်...

သေနတ်ကိုင်ထားသည်သူက တစ်ယောက်... ကျန်နှစ်ယောက်က ဓားမြှောင်ကိုယ်စီနှင့် မျက်နှာတွေကိုတော့ မိုးဦးလှိုင် တွေ့ဘူးခြင်းမရှိ...

“ဟေ့ကောင်... ကားပေါ်က ဆင်းစမ်း”

သေနတ်သမားက အမိန့်ပေးနေ၏... မိုးဦးလှိုင် အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုကတော့ သေနတ်သမားရပ်ပြီး ဆင်းခိုင်းသည့် နေရာက ကားတံခါးဆိုတော့...

“ဟုတ်ကဲ့... ဆင်းပါပြီ”

“ဝုန်း... ”

“ဟာ... ”

ကားတံခါးကို ဆောင့်ပြီးတွန်းဖွင့်ရင်း သေနတ်သမားကို တံခါးနှင့် ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် သေနတ်တခြား လူတခြား ဖြစ်သွားသည်နှင့် ကားထဲမှ ခုန်ဆင်းကာ... ဓားသမားနှစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက်ရတော့သည်။

“သေစမ်းကွာ”

“ဝိုး... ”

ဓားသမား နှစ်ယောက်က တစ်ပြိုင်တည်းတိုက်ခိုက်
နေသဖြင့် ကပ်သီလေး ပွတ်ကာသီကာ ရှောင်ရင်း...

“ရော... ဒါ လက်သီး”

“ဖြောင်း...”

“အီး...”

“ဒါခြေဖျားကွ...”

“ခွပ်...”

ဓားသမားနှစ်ယောက် မြေပြင်တွင် မှောက်ကျသွား
သည်နှင့် သေနတ်သမား သေနတ်ကို ပြေးကောက်ပြီး...
ပစ်မည်အပြု မိုးဦးလှိုင် ခုန်ပြီးကန်လိုက်သည်...

“ဒိုင်...”

“အ...”

သေနတ်သမား ကျည်ဆံမှာ... မိုးဦးလှိုင် ဗိုက်ထက်မှ
ရှုပ်ထွက်သွားပြီး၊ မိုးဦးလှိုင်ကန်ချက်ကြောင့် သေနတ်သမား
နောက်သို့ ပတ်လက်လှန်ပြီး ကျသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ လစ်မယ်...”

မိုးဦးလှိုင် ဗိုက်ဆီမှ သွေးများစီးကျလာပြီဖြစ်သဖြင့်
ပြေသွားကြသော သူများနောက်သို့ မလိုက်နိုင်တော့ပေ...

ကားပေါ်သို့ ပြန်ပြီးတက်ကာ... အနီးဆုံးဆေးရုံသို့
မောင်းလာခဲ့တော့သည်။

မိုးဦးလှိုင်ကိုရန်မူသည့် သုံးယောက်ကတော့ ကားကို
မောင်းပြီး ပြေးကြလေ၏။

“သား.. မောင်မိုးဦး.. .”

“မယ်”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ်.. .”

မိုးဦးလှိုင် တက်နေသောဆေးရုံသို့ မယ်.. လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ခွန်လုနှင့် ရဲနောင်တို့ပါ ရောက်နေသည်။

“မယ်.. သား ဘာမှဖြစ်ပါဘူး၊ ဗိုက်ကို ရှုပ်ပြီးမှန်သွားတာပါ.. .”

“သားသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့.. မယ်ရင်ကျိုးရမှာ”

“မယ်တို့ထားတဲ့ မေတ္တာတရားကြောင့် သားဘာမှ

မဖြစ်ပါဘူး.. မယ်လည်း.. ကျန်းမာရေးကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ပြန်တော့လေ.. ညနေဆရာဝန်ကြီး ကြည့်ပြီးတာနဲ့ ဆင်းရမှာပါ.. .”

“အေးကွယ်.. မယ်ပြန်မယ်”

မယ့်ကို ခွန်လု လိုက်ပို့ပေးရန် လိုက်သွားပြီး.. ရဲနောင်သာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

“မင်း ဒီကောင်တွေကို မှတ်မိလား.. မိုးဦး”

“မြင်ရင်တော့ မှတ်မိပါတယ်.. ရဲနောင် ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ ငါလည်းစဉ်းစားလို့ မရဘူး.. စီးပွားရေးကြောင့်လား၊ လူမှုရေးကြောင့်လားကိုတော့ ဝေခွဲလို့မရဘူး”

“စီးပွားရေးကြောင့် ဆိုတာသိပ်ပြီး ဝေးတယ်၊ မိုးဦး ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းနဲ့အပြိုင်စီးပွားဘက်က မရှိဘဲလေ.. လူမှုရေးဆိုရင်တော့ နီးစပ်မှုရှိနိုင်တယ်.. .”

“မင်းဆိုလိုတဲ့သဘောက ဘာလဲ”

“ငါပြောရင်.. မင်းစိတ်ထဲမှာ မကောင်းဖြစ်ဦးမယ်”

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါကွာ”

“ဒီလို.. မိုးဦး၊ ဦးဝေလစံဖနဲ့ မိနန်းကို ငါတို့တပ်ဖွဲ့ ဝင်တွေ့ရဲ့သတင်းအရ လူမိုက်တချို့နဲ့ ဆက်သွယ်မှုလုပ်နေ

တာကို သိခဲ့ရတယ်.. ဒါကို ဆက်စပ်ကြည့်ရင် မိန်းမဟာ မင်းကို လက်မထပ်ချင်လို့ အပြတ်ရှင်းခိုင်းတဲ့ သဘောကို ရောက်နေတယ်”

“ဟာကွာ...”

“ငါတော့.. အနီးစပ်ဆုံးတွေးနိုင်တာ၊ ဒါပဲ ရှိတယ် မိုးဦး...”

နန်းအိမ်သျှင် သူ့အပေါ်မှာ အပြင်းထန်ဆုံး ရက်စက်မှုကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်နေပြီ ဆိုသည်ကို သိလိုက်လေပြီ...

“ဦးဝေလစ်ဖုရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက နည်းနည်းတော့.. သိလာရပြီ မိုးဦး၊ ငါတို့ကောက်ချက်အရ ဦးဝေလစ်ဖုဟာ မင်းတို့ပန်းစုံမြိုင်မှာ ခြေကုတ်ယူဖို့ များတယ်...”

“မင်းကို ပြောရဦးမယ်.. ရဲနောင်၊ ဦးဝေလစ်ဖုက ငါတို့ ကုန်ပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ တရုတ်ပြည်ကို သူ့ပစ္စည်းတချို့ ရောပြီး ပို့ဖို့ကိုတောင် စီစဉ်နေတယ်...”

“ဟင်.. ဒါ သဲလွန်စ တစ်ခုပဲ”

“နောက် စိတ်ကူးပြောင်းသွားပြီး မပို့တာ”

“အင်း.. ဒီလူကြီးတော့ ငါတို့နယ်မှာ လှုပ်ရှားမှုတွေ ပြုလုပ်တော့မယ် ဆိုတာတော့သေချာတယ်.. မိုးဦး၊ မင်း

စက်ရုံထဲက လူတွေကို ဒီလူကြီးငွေနဲ့ စည်းရုံးလိမ့်မယ်... မင်း သတိထားတော့...”

“ငါလည်း.. ဒါကို တွေးမိပါတယ်ကွ”

“မင်းကိုလည်း ဒီထက်ပိုပြီး အန္တရာယ်ပြုနိုင်တယ်၊ ဒါကိုလည်း သတိထားဦး.. မင်းစက်ရုံမှာ မရှိရင် သူ့ခြယ်လှယ်ပိုင်ခွင့်ရပြီ မဟုတ်လား...”

“ငါတစ်ခုပဲ စိုးရိမ်နေတယ်.. ရဲနောင်”

“မင်း စိုးရိမ်တဲ့ကိစ္စငါသိတယ်.. မိုးဦး၊ ဦးဝေလစ်ဖု မိန်းမကို အသုံးချပြီး လုပ်မှာကို ပြောတာမဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်.. သူကငါ့ကို မုန်းတဲ့စိတ်နဲ့ ဘာကိုမှ စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး...”

“မိန်းမအတွက်တော့ ရင်လေးတယ်ကွာ.. ငါတို့လည်းအတတ်နိုင်ဆုံးတော့ စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့ကွာ.. မင်း အနားယူလိုက်ဦး.. သတင်း တစ်ခုရထားလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းကို ရန်မှုခွဲတဲ့ ကောင်တွေရဲ့ကားလို့ ထင်ရတဲ့ကား တစ်စီးကို တောစပ်တစ်နေရာမှာ တွေ့ထားလို့ ငါလိုက်သွားဦးမယ်...”

“ရဲနောင်.. ငါကားကို မှတ်မိတယ်”

“အေးပါ. . ငါ မင်းကို ပြပါမယ်”

ရဲနောင် ထွက်သွားပြီး မိုးဦး ခုတင်ပေါ်တွင် မှေးကာ နန်းအိမ်သျှင် အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း ရင်ထဲမှာ မကောင်း ခဲ့ပေ. . .

“မိုးဦးလှိုင်. . .”

“ဦးလေး စံဖ. . .”

ဦးဝေလစံဖနှင့် အတူ နန်းအိမ်သျှင်ကိုပါ တွေ့လိုက် ရခြင်းကြောင့် အံ့အားတော့သင့်သွားခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ သက်သာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့. . သက်သာပါတယ်”

“မင်းနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စရှိတဲ့ကောင်တွေ ဖြစ်မှာပေါ့ ကွာ. . .”

ဦးဝေလစံဖ၏ စကားက အမှုလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းစေသော စကားပင်ဖြစ်၏။

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ. . .”

နန်းအိမ်သျှင်ကတော့ ဘာစကားမှ မပြောဘဲ အပြင် ဘက်ကို ငေးနေသည်။

“မင်း ဆေးရုံမှာ ကြာဦးမှာလား”

“မကြာလောက်ပါဘူး. . ညနေဆိုရင် ဆင်းရဲမှာပါ”

“ဟေ. . ဟုတ်ရဲ့လားကွဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်. . ဦးလေး၊ ဆရာဝန်ကြီးက ဗိုက်ကို ရှပ်ပြီးမှန်သွားရုံသက်သက်ပါလို့ ပြောတယ်လေ”

“အေးကွာ. . တော်သေးတာပေါ့၊ ဟဲ့ နန်း. . လူနာ ကိုမေးဖို့ရောက်လာတာ မေးဦးလေ၊ တော်ကြာ. . မမမယ်က အပြစ်ပြောနေဦးမယ်”

“ဘာမေးစရာ ရှိလို့လဲ. . သေလောက်တဲ့ဒဏ်ရာမှ မဟုတ်တာ”

“ရပါတယ်. . ဦးလေးစံဖ၊ သူနေတတ်သလိုနေ ပါစေ”

“မင်း. . ကုန်ပစ္စည်းတွေ ဘယ်နေ့ပို့မလဲ”

“မနက်ဖြန်. . ပို့မှာပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး. . မေးကြည့်တာပါ”

ဦးဝေလစံဖ မျက်နှာတွင် မရိုးသားမှုတွေကို တွေ့နေ ရပေမယ့်. . ရဲနောင်မှာထားခဲ့သလို မသိချင်ယောင်ဆောင် ကာ နေပေးလိုက်သည်။

“ဦးလေး ကိစ္စပြီးရင်.. ပြန်မယ်”

“အေး.. ပြန်တာပေါ့ကွယ်၊ ကဲ သွားဦးမယ်...
မိုးဦးလှိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးဦးလှိုင်ကို နှုတ်ဆက်ခြင်းမရှိဘဲ၊ နန်းအိမ်သျှင်
ကျောခိုင်း ထွက်သွားလေသည်။

သူ့အပေါ် စိမ်းရက်လွန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘဝ
တစ်သက်လုံး အတွက်လက်တွဲရမည့် အခြေအနေကိုတွေး
မိရင်း.. မွန်းကျပ်လာမိတော့သည်။

ဒါပေမယ့်.. နန်းအိမ်သျှင်၏ ခါးသီးလှသော ရက်
စက်ခြင်းကို ချုံမြိန်စွာဖြင့် သူ့နှလုံးသားတွင် ထားနိုင်အောင်
ကြိုးစားရမည် ဖြစ်လေ၏။ ဦးဝေလစံဖ၏ ဥပဒေမဲ့လမ်း
ကြောင်းပေါ်သို့ နန်းအိမ်သျှင် ရောက်မသွားအောင်တော့..
မိုးဦးလှိုင်ဘက်မှ ပြင်ဆင်စရာတွေကို ပြင်ဆင်ရမည်ဆိုသည်
ကိုတော့ သိလိုက်ရပြီး ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာရက်က ကြားတွင်(၅)ရက်သာလိုတော့သည်။

ဘဝကြင်ဖော် နှစ်ဦးအတွက်တော့ အနီးစပ်ဆုံး သံ

ယောဇဉ်တွေက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးကွာလာနေသလိုပင်။

“ငါ.. ဘယ်တော့မှားမှ စိတ်ချစွာနဲ့ နေနိုင်ရမှာလဲ..
နန်းရယ်၊ ကလေးဘဝထဲက ရင်မောခဲ့ရသော နေ့ရက်ကလေး
တွေ အပြုံးနှင့် အဆုံးသတ်ချင်လှပါပြီ...”

မယ်ကဧည့်ခံရန် အောက်သို့ဆင်းခါနီး နန်းအိမ်သျှင်ကို ပြောလိုက်မှ... နန်းအိမ်သျှင် မျက်နှာကို ပြင်လေသည်။

ဦးဝေလစံဖ တစ်ယောက်ကတော့ သူ့မိတ်ဆွေများနှင့် ဝိုင်းကောင်းနေသလို ရဲနောင် တစ်ယောက်လည်း... ဦးဝေလစံဖ အနီးတွင်ရှိနေသည်။ ခွန်လုကတော့ မိုးဦးလှိုင်ဘေးတွင် လိုက်ပါလျက် နန်းကြာရှင်နှင့် အတူပင် ဖြစ်သည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက် အရမ်းကို လိုက်တယ် အိမ်သျှင်”

“တော်စမ်းပါဟာ နားခါးတယ်...”

နန်းကြာရှင်စကားကို နန်းအိမ်သျှင် ခါးခါးသီးသီးပင် ငြင်းဆိုနေသည်။ မိုးဦးလှိုင်ကတော့ မကြားသလိုပင်နေပြီး ဧည့်သည်တွေကို နှုတ်ဆက်နေရသည်။

မယ်ကတော့... အပေါ်ထပ်ဝရံတာပေါ်မှ ကြည့်ပြီး ပြုံးနေလေသည်။ မင်္ဂလာပွဲကို တက်ရောက်သူများ၏ နှုတ်ဖျားတွင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို အလိုက်ဖက်ဆုံး စုံတွဲဟုပင် ကမ္မည်းထိုးခဲ့ပေမယ့်... နန်းအိမ်သျှင် တစ်ယောက်ကတော့ လက်ခံနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ...

“သတို့သားကို မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်...”

ဦးဝေလစံဖ မိုးဦးလှိုင်နှင့် အရွယ်ချင်းသိပ်... သော လူတစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ရန်ခေါ်လာခဲ့သည်။

ပန်းစုံမြိုင် ခြံဝန်းကြီးထဲတွင် မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ခမ်းနားစွာ ကျင်းပနေလေပြီ...

မနက်ပိုင်းတွင် တရားရုံးတွင် နှစ်ဖက်အသိသက်သေများနှင့် လက်မှတ်ထိုးပြီး... ညပိုင်းတွင် ဧည့်ခံပွဲကြီးကို ကျင်းပခြင်းဖြစ်၏။

ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်ပရိသတ်ကြီးမှာ အလွှာပေါင်းစုံဖြစ်ပြီး... မိုးဦးလှိုင်တို့ နေထိုင်သောမြို့ကလေးတွင် အစည်ကားဆုံး မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုပင် ဆိုရမည်။

“မိနန်း... နင့်မျက်နှာကို ပြင်စမ်း”

ရုပ်ရည်မှာ ရှမ်းအစစ်မဖြစ်နိုင်ပေ။ တရုတ်ကပြား
ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်သည်။

“သူက ငါတပည့်လည်းဖြစ်၊ သားအရင်းလိုလည်း ဖြစ်
တဲ့ အိုက်လွန်မှူးလို့ ခေါ်တယ်ကွ. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်မိုးဦးလှိုင်ပါ. . .”

“အင်း. . . ခင်ဗျားက အလုပ်သမားဘဝကနေ သူဌေး
ဘဝကို ရောက်တဲ့သူဆိုတော့ ကံကောင်းတယ် ဆိုရမှာပေါ့
ဗျာ. . .”

စကားတွေက ရိသဲ့သဲ့မို့ စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းသလို ဖြစ်
သွားပေမယ့်. . . စိတ်ကို ချုပ်တည်းပြီး နေလိုက်ရသည်။

“မင်းကို မိတ်ဆက်ပေးတာ တခြားတော့မဟုတ်
ဘူး. . . မင်းတို့ကော်ဖီစက်ရုံမှာ အလုပ်ဝင်ပြီးလုပ်ဖို့ပဲ”

“ဟင်. . .”

“ပြင်ပ ရောင်းဝယ်ရေး ကိစ္စတွေမှာ. . . အိုက်လွန်မှူး
က မင်းထက်ပိုပြီးကျွမ်းကျင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အခုခန့်ထားတဲ့
လူကို ဖြုတ်ပြီး သူ့ကိုထားဖို့သင့်တယ်. . . သမီးလေးနန်းက
တော့ သဘောတူပြီးပြီ. . .”

“ဦးလေးစံဖ. . .”

“မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ခွဲ ချိန်မှာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှကျွန်တော်
မပြောချင်သေးဘူး. . . နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့။ ဟိုမှာ သူ
ငယ်ချင်းလာနေလို့ သွားပြီး စကားပြောလိုက်ပါဦးမယ်”

မိုးဦးလှိုင်စကားဖြတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဦးဝေလစံဖ၏ခြေလှမ်းတွေ စတင်နေပြီဆိုသည်ကို
သဘောပေါက်လာသလို သူ့စက်ရုံကိစ္စထဲကို နန်းအိမ်သျှင်ကို
ခုတုံးလုပ်ပြီး ဝင်လာသည်ကို ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။

မင်္ဂလာပွဲလေးပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်အားလုံး မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့်
အိမ်ကြီးထဲတွင် မယ့်ကို ကန်တော့ရန်သာ ကျန်တော့သည်။

အိမ်ကြီးဧည့်ခန်းတွင် မယ်နှင့်အတူ ဆွေမျိုးတော်
အားလုံးစုံညီစွာ ရှိနေသလို ရှေ့နေကြီးဦးချစ်ထွန်းလည်း
အသင့် စောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကဲ. . . အပြင်ကိစ္စပြီးရင်. . . အတွင်းကိစ္စစကား
ပြောကြမယ်. . .”

မယ့်စကားကြောင့် အားလုံးတိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် နား
ထောင်နေကြသည်။

“မောင်ထွန်း. . . အားလုံးသိအောင် ဖတ်ပြလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“ရှေ့နေကြီးက စာချုပ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး. . .”

(- x - x - x)နေ့တွင် အကြင်လင်မယားဘဝကို ရောက်ခဲ့သော မောင်မိုးဦးလှိုင်နှင့်ဖနန်း နန်းအိမ်သျှင်တို့ နှစ်ဦး အတွက်ပိုင်ဆိုင်မှု. . . အမွေဥစ္စာများကို မိဘများဖြစ်ကြသော (ဦးစိုင်းလူအောင်) + ဒေါ်နန်းသက်စံတို့မှ ဥပဒေလမ်းကြောင်း နဲ့အညီ လွှဲပြောင်းပေးခြင်း. . . ဖြစ်၏။

(ဦးစိုင်းလူအောင်) + ဒေါ်နန်းသက်စံတို့ပိုင်ဆိုင်သော ကော်ဖီစက်ရုံကြီးအပါအဝင် အတွင်းပစ္စည်းအားလုံးနှင့်တကွ ပန်းစုံမြိုင် ခြံကြီးနှင့်တွဲပြီး အိမ်ကြီးတို့ကို အတူတကွပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိသည်။ အကယ်၍ တစ်ယောက်ယောက်မှ ခွဲထွက်ဝေမျှမှု ပြုလုပ်လိုပါက လုံးဝမရနိုင်ပေ. . . ဘဝသက်ဆုံးတိုင်သာ အတူတကွပိုင်ဆိုင်ရမည် ဖြစ်သည်။

မောင်မိုးဦးလှိုင်သော်လည်းကောင်း၊ မနန်းအိမ်သျှင် သော်လည်းကောင်း အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မှုရှိပါက ဖောက်ပြန်သောသူ ရသင့်ရထိုက်မှု၊ ခံစားစံစားခွင့်အားလုံး ကို (လုံးဝ)ရပိုင်ခွင့် မရှိတော့ကြောင်း. . . ထိုအပြင် ကွာရှင်း ပြတ်စဲခြင်းများကို ပြုလုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိပေ။ ယခု လွှဲပြောင်းပေး သော ဥစ္စာအမွေပစ္စည်းများကို. . . မောင်မိုးဦးလှိုင်နှင့် မနန်းအိမ်သျှင်တို့မှ မွေးဖွားလာသော ရင်သွေးများဆီသို့

တစ်ဆင့်လွှဲပြောင်း ခွင့်မှလွဲ၍ အခြားမည်သူ တစ်ဦးတစ် ယောက်ကိုမှ လွှဲပြောင်း ခွင့်ရမည် မဟုတ်ပေ. . .

ရှေ့နေကြီး၏ လွှဲပြောင်းအမွေစာချုပ်ကို ဖတ်ပြီးပြီး ဆုံးသောအခါ. . .

“နှစ်ယောက်လုံး ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ. . . ရှိရင်ခုထဲ ကပြောခွင့်ရှိတယ်”

“ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်ပြောချင်တယ်. . .”

“ဟင်. . .”

ဦးဝေလစံဖ. . . ဝင်ပြောရန် စကားစသည်နှင့်. . .

“ခုကိစ္စထဲမှာ မင်းဝင်ပြောပိုင်ခွင့် မရှိဘူး. . . စံဖ”

“မမမယ် ခင်ပွန်းဟာ ကျွန်တော့်အစ်ကိုအရင်းကြီးပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်က အစ်ကိုကိုယ်စားတော့ ပြောပိုင်ခွင့် ရှိသင့် ပါတယ်. . .”

“စံဖ. . . ခုဒီစာချုပ်နဲ့ သေတမ်းစာက ဘယ်သူရေးခဲ့ တာလို့နင်ကထင်လဲ. . . ဒါနင့်အစ်ကို မသေခင်ရေးခဲ့တဲ့. . . သေတမ်းစာပဲ”

“ဟင်. . .”

“ဟာ. . .”

မိုးဦးလှိုင်နှင့် နန်းအိမ်သျှင်တို့ နှစ်ယောက်လုံး အံ့အား

သင့်သွားသည်.. အဖသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိစဉ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင်...

“စိုင်းဟာ.. မောင်မိုးဦးလှိုင်နဲ့ သမီးလေးနန်းကို ငယ်ငယ်ကလေးထဲက သဘောတူပြီး၊ ကြီးလာတဲ့တစ်နေ့ကျရင် မဖြစ်မနေပေးစားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ပုံဖော်ခဲ့တာပဲ.. သူ့စိတ်ကူးကို ငါကဆက်ပြီး အကောင်အထည်ဖော်ပေးရတာ၊ စံဖ နင့်အကိုနဲ့ငါ.. ခုလို ဘဝမျိုးရောက်အောင် ဘယ်မိဘတွေဆီကမှ အကူအညီယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး.. မင်းတို့အသိဆုံး.. စိုင်းရဲ့မိဘတွေ အမွေခွဲဝေတုန်းက ငါတို့ဘာတစ်ခုမှ ယူခဲ့တာရှိလဲ.. နင်တို့တွေပဲ ယူခဲ့ကြတာလေ၊ ဒါကြောင့်.. ငါတို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူမှဝင်ရောက်ပြီး စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး.. ”

ဦးဝေလစံဖ.. ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ပေ...

မယ်.. ပြောသလိုပင်၊ ခုလိုဘဝမျိုးရောက်အောင် ဒုက္ခများစွာကြားက ရုန်းကန်ပြီး ဖြတ်သန်းခဲ့ကြသည့် ဘဝလေးပင် ဖြစ်သည်။

ဒီလိုဒုက္ခတွေကို ရင်ဆိုင်ချိန်မှာ မိုးဦးလှိုင်တို့မိဘနှစ်ပါးက ကျောချင်းကပ်ပြီး ရင်ဆိုင်ပေးခဲ့သဖြင့် မိသားစုသံယောဇဉ်အဖြစ်နဲ့ ခိုင်မာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

“မောင်မိုးဦးလှိုင်နဲ့ သမီးနန်းအိမ်သျှင်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို လိုက်ခဲ့ကြ... ”

မယ့် အတွက် သီးသန့်ခေါ်ထားသော နပ်(စ်)မလေးက ကူတွဲပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

မယ်မှ.. အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်လာပြီး...

“မင်းတို့ မယ်ကို မကန်တော့ခင်.. ဘုရားကိုအရင်ကန်တော့ကြ”

မယ်.. ပြောသည့်အတိုင်း ဘုရားဦးချခဲ့ ကြသည်။

“ဒီဘုရားဆင်းတုတော်လေးဟာ မယ်တို့ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက်ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ သစ္စာပြုဆင်းတုတော်လေးပဲ.. ဒီဆင်းတုတော်လေးရဲ့ ရာဇဝင်ကို အရင်ဆုံးရှင်းပြမယ်၊ နားထောင်ကြ...”

မယ်တစ်ယောက်စကားပြောရင်း မောလာသောကြောင့် စကားကိုရပ်ပြီး အမောဖြေလေ၏။

“သစ္စာပြုဘုရားလို့ ခေါ်တွင်ခဲ့ရတာဟာ.. အရင်ဘိုးဘွားတွေရဲ့ သစ္စာတရားတွေနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ပြီး ကိုးကွယ်ခဲ့ကြတော့.. ဒီသစ္စာတရားဟာ စူးရှတယ်၊ ထက်မြက်တယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်ကြ.. မယ်တို့အဖွားတစ်ဦးဟာ ဒီသစ္စာ

တရားကို ယုံကြည်မှု မရှိဘဲ... ဆန့်ကျင်ခဲ့လို့ ဘေးတွေ့ခဲ့ဘူးတယ်... မိဘဘိုးဘွားတွေရှေ့မှာ သစ္စာတရားကို ခံယူပြီး အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့တယ်လေ... နာမည်က စောမာလာနွယ်တဲ့... မယ်တို့ဆွေမျိုးတော်တွေထဲမှာ အချောဆုံးလို့ ပြောရမှာပဲ၊ ရည်းစား ရှုပ်ပွေမှုကလည်းများတယ်၊ နောက်ဆုံးဘိုးဘွားတွေက သမီးရဲ့ရှေ့ရေးကို ကြည့်ပြီး မောင်နောင်နောင်ကို ဆိုတဲ့ အလုပ်သမားလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားခဲ့တယ်၊ ဒါကို မိဘတွေရှေ့မှာ မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ခေါင်းညိတ်ပြီး မိဘနှစ်ပါးလုံး အမှတ်မထင်ကွယ်လွန်သွားကြတာနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှု စတင်ပြီး လုပ်တော့တာပဲလေ... ”

မယ်တစ်ယောက် စကားပြောရင်း... အမောကလေး ဖောက်လာသောကြောင့် သူနာပြုဆရာမကလေးက ရေအေးတစ်ခွက်နဲ့ ဆေးပြားလေးကို တိုက်လိုက်သည်။

“ဒီလို ဖောက်ပြန်မှုဟာ တစ်နှစ်တောင်မကြာခဲ့ပါဘူး၊ အဘွားလေးဟာ ကားမှောက်ပြီး သူ့ရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို မီးလောင်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်၊ နောက်ဆုံး နောင်တ တရားတွေနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတဲ့အဆင့်ကို ရောက်ခဲ့ရတယ်... မယ် ခုပြောတဲ့ စကားဟာ မင်းတို့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သတိ

ပေးနေတာပဲ... မောင်မိုးဦး ဘုရားရှေ့က သောက်တော်ရေခွက်လေးကို ယူလိုက်... ”

“ဟုတ်ကဲ့... ”

ရွှေသားအစစ်နှင့် ပြုလုပ်ထားသော သောက်တော်ရေခွက်ကို မယ့်လက်ထဲသို့ ပေးလိုက်သည်နှင့်...

“ကဲ... နှစ်ယောက်လုံးလိုက်ဆိုကြ”

“တပည့်တော်... တပည့်တော်မတို့သည်၊ ဒီနေ့ဒီရက်မှစပြီး ဘဝသက်ထက်ဆုံး... သစ္စာရှိစွာနှင့် ပေါင်းဖက်ပါမယ်ဟု သစ္စာပြုပါ၏။”

မယ်တိုင်ပေးသည့်အတိုင်း နှစ်ယောက်သား ဆိုလိုက်ရသည်။

“အကယ်၍ သစ္စာဖောက်ဖျက်ပါက... သစ္စာတရား၏စူးရှမှုကို ခံရပါစေသား... ”

နန်းအိမ်သျှင် နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ တုန်ယင်စွာ ဖြင့်စကားသံလေး ထွက်ပေါ်လာသည့်ခါ မိုးဦးလှိုင်စိတ်ထဲ မကောင်းလှ...

သူသိပ်ချစ်သော သူတစ်ယောက်သည် သစ္စာစူးရှသည်ကို မဖြစ်စေလိုပါ...

နန်းအိမ်သျှင်က ဘိုးဘွားအယူအဆတွေကို ယုံ

ကြည်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုသည်ကို သူသိသည်။
ထိုသို့ ယုံကြည်မှု မရှိသောကြောင့် ငယ်စဉ်ကပြင်းထန်သော
ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားဘူးသည်။

မိုးဦးလှိုင်နှင့် နန်းအိမ်သျှင် (၈)တန်းကျောင်းသား
ကျောင်းသူဘဝက ဆိုရမည်။ အိမ်တွင်းရိုးရာ နတ်ကန်တော့
ပွဲတစ်ခုကို ပြုလုပ်၍ အစားမျိုးစုံကို ပြင်ဆင်ထားသည်။
အဖနှင့်မယ်တို့က နတ်ဆရာသွားပင့်နေသဖြင့်။ မိုးဦးလှိုင်
တင်ဆောင်ထားသော အစားအသောက်များရှေ့တွင် ထိုင်ပြီး
စောင့်နေစဉ်။ နန်းအိမ်သျှင် ရောက်လာပြီး မုန့်ဆီကြော်ပန်း
ကန်ထဲမှ မုန့်ဆီကြော်တွေကို ယူပြီးစားသည်။

“နန်း.. မစားနဲ့လေ”

“စားတော့ ဘာဖြစ်လဲ.. နင်က တားရအောင် ဘာမို့
လို့လဲ”

“မယ်က.. မှာသွားလို့ပါ နန်း”

“နင် ပိုင်တာမဟုတ်ဘူး.. မပြောနဲ့ နင့်ကို ပြောရဦး
မယ်၊ ငါ့ကို နန်းဆိုပြီးတစ်လုံးတည်း မခေါ်နဲ့.. နန်းအိမ်သျှင်
လို့ခေါ်.. နောက်တစ်ခါခေါ်ရင် မလွယ်ဘူးမှတ်.. နင့်
အဆင့်နဲ့ ငါကမတူဘူးဟဲ့”

မုန့်ဆီကြော်တွေကို ယူပြီး အောက်သို့ဆင်းသွား

တော့သည်။

ထိုကတည်းက နန်းအိမ်သျှင်ကို နန်းဟု ခေါ်ခဲ့ခြင်းကို
အပြီးရှုပ်သိမ်းခဲ့ရသည်။

မယ်တို့ပြန်ရောက်လာလျှင် နန်းအိမ်ရှင်ကို ဆူမှား၊
ရိုက်မှား ကြောက်သဖြင့် လက်ရာမပျက် ပြန်ပြီးပြင်ဆင်ထား
ရသည်။

အဲဒီနေ့ညပိုင်းရောက်တော့.. နန်းအိမ်သျှင်တစ်
ယောက် ဗိုက်နာတယ်ဆိုပြီး အော်ဟစ်ပါလေတော့သည်။

မိသားစု ဆရာဝန်လာပြီး.. ဆေးထိုးလည်း မသက်
သာသဖြင့် နောက်ဆုံးအဖြစ်မှန်ကို ပြောလိုက်ကာမှ မယ်က
ရိုးရာနတ်တွေကို တောင်းပန်ပြီး.. ရေမန်းတိုက်တော့မှ
ပျောက်ကင်းခဲ့ရသည်။

ဒီနောက်တော့ နန်းအိမ်သျှင်တစ်ယောက် ရိုးရာကိစ္စ
ပေါ်မှာ လက်ရဲဇက်ရဲ မလုပ်ရဲပေမယ့်.. ယုံကြည်မှုတော့
သိပ်ပြီး မရှိချေ..

“ရော.. သောက်ကြဟေ့”

မယ်တိုက်သော သစ္စာရေကို ယူပြီးသောက်လိုက်
ကြသည်။

“သား မိုးဦး.. ဆင်းတုတော်အောက်မှာ ဗူးလေးတစ်

ခုရှိတယ်ယူလိုက်..”

မိုးဦးလှိုင် ဆင်းတုတော်လေးကို မပြီး၊ အံ့ဝှက်သဖွယ် လုပ်ထားသော နေရာမှ ယွန်းဗူးလေးကို ယူကာ မယ့်လက်ထဲ သို့ ပေးလိုက်သည်။ ယွန်းဗူးလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ကျောက်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မောင်းကွင်း လက်စွပ် လေးနှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

“တစ်ယောက်တစ်ကွင်း စီယူပြီး.. လက်သူကြွယ်မှာ စွပ်ပေးကြ”

မိုးဦးလှိုင်နှင့် နန်းအိမ်သျှင်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိချိန်တွင် နန်းအိမ်သျှင်မျက်နှာပေါ်တွင် မုန်းတီးခြင်းအရိပ်များ တင်ရှိလျက်..

“မိနန်း.. လက်ပေးလိုက်လေ”

မိုးဦးလှိုင် နန်းအိမ်သျှင်၏ လက်ကလေးကိုမဝံ့မရဲ နှင့်ကိုင်လိုက်ပြီး လက်စွပ်ကလေးကို စွပ်ပေးလိုက်သည်။ မိုးဦးလှိုင် လက်ကိုလည်း နန်းအိမ်သျှင် အသက်မပါသလို ကိုင်ပြီး လက်စွပ်ကို စွပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီလက်စွပ်ကို ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ချွတ်ခဲ့ရင်သစ္စာ ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကို ခံရမယ်ဆိုတာ.. မယ့်မရှိနဲ့.. ကဲ ငါ့ကို ကန်တော့နိုင်ပြီ..”

နှစ်ယောက်သား မယ်ကို ကန်တော့ချိန်တွင်..

“စိုင်း.. နင့်အတွက် ငါတာဝန်ကျေခဲ့ပြီ၊ နင်ရောက်တဲ့ ဘဝက ကျေနပ်နိုင်ပါစေ စိုင်းရယ်..”

မယ် မျက်လုံးထဲတွင်.. မျက်ရည်တွေ ဝဲလျက်..

“မယ်.. ဆုံးမစကားပြောရမယ့် သူက.. သမီး နန်းအိမ်သျှင်ပဲ.. သမီး”

“ပြောပါ.. မယ်”

“သမီးဟာ မောင်မိုးဦးလှိုင်အပေါ်မှ ငယ်ငယ်က တည်းက အနိုင်ကျင့်မှုတွေကို ခုချိန်ကစပြီး ရပ်လိုက်ပါလို့ မယ် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ကွယ်.. ဒီကတိကို သမီးပေးနိုင်မ လား..”

နန်းအိမ်သျှင် ဘက်မှ စကားသံ ထွက်မလာဘဲ.. ငြိမ်သက်နေလေ၏။

“မယ်ရယ်.. နန်းအိမ်သျှင်က သားအပေါ်မှာ ဆိုးနေ ကျ ဗီဇကိုချက်ချင်းကြီး ပြင်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“သား.. မင်းက ရှေ့ကနေမကာနဲ့.. သမီးဟာ မင်း အပေါ်မှာ ဆိုးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ အနိုင်ကျင့်ရိုင်းစိုင်းခဲ့တာ ကွဲ့.. မိနန်း နင်မပေးနိုင်ဘူးလား.. အီး..”

“ဟင်.. မယ်.. မယ်”

မယ် မျက်နှာတွင် ချွေးစီးများစီးကျလာပြီး၊ ရှေ့သို့
ငိုက်ကျသလို ဖြစ်သောကြောင့် မိုးဦးလှိုင်ပွေ့မပြီး အခန်း
ဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

“ဆရာဝန်ကြီးဆီကို ဖုန်းသွားဆက်ပါ။ နန်းအိမ်သျှင်”

နန်းအိမ်သျှင် အောက်ထပ်သို့ ပြေးလွှားသွားသည်
နှင့် ဦးဝေလစံဖနှင့် ဆွေမျိုးတော်တွေပါ အပေါ်ထပ်သို့
တက်ခဲ့ကြသည်။

ရှေ့နေကြီး ဦးချစ်ထွန်းလည်း တက်လာခဲ့သည်။

ခဏအကြာ ဆရာဝန်ကြီးရောက်လာပြီး.. အခန်း
ထဲမှ အားလုံးထွက်ပေးရသည်။

မယ် တစ်ယောက်လုံးဝ သတိမရတော့ပေ...

အခန်းထဲတွင် မောင်မိုးဦးလှိုင်၊ ရှေ့နေကြီးဦးချစ်ထွန်း
နန်းအိမ်သျှင်နှင့် ဆရာဝန်ကြီးသာ ရှိနေကြသည်။

“နောက်တစ်နာရီမှ သတိမရရင် ဆေးရုံကို ပို့ဖို့ကို
စီစဉ်ကြတော့...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မောင်မိုးဦးလှိုင်”

“ပြောပါ... ဒေါက်တာ”

“မင်းတို့ စိတ်ထဲမှာ မကောင်းမဖြစ်နဲ့ကွယ်...”

မမမယ်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ရောက်သွားပြီ...”

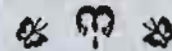
“ဗျာ...”

“ရှင်...”

“သူ့သတိရလာခဲ့ရင်၊ နောက်ဆုံးပြောချင်တဲ့ စကား
ကို ပြောခွင့်ပြုလိုက်ပါတော့...”

အခန်းတစ်ခုလုံးကို တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့လေပြီ...

မဟုတ်လား...။

မယ် တစ်ယောက်. . မိုးဦးလှိုင်နှင့် နန်းအိမ်သျှင်တို့ကို
စိတ်ချပြီး ထားရစ်ခဲ့လေပြီ. .

မယ်၏ နောက်ဆုံးချိန် ပြောခဲ့သောစကားကို ရှေ့နေ
ကြီး ဦးချစ်ထွန်းက လွှဲပြီး ဘယ်သူမှသိခွင့် မရခဲ့ပေ. . .

နန်းအိမ်သျှင်နှင့် မင်္ဂလာဦးည ကလေးမှာပဲ. . မယ်
လူလောကကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးစကားကို ပြောခဲ့လေပြီ မဟုတ်
လား. . .

မယ့်ဈာပန ပြီးဆုံး၍ ဆွေမျိုးတော်တွေအားလုံး ပြန်
သွားကြပေမယ့်. . ဦးဝေလစ်ဖေ တစ်ယောက်ကတော့ မပြန်
သေးဘဲ ပန်းစုံမြိုင်အိမ်ကြီးတွင် သောင်တင်နေလေသည်။

မိုးဦးလှိုင်အတွက် လူတစ်ယောက်တာဝန်ကို ဘာမှ

အပန်းမကြီးပေမယ့်. . ဦးဝေလစ်ဖေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်
သော ဆိုးကျိုးတွေကိုတော့ တွေးပြီး စိုးရိမ်နေမိသည်။

မယ်ကို အုတ်ဂူလေးသွင်းပေးပြီး. . အဖအုတ်ဂူလေး
ဘေးတွင်ပဲ မြုပ်နှံခဲ့သည်။ ကိစ္စတွေပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သလို
စိတ်ရောလူပါ နွမ်းနယ်ပြီး ပင်ပန်းနေခဲ့လေပြီ ဖြစ်သော
ကြောင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

မိုးဦးလှိုင်နှင့် နန်းအိမ်သျှင်တို့အတွက် မင်္ဂလာဦးအ
ခန်းကို ပထမဆုံး ဝင်ရောက်ခဲ့သည့်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။

“နန်းအိမ်သျှင်. . ဒါဘယ်လဲ”

ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်တွေကို ယူပြီး. . အပြင်တွင်သွား
အိပ်ရန် ပြင်နေသော နန်းအိမ်သျှင်ကို မိုးဦးလှိုင် အခန်းဝတွင်
ရပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“အပြင်သွားအိပ်မလို့. . .”

“မင်းအိပ်ချင်တိုင်း အိပ်လို့ရမလားကွ၊ မသွားရဘူး”

“နင်က. . ဘာမို့ ငါ့ကို တားနေရတာလဲ”

“ငါဘာလဲ ဆိုတာ. . နင်သိနေပါတယ်၊ နင်မသိရင်
ထပ်ပြီး ပြောမယ်. . ငါဟာ နင့်ရဲ့ခင်ပွန်း”

“ဘာ. . .”

မိုးဦးလှိုင် သူ့စကားကို မာမာထန်ထန်နှင့် ခပ်ပြတ်

ပြတ်တမင် ပြောလိုက်သည်။

နန်းအိမ်သျှင်ကို သူစကားလုံးမာမာ မပြောချင်ပေမယ့် . . ဦးဝေလစံဖ၏ ကြိုးကိုင်မှုကို လျော့ပေးသလိုဖြစ်သွားမှာကို ကြိုတင်ပြီး . . မိုးဦးလှိုင်ဘက်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ကိုင်တွယ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

“နင် . . ဖယ်နော်”

“မဖယ်နိုင်ဘူး . . နန်းအိမ်သျှင် . . အရင်ကတော့ မင်းတောင်းဆိုတာတွေကို ငါ . . ခွင့်ပြုနိုင်ပေမယ့်၊ ခုချိန်မှာတော့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး . . တရားဝင်လက်ထပ်ယူထားတဲ့ ဇနီးသည်တစ်ယောက်ကို ထင်တိုင်းလုပ်ပိုင်ခွင့် မပေးတော့ဘူး . . ”

“ကဲဟာ . . ဟင်”

မိုးဦးလှိုင်တစ်ယောက် သူ့ပါးဆီသို့ရောက်လာသော နန်းအိမ်သျှင် လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး . .

“နန်းအိမ်သျှင် . . မင်းလက်တွေက အရင်လို ငါ့ပါးဆီကိုရောက်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့တော့ . . . ”

“နင် . . . နင်”

နန်းအိမ်သျှင် . . ဘဝတစ်လျှောက်တွင် မိုးဦးလှိုင်၏ ခုလိုတုံ့ပြန်မှုမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသောကြောင့် အံ့အားသင့်နေသည်။

“သမီး . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဦးလေး . . သမီး”

နန်းအိမ်သျှင် အပြင်သို့ထွက်မည်အပြု . . မိုးဦးလှိုင် သူမ လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး . . ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းကာ အခန်းထဲသို့ ပြန်ပြီးတွန်းထားလိုက်သည်။

“မိုးဦး . . မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး . . ကိုယ့်ဇနီးကို အပြင်မထွက်ဖို့ တားနေတာပါ”

“ဘာကွ . . ဦးလေးရှေ့မှာ မင်းက . . မခန့်လေးစားနဲ့ တောက်”

“ခုကိစ္စက မခန့်လေးစားကိစ္စမဟုတ်ဘူး . . အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခွင့်မပြုတာပါ”

“ငါတူမကို အခုအပြင် . . ထွက်ခိုင်းလိုက်”

“ဆောရီးပဲ . . ဦးလေးစံဖ၊ ဇနီးသည်တစ်ယောက်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူနဲ့ အတူမအိပ်ဘဲ ထင်ရာသွားအိပ်တာမျိုးဟာ ဘယ်ခင်ပွန်းသည်မှ ခွင့်လွှတ်မယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေး စံဖလည်း လင်မယားကြားမှာ နေသာသလိုနေပါ . . . ”

“မင်းက မမမယ် . . မရှိတာနဲ့ ဇာတိပြုပြီလား”

“ခုလိုကိစ္စသာ မယ်သိရင် . . ပိုပြီးတောင်ဆိုးဦးမယ်”

“အေးပေါ့ကွာ.. မင်းက အပိုင်ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ပြောပေါ့...”

ဦးလေးရံဖ.. မကျေမနပ်နှင့် အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားသည်နှင့်...

“ဂျိုင်း...”

မိုးဦးလှိုင် အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး.. သော့ပါခတ်လိုက်သည်။

“နင့်ကို.. တစ်သက်မကျေဘူး.. ငါ့နားမလာနဲ့”

“စိတ်ချ.. နန်းအိမ်သျှင်၊ မင်းမကြည်ဖြူဘဲ.. မင်းဘေးမှာ ငါမနေဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ.. ငါ့ရဲ့ဇနီးသည်တစ်ယောက်ဘဝကတော့ ရုန်းထွက်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့.. အဖနဲ့မယ်တို့ရဲ့ ဆန္ဒတွေကို ငါ့ဘက်က ဘယ်တော့မှ မဖျက်ဆီးဘူး.. မင်း မကြည်ဖြူတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ငါ့လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိဘူးဆိုတာ.. မင်းယုံထားပါ။ မင်းလွတ်လွတ်လပ်လပ် ခုတင်ပေါ်မှာအိပ်.. ငါ့အတွက် ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ အိပ်နေလို့ရတယ်၊ မိုးဦးလှိုင် စောင်နှင့်ခေါင်းအုံးကို ယူကာ ဒရင်းဘက်ပေါ်တွင် လှဲနေလိုက်သည်။

“နင်ငါ့ကို သတ်ရဲတဲ့ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရင်.. ဒီမှာ ဓား ရှိတယ်.. မင်းစိတ်ကြိုက်နေရာကို ထိုးနိုင်တယ်၊ တခြား

တစ်ယောက်ကို ငွေပေးပြီးမသတ်ခိုင်းနဲ့ ပိုက်ဆံကုန်တယ်..”

“ဟင်...”

မိုးဦးလှိုင်စကားကြောင့်.. နန်းအိမ်သျှင် မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့် ကြည့်နေလေသည်။

“မင်း.. လူမိုက် ဖိုးထွေးတို့ သုံးယောက်ကို... ဦးဝေလစ်ဖုန်း ငွေပေးပြီး ငါ့ကို အပြတ်ရှင်းခိုင်းခဲ့တာကို ငါသိတယ် နန်းအိမ်သျှင်.. ကဲပါလေ ဒါတွေပြောနေလို့ ဘာမှ မထူးပါဘူး.. နင့်ကို နောက်ဆုံးစကားတော့ ငါပြောလိုက်မယ်.. ငါတို့ဘဝ ငါတို့ ပန်းစုံမြိုင်အိမ်ကြီးကို ဘယ်သူ့ရဲ့ ကြိုးဆွဲမှုကိုမှ မခံနိုင်ဘူး၊ ကြိုးစားခဲ့ရင်လည်း ငါကတော့ တုံ့ပြန်မှာပဲဆိုတာတော့.. နင်အကြွင်းမဲ့ယုံထားပါ”

“ချွင်...”

မိုးဦးလှိုင်ဓားမြှောင်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချပေးလိုက်သည်။

“မင်းသတ်မှာကို တွေးပြီး.. စိုးရိမ်စွာနဲ့ ငါအိပ်မှာ မဟုတ်ဘူး.. နန်းအိမ်သျှင်၊ မင်း သတ်လိုတဲ့ဆန္ဒအတိုင်း သတ်နိုင်တယ်”

မိုးဦးလှိုင် စောင်လေးကို ခြုံပြီး အိပ်လေတော့သည်။ နန်းအိမ်သျှင်တစ်ယောက် မိုးဦးလှိုင်ကို ခုတင်ပေါ်မှာ

ငေးကြည့်ပြီး သူ့ဘဝတစ်လျှောက်တွင် မတွေ့မြင်ဘူးသော လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသလိုပင် ဖြစ်နေသည်။

မိုးဦးလှိုင်.. သူ့ပေါ်မှာအရင်လို လိုက်လျောမှု ပုံရိပ်တွေ လုံးလုံးစတင်ပြီး ပျောက်ကွယ်နေပြီ မဟုတ်လား...

နန်းအိမ်သျှင်တွေးထားသော အတွေးတွေက တစ်မျိုး၊ သူ မိုးဦးလှိုင်ပေါ်မှာ မယ်မရှိသည့်နောက် ပိုပြီးအနိုင်ကျင့်ခွင့် ရမည်ဟု ထင်နေပေမယ့်လက်တွေ့မှာတော့ မရနိုင် ပေ...

မိုးဦးလှိုင်၏ စိတ်ဓာတ်ကို သူသိသည်... နှလုံးရည်ရော လက်ရုံးရည်ပါ ထက်မြက်သည့် လူတစ်ယောက်ပင်...

“သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးပဲ... မိုးဦး”
ခွန်လုက... နန်းအိမ်သျှင်ပေါ်မှာ သူ့... ပြုမူခဲ့သည်ကို ပြန်ပြီးပြောသည့် အပေါ်မှာ သဘောကျခြင်းဖြစ်သည်၊ ရဲနောင်ကလည်း...

“မင်းဦးလို တမင်လုပ်လိုက်တာကို ငါသဘောကျတယ်... ဒါမှ ဦးဝေလစံဖရဲ့ ချုပ်ကိုင်မှုကို ဟန့်တားနိုင်မှာ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်မှာ သူအနိုင်ယူခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ တုံ့ပြန်မှုကို ကြုံလိုက်တာနဲ့အရမ်းကို တုန်လှုပ်ပြီး... ကြောက်သွားတတ်တယ်ကွ... ”

“မင်း... ပြောတာဟုတ်တယ် ရဲနောင်၊ ငါလေ ပြော

ပြီးမှ စိတ်ထဲမှာ နန်းအိမ်သျှင်မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး..
စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

“မိုးဦး.. တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ မင်းခုလို တင်းမာ
ပြီး လျော့ပေးလိုက်တာနဲ့ အရင်ထက်ပိုဆိုးသွားမယ်..
သနားရင် စိတ်ထဲမှာပဲသနား၊ ဟေ့ ကောင်ရေ.. ကဲ ဟို
ကောင်အိုက်လွန်မှူးကိစ္စကို ဆက်ရအောင်”

“ငါက ဒီကောင်ကို အလုပ်မှာမထားချင်ဘူး.. မင်း
ဆန္ဒကိုလည်း သိချင်သေးတယ်..”

“မင်း စက်ရုံအတွက် ကောင်းကျိုးပေးမယ့်ကောင်
တော့ မဟုတ်ဘူး.. ဒါပေမယ့် မင်းစက်ရုံမှာ ခန့်ထားလိုက်
ပါ။ ဒါမှ ဦးဝေလစံဖတို့ လှုပ်ရှားမှုကို ခြေရာကောက်နိုင်မှာကွ၊
ငါတို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ကိုလည်း မင်းစက်ရုံမှာ အလုပ်
သမားအဖြစ် ထည့်ထားမယ်..”

“ကောင်းပြီလေ.. မင်းသဘောအတိုင်းပဲ၊ ဒီကောင်
ကို ငါ့အလုပ်မှာ ခန့်လိုက်မယ်၊ ဒါဆိုရင် နန်းနဲ့ ငါလည်း..
ပဋိပက္ခဖြစ်တော့ဘူးပေါ့..”

“မိုးဦး.. ဦးဝေလစံဖ.. မင်းအိမ်မှာ နေတာဆိုတော့
သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုအတွက် အမြဲတမ်း သိဖို့အတွက်တော့ တစ်
ခုခုပြင်ထားရမယ်နော်..”

“ငါလည်း အမြဲတစေ ကြည့်ဖို့မလွယ်ဘူး.. ရဲနောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်.. ဒီအတွက် ငါစီစဉ်ပါမယ်၊ ခု သူစီး
နေတဲ့ကားက ဘယ်သူကားလဲ..”

“မယ်ရဲ့.. ကားလေကွာ”

“သူကိုယ်တိုင် မောင်းတာလား..”

“မဟုတ်ဘူး.. ငါ့အိမ်က ဒရိုင်ဘာနဲ့သွားနေတာ”

“ဒါဆိုရင် မင်းဒရိုင်ဘာကို.. မင်း စည်းရုံးနိုင်မလား”

“ဒရိုင်ဘာကိုတာက.. ငါ့ လူရင်းပါ”

“ဦးဝေလစံဖက အရင်စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားရင် ခက်
မယ်.. ကိုယ့်ဘက်က လက်ဦးမှုတော့ ယူထားရမယ်..”

“ဒီအပိုင်းကို.. ငါ့တာဝန်ထားပါ”

“ဒါဆိုရင် အသေးစိတ် လုပ်ဆောင်ဖို့အတွက် ငါစီစဉ်
စရာတွေကို စီစဉ်မယ်.. မင်းဘက်က ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာကို
ပြင်ဆင်ထား..”

ခွန်လုအိမ်မှ မိုးဦးလှိုင်နှင့် ရဲနောင်တို့ လမ်းခွဲပြီးအိမ်
ကို ပြန်ခဲ့တော့သည်။

အိမ်ကိုရောက်တော့.. ဧည့်ခန်းတွင် နန်းအိမ်သျှင်၊
သူ့ကိုတွေ့သည်နှင့်..

“မိုးဦး..”

“ဘာလဲ.. နန်းအိမ်သျှင်”

“ငါ့အတွက် ငွေယူပြီးသုံးချင်တယ်”

“မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ငွေထည့်ထားတယ်လေ.. ယူသုံးပေါ့”

မိုးဦးလှိုင်.. နန်းအိမ်သျှင်အတွက် တစ်လစာသုံးငွေကို ထည့်ပေးထားပြီး၊ အိမ်သုံးစရိတ်နှင့် တခြားသောကုန်ကျစရိတ်အတွက်လည်း အိမ်ထိန်းတာဝန်ယူထားသည့် ဒေါ်မိုးကို တစ်လစာအတွက် ပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။

“ဒီငွေနဲ့ ငါမလောက်ဘူး..”

“ဟင်.. နင်ဘာသုံးချင်လို့လဲ”

“ဘာသုံးသုံးဟာ.. နင့်ကို တင်ပြရဦးမလား”

“နန်းအိမ်သျှင်.. မယ်တို့ ထားခဲ့တဲ့ငွေတွေ၊ ဥစ္စာတွေကို မင်းပိုင်ဆိုင်တာမှန်တယ်.. ဒါပေမယ့် ငါလည်း အကျိုးမဲ့မသုံးဘူး၊ သုံးခဲ့ရင်လည်း ဘာကြောင့်သုံးတယ်ဆိုတာကို မင်းသိရမယ်.. မင်းမသိဘဲနဲ့ တစ်ပြားတစ်ချပ်တောင် ငါသဘောနဲ့ သုံးမှာ မဟုတ်ဘူး..”

“နင် လူပါးမဝနဲ့ မိုးဦး..”

“ငါ မင်းကို အနိုင်ကျင့်ပြီး ထိန်းချုပ်ထားတာ.. ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ နန်းအိမ်သျှင် မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲဆိုတာ

ငါသိသင့်တယ်..”

“ငါ အရောင်းအဝယ် လုပ်မလို့..”

“ဘာ..”

နန်းအိမ်သျှင် မဖြစ်နိုင်သော စကားကို ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

နန်းအိမ်သျှင်ဘဝတွင် စီးပွားရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသည့်သူမှ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို ပြောခြင်းသည် မုသားတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်ကို သဘောပေါက်သည်။

“မင်း.. ဘာမှ မလုပ်ဘဲ တစ်သက်လုံးထိုင်စားလို့ရတယ်..”

“နင် ပေးတာကို လက်ဖြန့်ပြီး.. မတောင်းချင်ဘူး”

“မင်း တောင်းစရာမလိုပါဘူး.. အဆင်သင့် မီးခံသေတ္တာဖွင့်ပြီး ယူရုံပါပဲ နန်းအိမ်သျှင်၊ နေပါဦး မင်းကငွေဘယ်လောက်လိုချင်လို့လဲ..”

“သိန်း တစ်ရာ”

“ဟင်..”

နန်းအိမ်သျှင်လိုချင်သော ငွေသည် ရိုးသားခြင်း မရှိပေ၊ သံသယဖြစ်စရာပင်..

“သမီးလေးတောင်းတာ.. မင်းဆီကငွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ငွေကို တောင်းတာပဲ မင်းပေးရမှာပေါ့..”

ဦးလေးစံဖ.. အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီးပြောသဖြင့်-

“မယ်တို့ထားခဲ့တဲ့ ငွေတွေကို သူတစ်ဝက် ကိုယ်တစ်ဝက်ပိုင်ဆိုင်ရမယ်လို့ မပြောခဲ့ပါဘူး.. နှစ်ယောက်လုံးသက်ဆိုင်တယ်.. အဓိပ္ပါယ်မဲ့ သုံးတာမျိုးကို လက်မခံနိုင်ဘူး”

“သူ့အရောင်းအဝယ်.. လုပ်မယ်လို့ ပြောနေတာပဲ”

“နန်းအိမ်သျှင်အတွက် စီးပွားရေးကို စိတ်ကူးတောင် ယဉ်စရာ မလိုဘူး.. သူဘာလိုချင်သလဲ ဆိုတာကိုသာ ပြောလိုက်.. ချက်ချင်းရစေရမယ်၊ ခုလို ငွေကြေးကို မရိုးသားစွာ နဲ့တော့ မတောင်းနဲ့”

“မင်း.. ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ကျွန်တော့်စကားက ရိုးရိုးစင်းစင်းလေးပါ.. နန်းအိမ်သျှင် သိန်းတစ်ရာနဲ့ညီတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို မင်းပူစာလိုက်ပါ.. နာရီပိုင်းအတွင်း ရောက်စေရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သိန်းတစ်ရာ ကုန်ကျလောက်တဲ့ ကောင်းမှုတစ်ခုကို မင်းလုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ချက်ချင်းဖြစ်စေရမယ်.. ငါ့စကားက ကုန်ပြီနော်..”

နန်းအိမ်သျှင်.. ဘာစကားမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့

ဘဲ.. မိုးဦးလှိုင်ကို မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့်သာ ကြည့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

“ဦးလေး လိုချင်တဲ့ငွေကို သူကပေးမှာ မဟုတ်ဘူး.. သမီးဆီမှာ တစ်လစာငွေကလည်း ကုန်ပြီလေ.. ဦးလေး ယူထားတာလည်း မနည်းဘူး”

“အေးပါကွာ.. ဦးလေး ပြန်ပြီးပေးမှာပါ၊ ခုကိစ္စက သိပ်ကို အရေးကြီးနေတာကွဲ့.. ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး..”

“သမီးလည်း.. သူ့ဆီက ထပ်ပြီးမတောင်းချင်တော့ဘူး၊ သူ့ဘက်က ပြောတာလည်း နည်းလမ်းကျကျဆိုတော့ မလွယ်ဘူး..”

“ဒီကောင် သက်သက်သမီးဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်နေတာ..”

“မယ်တို့က ဒီအတိုင်း စီစဉ်ခဲ့တာဆိုတော့.. ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေပြီ..”

“သမီး..”

“ဦးလေး.. ပြောလေ”

“သမီးဆီမှာ.. လက်ဝတ်ရတနာတွေ ရှိတယ်.. မဟုတ်လား”

“ရှိတယ်.. မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ဝတ်ဆင်တဲ့ စိန်
တစ်ဆင်စာတော့ ဘီရိုထဲမှာ ဒီအတိုင်းရှိတယ်...”

“ဒါဆိုရင် ဦးလေးကို ခဏလေး လှည့်ပြီးပေးပါလား”

“ဖြစ်ပါ့မလား.. ဦးလေးရယ်၊ သူသိသွားရင် ပြဿနာ
တက်နေဦးမယ်...”

“ဒီပစ္စည်းက သမီးပစ္စည်းပဲ မဟုတ်လား.. ဘာကို
ဂရုစိုက်ရမှာလဲ...”

“ဒီလို ပြောလို့မရဘူး.. ပန်းစုံမြိုင်မှာ ရှိတဲ့ပစ္စည်း အား
လုံးဟာ အပ်တစ်ချောင်းကအစ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း
မပိုင်ရဘူးလို့.. မယ်ပြောခဲ့တာလေ”

“ဟူး.. ဒီကောင်မသိအောင် ကြံတာပေါ့”

“သူက ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဘီရိုကို ဖွင့်တာ တစ်နေ့မ
ဟုတ်တစ်နေ့ တွေ့သွားမှာပဲ ဦးလေး...”

“ဒီလိုလုပ်ရအောင်...”

“ဘယ်လို လုပ်မလဲဦးလေး”

“သမီး ပစ္စည်းအစစ်ကို ခဏယူပြီး၊ အတုနဲ့ အယောင်
ပြထားမယ်.. ဒီကောင်မလောက်ထိ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဦးလေးရယ်.. ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်.. ဘာလို့သမီး ဒီကောင်ကို ကြောက်

နေရတာလဲ”

“သူ့စိတ်က အရင်လိုမဟုတ်ဘူး.. လူကြမ်းစိတ်
ကြမ်းကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါဆိုရင် အရင်ကဆို ဘာမှငြင်းချက်
ထုတ်နေတာမဟုတ်ဘူး.. ခုဆိုရင် ဘယ်လိုမှ မရဘူး”

“ဒင်းဘယ်လောက်ထိ ချို့ကြွနိုင်သလဲဆိုတာ တွေ့
ကြဦးမှာပေါ့ကွာ.. ဦးလေးပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြရအောင်”

“အင်း.. အင်း”

နန်းအိမ်သျှင် ကြောက်ကြောက်နှင့်သာ ခေါင်းညိတ်
လိုက်ရသည်.. မိုးဦးလှိုင်ကို ခုနောက်ပိုင်း အရင်လိုအနိုင်
မယူရဲပေ...

သူမ၏ခင်ပွန်းအဖြစ်သို့ တရားဝင်ရောက်ခဲ့သည့်အ
တွက် မိုးဦးလှိုင်၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားကို သူမ
အနီးကပ် တွေ့နေရသည်။

အခန်းတစ်ခုထဲမှာ နေနေပေမယ့်.. သူ့အပေါ်မှာ
ဘာတစ်ခုမှ ဖောက်ပြန်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ၊ ထိုအပြင် ပန်းစုံမြိုင်
အိမ်ကြီး၏အနာဂတ်ကို အဖနှင့်မယ်တို့ မရှိတော့ပေမယ့်..
သူ့ဆက်ပြီး ရပ်တည်နိုင်သူ တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

“အန်ကယ်.. စံ”

“ဟာ.. မောင်မျိုးလာကွာ”

အိုက်လွန်မှူး တစ်ယောက်အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး..
နန်းအိမ်သျှင်ဘေးတွင် ကပ်ပြီးထိုင်လိုက်သည်။

“နန်းရော.. ကျန်းမာရေး ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“နန်း ကြည့်ရတာ.. စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေတဲ့ပုံစံပဲ
နော်..”

“မောင်မှူးရေ.. ဒါတော့ ပြောမနေပါနဲ့ကွာ၊ ဟို
ကောင်နဲ့နေရတာ ဘယ်လိုစိတ်ချမ်းသာနိုင်မလဲ”

“ဘာမှ မပူနဲ့.. နန်းစိတ်ညစ်တာတွေ ပြေပျောက်စေ
ဖို့ ခွံတာဝန်ထားလိုက်၊ ဘယ်သွားချင်သလဲပြော.. လိုက်ပို့
ပေးမယ်..”

“နေပါစေ..”

“မဟုတ်တာဘဲ.. အပျော်ဆိုတာ ရှာဖွေတတ်မှ
တွေ့ရှိတာ.. ခုသွားမလား၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ပါတီ
ပွဲရှိတယ်.. သွားပြီးပျော်ရအောင်”

“ဟုတ်သားပဲ.. သမီးရယ်၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်
လိုက်သွားပါ”

“ကဲ.. လစ်မယ်”

“နန်းအိမ်သျှင် ပုခုံးလေးကို ကိုင်ပြီး၊ ထမည်အပြု..

“ခွပ်..”

“အား”

“ဟာ.. နင်”

“မင်းဘာလုပ်တာလဲ.. မိုးဦး”

“ထိုးလိုက်တာ.. မမြင်ဘူးလား”

“မင်းရိုင်းလှချည်လား.. မိုးဦး”

“ကျွန်တော်ရိုင်းတာလား.. ဦးလေးလူက ရိုင်းတာ
လား၊ နန်းအိမ်သျှင်က အိမ်ထောင်သည်.. သူ့ဘေးမှာ
ခင်ပွန်းတစ်ယောက် ရှိနေတယ်လေ.. ကပ်ပြီးထိုင်တဲ့အဆင့်
တောင် လွန်နေပြီ.. ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပါလာလို့ကတော့
ဆောရီးပဲ.. ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကခပ်ညှည့်ယောက်ျား
မဟုတ်ဘူး.. ဟေ့ကောင် အိုက်လွန် မင်းကြိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့
ထပ်ပြီး ယှဉ်လို့ရတယ်”

“မိုးဦး.. နင်တော်တော့”

နန်းအိမ်သျှင်.. မိုးဦးလှိုင် အင်္ကျီစကို ဆွဲပြီးတားနေ
သည်။

“မင်းငါ့စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်ချင်ရင် မင်းပုံစံကို ပြင်
လိုက်.. လူလူချင်းခင်မင်တာကို ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး..
ယဉ်ကျေးမှုမဲ့တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်လာရင်၊ မိုးဦးလှိုင်ဆိုတဲ့ငါက

ခပ်ပျော့ပျော့လေး မဆက်ဆံတတ်ဘူး.. မင်း စုံစမ်းကြည့်”
 “မောင်မှူး မင်းပြန်တော့.. အန်ကယ်လိုက်ပို့မယ်”
 အိုက်လွန်မှူးကို တွဲထူပြီး ဦးလေးစံဖ အပြင်သို့
 ထွက်သွားသည်။

“မင်း.. ဘာပြောချင်လဲ ပြောလေ”

“နင် ငါ့ကို အကျဉ်းချထားမလို့လား မိုးဦး.. ”

“နန်းအိမ်သျှင်.. မင်းဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ်
 ငါ့ဘက်ကတားမြစ်ခဲ့တာ ရှိဘူးလား.. ခုကိစ္စက မင်းစဉ်းစား
 ကြည့်လေ၊ ငါက မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နေရင်.. ဒီထက်
 လူပါးဝလာမယ်၊ သူများမယားကို ကြာခိုတဲ့ပုံစံမျိုးကတော့
 နည်းနည်းလေးမှ မရဘူး.. ”

“ဟင်.. ”

မိုးဦးလှိုင်၏ ဇနီးမယားဆိုသည့် စကားလုံးလေးသည်၊
 နန်းအိမ်သျှင် ရင်တွေကို တုန်လှုပ်စေခဲ့သည်။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးကတည်းက တစ်ခန်းတည်းနေခဲ့ကြ
 ပေမယ့်.. အကြင်လင်မယား ဘဝကိုရောက်ခဲ့ကြသူ မဟုတ်
 ခဲ့သော်လည်း မိုးဦးလှိုင်ကတော့ ဇနီးမယားအဖြစ်သတ်မှတ်
 ထားလေပြီ..

“နင် သွားချင်ရင်.. ပန်းစုံမြိုင်ထဲမှာ အဖော်လုပ်ပြီး

သွားလို့ရတဲ့လူတွေ အများကြီး.. ” ရှိတယ်”

“မသွားချင်ဘူး.. ဘယ်မှ မသွားချင်ဘူး”

“မသွားချင်တာ မင်းသဘောပဲ.. နန်းအိမ်သျှင်.. ”

“အီး.. ဟီး.. ဟီး”

နန်းအိမ်သျှင်တစ်ယောက် ချုံးပွဲချပြီး ငိုလိုက်တော့
 သည်။

မိုးဦးလှိုင် စိတ်ထဲမကောင်းပေမယ့်.. အလျော့ပေး
 ခြင်းကို မလုပ်ဘဲ.. အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့တော့သည်။

သမီးဘက်က ကျေးဇူးဆပ်နိုင်တာ ဒီတစ်ခုပဲ ရှိတယ်.. မင်း
မလိုက်ရင် ရတယ်လေ၊ ငါက ထပ်ပြီး ခေါ်စရာ မလိုပါဘူး”

မိုးဦးလှိုင်.. အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေပြီ..

ဧည့်ခန်းတွင် နန်းအိမ်သျှင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး တွေဝေနေ
လေသည်။

မယ် မသေခင်ကတည်းက အဖအတွက် ရည်စူးပြီး
ဆောက်လှူခဲ့သော နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်ကြီးကို မယ်တိမ်း
ပါးသွားပြီး.. နောက်(၃)လကျော်မှ ပြီးဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးဦးလှိုင် လုပ်ခဲ့သောကိစ္စမဟုတ်.. မယ်ပြုလုပ်ခဲ့
သော ကိစ္စကို မိုးဦးလှိုင်က ပြီးဆုံးအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း
ပင် ဖြစ်သည်။

“သမီးမိုက်..”

“ဟင်..”

နန်းအိမ်သျှင် နားထဲတွင် မယ်၏စကားသံလိုလို ကြား
လိုက်ပြီး အဖနှင့် မယ်ဓာတ်ပုံကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

နန်းအိမ်သျှင်.. မိုးဦးလှိုင်ကို တစ်ဖက်သတ်အဖွဲ့
တိုက်ပြီးဆန့်ကျင်နေပေမယ့်၊ ခုလို ရေစက်ချပွဲကို သူမလိုက်
လျှင် သူ့ဘက်မှ အရမ်းကို ကျေးဇူးမသိတတ်သော သမီးတစ်
ယောက်ဘဝကို ရောက်တော့မှာ ဖြစ်သည်။

မိုးဦးလှိုင် အဝတ်အစားလဲပြီး.. အပေါ်ထပ်မှဆင်း

“မလိုက်ဘူး..”

“မင်း.. ဘာစကားပြောတာလဲ နန်းအိမ်သျှင်”

“မြန်မာစကားပြောတာလေ.. နင်နဲ့လိုက်ပြီး ရေစက်
မချနိုင်ဘူး”

“မင်းတော်တော် မွေးရကျိုးနပ်တဲ့.. သမီးပဲ”

“ဟင်..”

မိုးဦးလှိုင်မျက်နှာတွင် ဒေါသကြောင့် တင်းမာနေ
သည်ကိုတွေ့ရသောကြောင့် နန်းအိမ်သျှင် စိတ်ထဲတွင် တွန့်
သွားပေမယ့်.. ဟန်မပျက်နေလိုက်သည်။

“ခုကိစ္စဟာ ဒီလောကကြီးမှာ မရှိတော့တဲ့.. အဖနဲ့
မယ် အတွက် ရည်စူးပြီး လှူဒါန်းတဲ့ကျောင်းရေစက်ချ အလှူ
ပွဲကွ၊ မင်းနဲ့တဲပြီး သွားချင်လို့ မထင်နဲ့ မိဘနှစ်ပါးအတွက် သား

လာပြီး၊ အပြင်သို့ထွက်မည် အပြု... .

“မိုးဦး... .”

“ဘာလဲ... . ပြော”

“ခဏနေဦး... . ငါပါလိုက်မယ်”

“ကောင်းပြီ”

နန်းအိမ်သျှင်... . အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားမှ... .
မိုးဦးလှိုင်ကြိတ်ပြီး ပြုံးမိလိုက်ပေသည်။ ခုနောက်ပိုင်း... .
နန်းအိမ်သျှင် တစ်ယောက် မိုးဦးလှိုင်ပေါ်မှာ စကားအရာ
တင်းတင်းမာမာ ရှိပေမယ့်... . အရင်လို အနိုင်ကျင့်တာမျိုး
တော့ မရှိတော့ပေ... .

ဘီရိဖွင့်ပြီး လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ဝတ်ဆင်မည်
သတိရတော့ အားလုံးသည် အတုတွေဖြစ်နေသောကြောင့်
နန်းအိမ်သျှင် မဝတ်ရဲပေ... .

ခုလိုပွဲမျိုးမှာ သူမအနေဖြင့် ထိုက်သင့်သော ဝတ်စား
ဆင်ယင်မှုတော့ ရှိသင့်ပေမယ့်... . ဦးလေးစံဖက ယူပြီး ပေါင်
ထားခြင်းကြောင့် ခက်နေလေပြီ ဖြစ်သည်... .

ကိုယ်မှာ ဝတ်ဆင်ထားတာလေးနှင့်သာ ဆင်းလာခဲ့
တော့သည်... . တော်သေးသည် မိုးဦးလှိုင်တစ်ယောက် လက်
ဝတ်ရတနာနှင့် ပတ်သက်ပြီးဘာတစ်ခုမှ မမေးလို့... . မေးခဲ့ရင်
ဖြေရခက်မည်။

“ဘယ်က တက်မှာလဲ... .”

ကားနောက်ခန်း တံခါးကိုဖွင့်မည်အပြု... . မိုးဦးလှိုင်
စကားကြောင့်... .

“နောက်က တက်မလို့လေ... .”

“တက်လို့ရမလားကွ... . ငါကမင်းရဲ့ ဒရိုင်ဘာမဟုတ်
ဘူး၊ လူမြင်လို့မကောင်းတဲ့ အလုပ်မလုပ်နဲ့ နန်းအိမ်သျှင်
ရှေ့ကတက်”

“ဂျှင်း... .”

နန်းအိမ်သျှင် တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပြီး... . ရှေ့တံခါး
မှတက်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကားလေးခြံထဲမှအထွက် ဦးလေးစံဖနှင့် ခြံတွင်ဆုံ
သဖြင့်... .

“ဘယ်လဲ... . သမီး”

“အပြင်ကို သွားမလို့ပါ”

“သမီးလေး မလိုက်ဘဲ နေခဲ့လို့ မရဘူးလား၊ ဦးလေး
ပြောစရာရှိလို့... .”

နန်းအိမ်သျှင်... . မိုးဦးလှိုင်မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်ပြီး... .

“ပြန်လာမှပဲ... . ပြောပါ။ ကိစ္စက အရေးကြီးလို့”

ဦးဝေလစံဖ မကျေနပ်စွာနှင့် ခြံထဲသို့ကားမောင်းဝင်

သွားတော့သည်။

“နင်ဘာလို့ . . ဦးလေးစံဖကို အသိမပေးတာလဲ”

“သူစိတ်ဝင်စားတဲ့ ကိစ္စမှမဟုတ်တာ”

“သူ့အကိုနဲ့ သူ့မရီးကိစ္စပဲ . . သူစိတ်မဝင်စားဘဲ ရှိပါ့မလား . . မိုးဦး”

“နင် မပြောလို့ . . မသိတာဘဲ ဖြစ်မယ်”

“နန်းအိမ်သျှင် . . မင်းဟာ ငါ့ကိုအပြစ် ပြောဖို့ပဲသိတယ်၊ မင်းဦးလေးကို ကျောင်းဆောက်ဖို့အတွက် မယ်ဆုံးပြီး ကတည်းကတာဝန်ယူပေးဘို့ ပြောတော့ သူ့မှာတခြားအလုပ် ကိစ္စတွေရှိလို့ မယူနိုင်ဘူးတဲ့ . . ရှင်းပြီလား”

“ဟင် . . .”

“ငါဘက်က သူ့ကိုအားကိုးပြီး . . လုပ်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး . . မယ်မရှိတဲ့၊ နောက်ပိုင်းအကြီးအကဲ တစ်ယောက်အနေနဲ့ လွဲပေးတာ . . ဒီကတည်းက သူစိတ်ဝင်စားမှု မရှိတဲ့ ကိစ္စကို ငါကဘာလို့ထပ်ပြီး အသိပေးစရာ လိုတော့မှာလဲ”

နန်းအိမ်သျှင် ပြောစရာစကားမရှိတော့ပေ . . .

မိုးဦးလှိုင်ဆိုသည့်လူသည် သူ့ဘက်က ဘယ်ကိစ္စကို မဆို မလစ်ဟင်းအောင် ဆောင်ရွက်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်ကို နန်းအိမ်သျှင် သိသာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“နန်းအိမ်သျှင် . . .”

“ဘာလဲ . . ”

“မင်းဘာလို့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို မဝတ်တာလဲ”

“ဟင် . . .”

နန်းအိမ်သျှင် မဖြေနိုင်သော မေးခွန်းတစ်ခုကို . . . မိုးဦးလှိုင် မေးလေပြီ . . .

“မဝတ်ချင်လို့ . . .”

“ဘာလဲ . . အတုတွေဖြစ်နေလို့လား”

“ဟယ် . . .”

မိုးဦးလှိုင်မသိဘူးဟု ထင်ထားသော ကိစ္စကိုသိနေခြင်းကြောင့် . . . နန်းအိမ်သျှင်ဘာပြောရမည် မသိတော့ပေ။

“မင်း ဘာလို့ မိုက်မဲရတာလဲ . . နန်းအိမ်သျှင်”

“ငါ အသုံးလိုလို့ ရောင်းလိုက်တာ . . .”

“မင်း . . ဘာလုပ်ချင်လဲ ဆိုတာကို ငါ့ကိုပြောလို့ ရနိုင်ပဲ . . မင်းအတွက်ငွေတွေလည်း ရက်ပိုင်းနဲ့ ပျောက်နေတယ်၊ မင်းဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုတာ ငါသိတယ် . . နန်းအိမ်သျှင် ခုမင်းပေးလိုက်တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေဟာ မယုံရဲ့အမွေအနှစ်တွေ . . .”

“အယ် . . .”

မိဘပိုင်ပစ္စည်းတွေကို သူတန်ဖိုးမဲ့စွာ ပြုလုပ်မိပြီဆိုသည့်အသိကြောင့် ရင်ထဲမှာမကောင်းပေမယ့် . . လက်

လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ . . ဦးလေးစံဖက ပြန်ပြီးရွေးပေးမည် ဆိုသော်လည်း . . . ခုထိစကား အရိပ်အယောင်တောင် မသန်း သည့်အပြင် ဒီလထဲက ငွေ(၅)သိန်းတောင်းယူပြီး သုံးထား လေပြီ . . .

“ငါ မှားနေပြီ”

နန်းအိမ်သျှင် ခေါင်းထဲသို့ နောင်တတစ်ခု အမှတ် မထင် ဝင်ရောက်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဦးလေးစံဖနှင့် ပတ်သက်ပြီး ငါ့ဘက်က မဖြစ်မနေ ပြတ်သားဖို့တော့ လိုအပ်နေပြီ . . . နန်းအိမ်သျှင်”

“နင် ဦးလေးစံဖကို ဘာလုပ်မလို့လဲ . . .”

“ဒီပုံစံအတိုင်းသာ ဆက်ပြီးလုပ်နေရင်တော့ . . . ငါ သည်းမခံတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါအသိပေးတာ . . . ရော့ ဒီမှာ မယုံရဲ့ အမွေအနှစ်ပစ္စည်းတွေ”

“ဟင် . . .”

“မင်းကို . . . ခဏပေါင်ထားတယ်လို့ ပြောပြီး . . . အောက်ဈေးနဲ့ အပြတ်ရောင်းခဲ့တာ”

“ဘာ . . .”

“ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ . . . ဒီ ပစ္စည်းတွေကို ဈေးနှစ်ဆနဲ့ ပြန်ရအောင် ယူခဲ့ရတယ်၊ မင်း ဦးလေးနဲ့ မင်းကြားမှာ ငါဝင်မပါချင်ဘူးဆိုပေမယ့် . . . အကျိုး

ပျက်စေတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို တားမြစ်ရမှာပဲ . . .”

“နင် . . . ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ငါ့ကိစ္စ ငါပြောမယ်”

နန်းအိမ်သျှင် . . . မိုးဦးလှိုင်နှင့် ဦးလေးစံဖထိပ်တိုက် တိုးလျှင် . . . ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အခြေအနေကိုတွေးမိပြီး တား မြစ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဒီလောကကြီးမှာ မိုးဦးလှိုင်သည် . . . နန်းအိမ်သျှင်ကို သာ သည်းခံခွင့်လွှတ်တတ်သည့် သိုးကလေးဖြစ်ပေမယ့် . . . တခြားသူတွေနှင့်ဆိုလျှင် . . . ကျားဆိုးတစ်ကောင်လို ကြောက် ဖို့ကောင်းသောသူ တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

နန်းအိမ်သျှင် . . . ဦးလေးစံဖနှင့် ပတ်သက်ပြီး . . . ပြတ် ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချထားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ထားပြီးကူညီပါ။ သမီးရတနာတွေလည်း ပြန်ပြီးရွေးပေးမှာပါ။”

“ဦးလေးစံဖေ.. သမီးကို မညာနဲ့တော့၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ဦးလေးပြောတော့ ခဏပေါင်မယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ.. ဦးလေးမိတ်ဆွေဆီမှာ ခဏပေါင်ထားတာပါ”

နန်းအိမ်သျှင်.. မိုးဦးလှိုင်ပေါ်မှာ မုန်းတီးသောစိတ်နှင့် ဦးလေးဖြစ်သူကို အားကိုးမိခြင်းသည် အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“ဦးလေးကို အထင်ကြီးခဲ့မိသလောက် ခုတော့ တကယ်စိတ်ကုန်သွားပြီ.. ဦးလေးစံဖေ ကျွန်မမိဘပိုင်ပစ္စည်းတွေကို အောက်ဈေးနဲ့ ရောင်းပစ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား..”

“ဟာ.. မ.. မ.. ဟုတ် ရပါဘူးကွယ်”

“ဘာမှငြင်းမနေနဲ့ ကျွန်မအားလုံးသိပြီးသွားပြီ.. နောက်ထပ်ငွေကြေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးလေးစံဖေ ကျွန်မဆီက ဘာမှမမျှော်လင့်ပါနဲ့တော့..”

“သမီး.. ဦးလေးရှင်းပြတာကို နားထောင်ပါဦး”

“ကျွန်မဘာမှ မကြားချင်ဘူး.. ကျွန်မပြန်မယ်”

နန်းအိမ်သျှင် ကားဆီသို့ပြန်တော့ အိုက်လွန်မှူးနောက်ကလိုက်လာပြီး..

“ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်လေ..”

“သမီးရယ်.. ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံးပါ။ ဦးလေးတရုတ်ပြည်က ပစ္စည်းတွေက ဈေးဆိုင်ထားပြီးပါပြီ.. မယုံရင် မောင်မှူးကို မေးကြည့်..”

“ဟုတ်တယ် နန်း.. ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဝယ်မယ့်သူနဲ့ စကားပြောခဲ့တာ ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ငွေပြန်ပြီးပေါ်ပါပြီ..”

နန်းအိမ်သျှင်ဆီက ငွေထပ်ပြီး တောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးလေး.. ကျွန်မဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ကိစ္စကိုပါ သူသိသွားပြီ”

“ဟေ့..”

“ကျွန်မ တစ်လစာငွေကို ရက်ပိုင်းအတွင်းပျောက်နေတာကအစ သူသိတယ်.. ဘယ်လိုမှရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“သမီးရယ်.. ဦးလေးကို ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ဆုံး

“မလိုဘူး.. ရတယ်၊ ကျွန်မယောက်ျားတွေသွားရင်
မကောင်းဘူး”

“နန်းက.. ဒီကောင်ကို ဂရုစိုက်နေတာကို”

“မစိုက်လို့ရမလားရှင့်.. သူကကိုယ့် အိမ်ဦးနတ်လေ”

“ဟင်.. .”

အိုက်လွန်မှူး.. နန်းအိမ်သျှင်ဆီမှ ကြားရသော
စကားတွေကြောင့် အံ့အားသင့်ပြီး၊ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

နန်းအိမ်သျှင်ကားကို မောင်းရင်း.. ရင်ထဲမှာစို့နှင့်
လာမိသည်။

မိုးဦးလှိုင်ပေါ်မှာ သူမပြုမူခဲ့သော ရိုင်းစိုင်းမှုတွေ
သည် သူမစိတ်ကို ပြန်ပြီးချောက်ချားစေလေပြီ..

နန်းအိမ်သျှင်.. ကလေးဘဝက သူငယ်ချင်းတစ်ဦး
၏ စကားလေးတစ်ခွန်းကြောင့် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
အတူတူကစားခဲ့သော မိုးဦးလှိုင်ပေါ်မှာ စိတ်ဓာတ်တွေ
ပြောင်းလဲခဲ့ရသူ.. မဟုတ်လား။

ကလေးသူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ စကားလေးကို ကလေး
စိတ်နှင့် ခံစားခဲ့ရုံတင်မကဘဲ ခုချိန်ထိ.. သူ့ရင်ထဲတွင်
ကိုးကွယ်ခြင်းသည် အဓိပ္ပါယ်မဲ့လှသော ခံစားမှုတစ်ခုပင် ဖြစ်
နေလေပြီ..

“နန်း နင်နဲ့.. ဟိုမိုးဦးလှိုင်ဆိုတဲ့ကောင်က တစ်အိမ်

ထဲ နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက.. နင်တို့ အလုပ်သမားရဲ့သား မဟုတ်လား”

“အင်း.. .”

“ဒါများဟယ်.. ဘာလို့ သူငယ်ချင်းလိုပေါင်းရမှာ
လည်း၊ ကိုယ်နဲ့မှဘဝချင်းမတူတာ.. ငါဆို အိမ်ကအလုပ်သ
မားတွေရဲ့သားသမီးကို ခိုင်းဖို့လောက်သာ သဘောထားတာ
မပေါင်းပါဘူး.. .”

“အယ်.. .”

ထိုစကားလေးသည် ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိသော
စကားလေးသာ ဖြစ်ခဲ့ပြီး.. နန်းအိမ်သျှင် ဘာလို့ ဒီအပေါ်မှာ
အောင်လံထူနေခဲ့သလဲ.. .

“ဟူး.. ငါမှားခဲ့ပြီး မိုးဦးရယ် ဟင်”

“ဝုန်း.. .”

“အား”

ရှေ့မှ အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသော ဆိုင်ကယ်
ကြောင့် ကားကိုလမ်းဘေးသို့ ဆွဲချရာ.. သစ်ပင်နှင့်ဝင်ပြီး
တိုက်မိလေသည်။

“ဟား.. ဟား.. . ဟား”

“ဟင်.. . ဦးလေးစံဖ”

“နန်း.. .”

မိုးဦးလှိုင်ကို ဦးလေးစံဖနှင့် အိုက်လွန်မှုတို့ သေနတ်နှင့် ချိန်ထားသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

“နင်သိပ်မုန်းတဲ့ ကောင်ကို ငါတို့ရှင်းပေးမှာပါ.. သမီးရဲ့ ဒီအတွက် ဦးလေးကို ငွေသိပ်ပြီးပေးစရာ မလိုပါဘူး”

“ဦးလေးစံဖ.. မိုးဦးကို မသတ်ပါနဲ့၊ ဦးလေးလိုချင်တဲ့ ငွေကိုပြော.. .”

“သမီးနန်း.. ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဒီကောင်ကို သတ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတယ်ဆို.. .”

“မမုန်းဘူး.. အရင်ကမုန်းတာ၊ ခုမမုန်းဘူး.. သူ့ကို မသတ်ပါနဲ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဆရာ.. ကြာတယ်ဗျာ၊ တော်ကြာ ရဲတွေရောက်လာရင် ခုက်မယ်.. ရှင်းစရာရှိတာ ရှင်းလိုက်”

“နန်း.. မင်းပြန်ပါ၊ သူတို့ ငါ့ကိုသတ်ချင်သတ်ပါစေ”

“နင် မသေရပါဘူး.. ဦးလေးရယ် ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်.. သူ့ကို မသတ်ပါနဲ့နော်”

“မသတ်လို့ မရဘူး.. ဒီကောင်အသက်ရှင်နေရင်၊ ငါဘာမှ ဆက်ပြီးလုပ်လို့ မရဘူး”

“ဦးလေး.. ဘာဖြစ်ချင်လဲပြော”

“ငါဖြစ်ချင်တာက ပန်းစုံမြိုင်အိမ်ကြီးထဲက ပတ္တမြားဘယက်ကြီးကို လိုချင်တယ်.. မင်း ပေးနိုင်မလား”

“ပေးနိုင်တယ်.. သူ့ကို ခုလွှတ်ပေးလိုက်.. .”

“နင် မပေးရဘူး.. ဒါဟာ အဖနဲ့မယ်တို့ရဲ့ အမွေအနှစ်တွေ”

“မိုးဦးရယ်.. နင့်အသက်ထက် ဘာကိုမှ မမက်မောဘူး”

“ကဲကွာ.. .”

“ခွပ်”

“မိုးဦး.. .”

“နန်း.. ပြေး ပြေး”

“ဒိုင်း.. .”

“အား”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မိုး - ဦး . . .”

ဦးဝေလစ်ဖ . . ကျည်ဆံက မိုးဦးလှိုင် ကျောပြင်ကို ထိမှန်ပြီး . . ပစ်လဲကျသွားလေပြီ။

“မိုးဦး . . နင် မသေရဘူး - မသေရဘူး . . အီး . . အီး ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ . . ခုလိုဖြစ်ရတာ ငါ့ကြောင့် ငါ့ကြောင့် . .”

“ဟဲ့ အိမ်သျှင် . . အိမ်သျှင်”

“ဟင် . . နန်းကြာ၊ ငါ . . ငါ”

“နင် ဆေးရုံရောက်နေတာလေ . . .”

“ဟယ် . . .”

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အိပ်မက်ဆိုးကြီး တစ်ခုထဲမှ သူရုန်းထွက်ခဲ့သဖြင့် သက်ပြင်းလေးတွေကို ချနိုင် တော့သည်။

“နင့်ကား သစ်ပင်နဲ့ တိုက်မိပြီး . . နင့်ခေါင်းနဲ့ ခြေ ထောက်မှာ ဒဏ်ရာရထားတာ တော်သေးတာပေါ့၊ ဟို . . ဟို”

နန်းအိမ်သျှင်အား မိုးဦးလှိုင်ပွေ့ပြီး ဆေးရုံပို့ခဲ့သည်ကို ပြောချင်ပေမယ့် . . အရင်လို အခြေအနေကို သတိရပြီး ပြောမထွက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ပြောပါဟာ . . ငါ့ကို ဘယ်သူကဆေးရုံကို ပို့တာလဲ”

“လူတစ်ယောက်ပါ . . .”

“နင် . . မညာနဲ့ မိုးဦးပို့ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟင် . . နင်သိတယ်”

“သိတာပေါ့ဟာ . . ငါ့ကို ကားထဲက ဆွဲပြီးထုတ်ချိန် က သတိမမေ့သေးဘူး . . မျက်လုံးကတော့ ပြာဝေပြီးဘာမှ မမြင်ရဘူးလေ . . ဒါပေမယ့် ငါနားထဲမှာ မိုးဦးရဲ့ခေါ်သံကို ငါကြားရပြီးမှ သတိလစ်သွားခဲ့တာပါ”

“အိမ်သျှင် . . နင်ဟာ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်ကို မယူတတ်တဲ့ လူမိုက်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ . . .”

“နင် ဆိုလိုတာက . . ဘာလဲ”

“နင့်ဘေးမှာ . . ဒီလောက်နင့်အပေါ် ကောင်းတဲ့လူ တစ်ယောက် ရှိနေတာကို နင်မသိကျိုးကျွံ ပြုနိုင်တာ တကယ် အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်”

“နင်ပြောတဲ့ . . အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဘဝကို ငါစွန့်လွှတ်တော့မှာပါ . . .”

“ဟယ် . . နင်တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပြောတာပါ . . ငါလေ ခုနက အိပ်မက်မက် တယ် နန်းကြာ . . အိပ်မက်ထဲမှာ မိုးဦးကို ငါစွန့်လွှတ်ရတော့ မယ်ဆိုတဲ့ ပုံရိပ်ကလေး တစ်ခုက . . နိမိတ်ပြလိုက်သလိုပဲဟာ၊ ငါ့ဘဝရဲ့ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ ရင်ခွင်ကို . . ငါ့ဥပေက္ခာ မပြုရဲတော့ ပါဘူး . . .”

“ဘုရား . . ဘုရား . . ဘုရား”

“နင် ဘာလို့.. ဘုရားတတာလဲ”

“ကြားရတဲ့နားကို မယုံနိုင်လွန်းလို့ပါဟယ်...”

“တကယ်တော့.. မိုးဦး ငါ့ကိုကယ်ခဲ့တဲ့ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းခဲ့ဘူးဆိုတာ၊ ငါသိပေမယ့် မသိကျိုးကျွံ ပြုခဲ့တဲ့ ဒဏ်တွေကို ငါ့တော့ ခံနေရပါပြီ...”

“ဟင်.. နင် သိနေတယ်ပေါ့”

“ငါသိပါတယ်ဟာ.. မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး၊ အနိုင် ကျင့်ခဲ့တာပါ ဒီအတွက် ငါပြန်ပြီး ပေးဆပ်ပါတော့မယ်”

“ဂွတ်.. သိပ်ကောင်းတဲ့ မင်္ဂလာစကားပဲ... သူငယ်ချင်း၊ ဟိုမှာလာနေကြပြီ”

“နန်းကြာ...”

“ဘာလဲဟ”

“ငါ ခုပြောတာတွေကို နင်ပြန်ပြီး.. မပြောနဲ့ဦး”

“ဟယ်.. ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း...”

“ငါ့.. ဘာသာ သိအောင်ပဲလုပ်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ရှင်...”

မိုးဦးလှိုင်.. သူမခုတင်နားသို့ ရောက်လာပြီး...

“နန်းအိမ်သျှင် သက်သာရဲ့လားဟင်...”

“မသက်သာလို့.. နင်ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ၊ နင်အဖို့လုပ်ပြီး မေးမနေနဲ့...”

“တစ်အိမ်တည်းနေတဲ့သူမို့.. မဖြစ်မနေ မေးရတာပါ”

“ဒါဆို မေးမနေနဲ့တော့...”

“ကဲ.. ကဲ နင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ငါကြားကနေ မဆွဲနိုင်ဘူး.. ငါရုံးကိစ္စရှိလို့ လစ်ပြီ”

နန်းကြာရှင် ရှောင်ထွက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“မင်းဒေါသတွေကို ခဏဘေးဖယ်ထားပါ.. ဒါဆေးရုံ အိမ်မဟုတ်ဘူး၊ ရန်တွေ့ချင်ရင် အိမ်ရောက်တော့မှ တွေ့”

“အား...”

ခြေထောက်ကို မပြီးအရွေ့.. နာကျင်သွားသဖြင့်-

“ခြေထောက်ကို အရမ်းမမန့်.. ဒဏ်ရာရထားတယ်”

“အေး.. ငါ မေ့သွားလို့ ဆော့ရီးပဲ”

မိုးဦးလှိုင်.. သူမခြေထောက်လေးကို ပြေးညှင်းစွာ မပြီး ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။

“သေသွားရင်အေးရော.. ဒါမှ ဝဋ်ကျွတ်မှာ”

“နန်းအိမ်သျှင်ရယ်.. ဘာလို့ ခုထိ နင့်ရင်ထဲမှာ ခါးသီးမှုတွေကို ထားနေရတာလဲ.. ငါလည်းနင့်အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားနေတာပါတယ်၊ ခုချိန်တော့ တိကျတဲ့အဖြေတစ်ခုကို ငါမပေးနိုင်ပေမယ့်.. တစ်နေ့ကျရင်တော့ ပေးနိုင်မှာပါ”

“ဘာလဲ. . နင်က ပန်းစုံမြိုင်အိမ်ကြီးကနေ အပြီး ထွက်သွားမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား. . .”

“မင်းစိတ်ချမ်းသာဖို့. . အတွက်ပါ”

“ဒါဆိုသွားဖို့ စဉ်းစာလေ. . စဉ်းစားပြီးရင်တော့ ငါ့ကိုပြော”

“ပြောမှာပါ. . ခုလောလောဆယ်တော့. . ငါ့ စကားကိုနားထောင်ဖို့သာ ပြင်ထားတော့. . .”

“နင်. . ဘာကို ချုပ်ချယ်ဦးမှာလဲ”

“ချုပ်ချယ်တာမဟုတ်ဘူး. . တားမြစ်တာ၊ နောက်ဆို မင်း ကားဘယ်တော့မှ မမောင်းရတော့ဘူး၊ ဘယ်သွားသွား ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်. . ငါလိုက်ပြီး မပို့နိုင်ရင်တောင် ကိုတာကို ပို့ခိုင်းမယ်”

“နား မထောင်နိုင်ဘူး”

“နားမထောင်လို့ကို မရဘူး. . ဒါပဲ”

“နင်အနိုင်မကျင့်နဲ့ မိုးဦး. . .”

“ငါအနိုင်ကျင့်တာ မဟုတ်ဘူး. . မင်း မရှိလို့ မဖြစ်လို့”

မိုးဦးလှိုင်စကားလေးသည် ရင်ကိုကြည်နူးစေပေမယ့်. . မျက်နှာတွင် ဟန်ဆောင်မာနလေး တစ်ခုကိုတမင် လုပ်လျက်. . .

“သမီးလေးရယ်. . ကံကောင်းလို့ပါလား”

ဦးဝေလစံဖနှင့် အိုက်လွန်မျိုးတို့ရောက်လာသဖြင့်၊ မိုးဦးလှိုင် အပြင်သို့ ထွက်ရန်ပြင်သည်နှင့်. . .

“မိုးဦး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အပြင်ကို သွားမလို့. . .”

“မသွားနဲ့. . ငါ့ဘေးမှာနေဦး”

“ဟင်. . .”

ဒီတစ်ခါတော့. . မိုးဦးလှိုင် နန်းအိမ်သျှင်အမိန့်ကို နာခံပြီး. . ဘေးတွင် ထိုင်နေလေသည်။

ဦးဝေလစံဖနှင့် အိုက်လွန်မျိုးတို့ သိပ်ပြီးမျက်နှာ မကြည်လင်. . .

“သမီးကို ဦးလေး ပြောရဦးမယ်. . .”

“ဘာများလဲ. . ဦးလေးစံဖ”

“သမီး မယ့်ကားကို ပြန်ရောင်းပြီး၊ တခြားကားတစ်စီး ပြောင်းစီးမလားလို့ ဦးလေး ကားကောင်းတစ်စီးတွေထားတယ်. . .”

“ဦးလေးစံဖ. . သမီးမယ့်ကားကို ငွေဘယ်လောက် ပေးပေး မရောင်းနိုင်ဘူး. . ပြီးတော့ ဒီကားကို သမီးတစ်ဦး တည်းသက်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး. . သမီးခင်ပွန်းလည်း သက်ဆိုင်တယ်လေ. . သူ့သဘောထားမပါဘဲ၊ ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့”

“ဟင်. . .”

ဦးဝေလစံဖ. . မျက်နှာပျက်သွားပြီး. . .

“ဦးလေးက ကောင်းစေချင်တဲ့. . သဘောပါ”

“ဦးလေးစေတနာကို တကယ်လေးစားပါတယ်. . .
ပန်းစုံမြိုင်ရဲ့ ကိစ္စတွေကို ဦးလေးမဆုံးဖြတ်ပါနဲ့”

“သမီး. . မင်းစကားတွေက ဦးလေးပေါ်မှာ စိမ်းလှ
ချည်လား. . ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ သမီးရယ်. . .”

“ဘယ်လိုမှ ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး. . ဒီစကားတွေက
သမီးရင်ထဲက အမှန်ဆုံးစကားတွေပါ”

“ကောင်းပြီလေ. . ဦးလေးကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“နန်းပြန်မယ်. . နော်”

“ကိုအိုက်လွန်မှူး. . ရှင်နောက်တစ်ခါ ကျွန်မကို နန်း
ဆိုတဲ့စကားလုံးကို မသုံးပါနဲ့. . လို့ တစ်ခါတည်း ပြော
ထားပါရစေ”

“ဟာ. . . အင်း အင်း”

“နန်းလို့ ခေါ်ပိုင်ခွင့် ရှိတာ. . တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

ဦးဝေလစံဖနှင့် အိုက်လွန်မှူးတို့ နောက်ကြောင်းကို
ပြန်ပြီး လှည့်သွားကြလေသည်။

မိုးဦးလှိုင်ကတော့ နန်းအိမ်သျှင်ဘေးတွင်. . ဘာ
ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေပြီး. . အိပ်မက်တစ်ခု မက်နေ

သလို. . .”

“ဘာကြည့်နေတာလဲ. . .”

“ဟာ. . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ အိပ်မက်များ မက်နေ
သလားလို့ပါ”

“အိပ်မက်မက်တယ်လို့ ထင်ရင် အိပ်မက်လို သဘော
ထားလိုက်ပေါ့. . .”

“မထားလို့. . မရဘူးလား”

“မရဘူး. . နင်က အိပ်မက်လို့ ထင်နေတာကို”

“မထင်တော့ ပါဘူး. . တကယ် တကယ်”

“တကယ်ဆိုလည်း တကယ်ပဲပေါ့. . မိုးဦး”

“ပြောပါ. . နန်းအိမ်သျှင်”

“ငါ့ကို အရင်လို နန်းလို့ မခေါ်တော့ဘူးလား”

“ခေါ်ခွင့်မှ. . မရှိတာ”

“ခုံ. . ခေါ်ခွင့်ပြုပြီလေ”

“တစ်သက်လုံးလား. . .”

“ဘဝ အဆက်ဆက်ထိတိုင်ပေါ့. . မိုးဦးရယ်”

နန်းအိမ်သျှင်. . မျက်လုံးလေးမှိတ်ချလိုက်ပြီး. . .
မိုးဦးလှိုင် ပုခုံးလေးပေါ်ခေါင်းလေးမှိထား လိုက်လေတော့
သည်. . .

“မင်း.. ဘာတွေစိစဉ်ထားလဲ အိုက်လွန်”

“ပစ္စည်းတွေကို တရုတ်ပြည်ဘက်ကို ရောက်ဖို့ အတွက် မြန်မာပိုင်နယ်ထဲက လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်.. ကော်ဖီအိတ်တွေထဲမှာ ပစ္စည်းတွေကို ထည့်ထားပြီးပါပြီ..”

“ခုပို့မယ့် ကော်ဖီအိတ်တွေက အကောက်ခွန်ခွင့်ပြု ချက်ရပြီးပြီ မဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ်.. တရားဝင်လမ်းကြောင်းကနေ ပို့မှာ ပြီးတော့.. ယူနန်ပြည်နယ်အစိုးရဆီကို ပို့မယ့်လက်ဖက်ခြောက်တွေပါ ပါတယ်ဆိုတော့.. စစ်ဆေးရေးပိုင်းကတော့ သိပ် ပြဿနာမရှိဘူး.. ဆရာ”

သန္တာမွန်စာပေ

“ပြဿနာရှိတာ.. ဘာလဲ”

“ဘိန်းစခန်းကို ငွေပေးဖို့ပဲ.. ရှိတယ်၊ ဒီကောင်တွေက ငွေတောင်းနေပြီ ဆရာ.. ပထမအခေါက်တုန်းကတည်းက ငွေက အပြီးမချေရသေးဘူးဆိုတော့.. ခုရက်ပိုင်းအတွင်း မပေးနိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့အပေါ် အန္တရာယ်ပြုလာနိုင်တယ်၊ ဒါကိုကြံပါဦး..”

“တောက်.. ဒီကောင်မက ဘာတွေစိတ်ဖောက်ပြန် သွားလဲမသိဘူး.. အချိုးတွေပြောင်းနေပြီ၊ မင်းလည်းဘာမှ အသုံးမကျဘူး.. ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် မစည်းရုံးနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း.. အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ချည်းကပ် တာပဲ မရဘူးဆရာ.. ဒီကောင်က အစွမ်းထက်တယ်..”

“သွားစမ်းပါ.. ဘာကောင်မို့လို့လည်း၊ ခုငါတို့ ဒီကောင် စက်ရုံကို အသုံးချနေတာကို ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး..”

“ဒါတွေ အသာထားဆရာ.. ဟိုကောင်တွေကို ပေး ရမယ့်ငွေကို ရှာကြံပါဦး”

“ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မရရင်တော့.. ဇာတ်ကြမ်း တိုက်ရမှာပဲလေ.. ငါကြံပြီးသားပါ၊ နောက်ဆုံး ဒီဟာမကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး.. ယူရမှာပဲ၊ ဟိုကောင်က အိမ်မှာကပ်ချိန် ရှိတာမဟုတ်ဘူး..”

သန္တာမွန်စာပေ

“အိမ်မှာငွေ ထားတာမှမဟုတ်တာ.. ဆရာ”
 “ဟေ့ကောင်.. ငတ်းရ၊ ငွေဖြစ်စေမယ့်ပစ္စည်း ရှိတယ်
 ကွ..”

“ဘာလဲ.. ဆရာ”

“ဘိုးဘွားပိုင် ပတ္တမြားဘယက်ကွ.. ဒါသာရရင် မင်း
 နဲ့ငါတစ်ခါတည်း တရုတ်ပြည်ဘက်မှာ ဇာတ်မြှုပ်နေလို့
 တောင်ရပြီ..”

“ဟာ ဒါဆိုဆရာရေ.. ကြံတော့ဗျာ၊ ကြံဆိုအချိန်
 ဆွဲလို့ မရဘူးနော်..”

“အေးပါကွာ ဒီညပဲကြံမယ်.. အရေးကြီးတာက ဒီ
 ကောင်ဒီည ပြန်မရောက်အောင်တားနိုင်ဖို့ ကြံရမယ်..”

“ဟိုကောင်ထောင်ထွက် ဂျိုးဇက်တို့အဖွဲ့ ငွေပြတ်နေ
 တယ် ဆရာ.. ဒီကောင်တွေကို ငွေနည်းနည်းပေးပြီး အသုံး
 ချလိုက်ရင် OKပဲ..”

“မင်းစက်ရုံကိုသွားပြီး တစ်ခါတည်း ပြတ်အောင် လုပ်
 ထား.. ငါဂျိုးဇက်ဆီသွားမယ်”

ဦးဝေလစံဖနှင့် အိုက်လွန်မျိုးတို့ ပြောနေသည့် စကား
 တွေကို ဒရိုင်ဘာကိုတာ နားထောင်ပြီး.. မသိချင်ယောင်
 ဆောင်ကာ ကားထဲသို့ပြန်ဝင်ပြီး ထိုင်နေလေသည်။

“မောင်တာ..”

“ဗျာ.. ဆရာစံဖ”

“မင်းကို ပြောရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.. ပြောပါ”

“မင်း.. ငါနဲ့ တရုတ်ပြည်ကို လိုက်မလား”

“ဆရာစံဖ ခေါ်ရင်လိုက်မှာပေါ့.. မြန်မာပြည်က
 ဘာမှအဆင်ပြေတာ မဟုတ်ဘူး..”

“ဒါဆို.. ငါ့အပေါ်မှာ မင်းသစ္စာရှိရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ ဆရာစံဖ.. ရာ၊ ခုဘယ်ကို မောင်းပို့ရ
 မလဲ..”

“မြောက်ပိုင်းဘက်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုကို..
 မောင်း”

“ဟုတ်..”

ကိုတာ.. ဦးဝေလစံဖ မောင်းခိုင်းသောစားသောက်
 ဆိုင်သို့ မောင်းထွက်ရင်း မိုးဦးလှိုင်ဆီကို အချိန်မီသတင်း
 ပို့ရန်က အရေးကြီးနေလေပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟိုရှေ့က ဆိုင်ရှေ့မှာ.. ရပ်လိုက်”

“ဪ.. ဆရာ”

“ဘာလဲကွ..”

“ငွေလေး ဘာလေးပါရင်.. နည်းနည်းလောက်ပေး
 ပါလား”

“မင်း.. ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ကောင်မလေးဆီကို ပေးချင်လို့..”

“ရော့ကွာ...”

ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“အပြန်ကျမှ ဆရာကို ဝင်ခေါ်မယ်နော်...”

“သိပ်အကြာကြီး မနေနဲ့ဟေ့ကောင်...”

“ခဏလေးပါ.. ဆရာ”

ကိုတာ ဦးဝေလစံဖကို ချထားပေးခဲ့ပြီး၊ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဦးဝေလစံဖတို့ ပွဲသိမ်းဇာတ်ခင်းနေလေပြီ ဖြစ်သည်။ ကိုတာကို ဦးဝေလစံဖ ငွေကြေးနှင့်စည်းရုံးနိုင်ပြီဟု... ထင်မှတ်ထားလေသည်။ တကယ်တော့ ကိုတာသည်... ပန်းစုံမြိုင် အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ဘယ်သောခါမှ သစ္စာဖောက်မည့်သူ မဟုတ်ချေ.. အထူးသဖြင့် မိုးဦးလှိုင်သည် သူ့ဘဝကို ကယ်တင်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ကိုတာတစ်ယောက် အလုပ်မရှိ.. လမ်းပေါ်တွင် အရက်သမားဘဝကို ရောက်ခဲ့စဉ်က မိုးဦးလှိုင်နှင့်တွေ့ခဲ့ပြီး ကိုတာဘဝကို ခုလိုကောင်းမွန်သူဖြစ်အောင်.. ပျိုးထောင်ပေးခဲ့သူ မဟုတ်လား...

ဦးဝေလစံဖကို လောဘရမ္မက်ကြီးသောသူ၏ သစ္စာခံ

သစ္စာမွန်စာပေ

ဖြစ်ဖို့ကို စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ပေ...

မိုးဦးလှိုင်၏ ခိုင်းစေမှုကြောင့် ဦးဝေလစံဖဘေးတွင် အလိုက်သင့် နေရသူပင်ဖြစ်၏။

လမ်းဘေး တယ်လီဖုန်းဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ပြီး.. မိုးဦးလှိုင်ကို ဖုန်းနှင့် ချိန်းဆိုလိုက်ပြီးနောက်.. ကိုတာသွားပြီးစောင့်နေလေတော့သည်။

ဦးဝေလစံဖတို့ ကြံစည်ထားသော ကိစ္စများကို အချိန်မှီ ပြောပြရတော့မည် ဖြစ်သည်။

မ က ခ

သစ္စာမွန်စာပေ

မိုးဦးလှိုင်.. စက်ရုံမှ ပြန်ထွက်တော့ ညနေစောင်းနေ
လေပြီ....

ကိုတာ ပြောပြထား၍ အကြောင်းစုံကို သိထားပြီး
ဖြစ်သောကြောင့် ကားကိုသတိဖြင့် မောင်းလာရင်း...

“ဟင်...”

လမ်းအလယ်တည့်တည့်တွင် သစ်ပင်အကျိုးအပိုင်း
ကြီးကို ချထားသောကြောင့် မိုးဦးလှိုင်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်
ထားခြင်းဆိုသည်ကို သိလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။ မိုးဦးလှိုင်ကားကို
ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးငွေ့ကစားကာ
ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်ခြံကွယ်ထဲမှ ဓားလက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် လူ
(၅)ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။

မိုးဦးလှိုင်တစ်ယောက်တည်း တိုက်ခိုက်ဖို့တော့
ခက်ခဲမည့်တိုက်ပွဲပင် ဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် နောက်မှလိုက်လာ
မည့်ခွန်လုနှင့် ရဲနောင်တို့ကို စောင့်ရင်း အချိန်ဆွဲတိုက်ခိုက်
ရမှာ ဖြစ်သဖြင့်...

“ဟေ့ကောင်... မင်းမိုးဦးလှိုင်မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားတို့ လူမှားနေပြီ...”

“ဟေ့ကောင်... မညာနဲ့ မင်း မိုးဦးလှိုင်အစစ်ပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ကို ခိုင်းတဲ့ဦးစံဖက မိုးဦးလှိုင်ကို သေသေ
ချာချာ ပြမထားဘူးနဲ့တူတယ်...”

“ဟာ...”

မိုးဦးလှိုင်ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်သောကြောင့်
ဂျိုးဇက်တွေဝေသွားသည်။

“ဒါဆို မင်းကဘယ်သူလဲ... ငါတို့ကို အတိအကျ
ပြောလိုက်တာပဲ”

“ကျုပ်က ဦးလေးစံဖ တပည့်ပါ...”

“ဂျိုးဇက်... ဒီကောင်ညာနေတာ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်မယ်... ဒီကောင်က ဦးဝေလစံဖခိုင်းတာ
သိနေတယ်ကွ”

“ဒါဆိုရင်... ခင်ဗျားတို့သဘောပေါက်လိုက်ပေါ့၊
ကျုပ်က ဦးဝေလစံဖရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်ပဲ...”

ဂျိုးဇက်တို့ ရွှေတိုးရမလို့ . . နောက်ဆုတ်ရမလို့ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဂျိုးဇက် . . မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီကောင်မှ ဒီကောင်ပဲ”

“ကြာတယ်ကွာ . . ရှင်းစရာရှိတာရှင်း၊ နောက်မှ နောက်ကိစ္စရှင်းတော့ . . .”

“ဒေါသတွေသိပ်ပြီးမထွက်နဲ့လေ . . ဖြေးဖြေးပေါ့ဗျာ”

မိုးဦးလှိုင် နေရာယူထားလိုက်ပြီးနောက် ပြေးလာသည့်နှစ်ယောက်ကို ရှောင်တိမ်းရင်း ဓားချက်လွတ်အောင် ရှောင်နေရသည် . . ငါးယောက်ထစ်ယောက် ရင်ဆိုင်ရသည့် ပွဲမို့ တန်ပြန်တိုက်ခိုက်ဖို့ထက် မထိခိုက်မိစေအောင် ရှောင်နေရလေသည်။

“ဝိုး”

“ရွှီး . . .”

မိုးဦးလှိုင် နောက်သို့ဆုတ်ရင်း . . ကားနှင့်ကျောချင်း ကပ်မိသွားသည်နှင့် . . .

“ရော . . .”

“အီး . . .”

“ဖြောင်း . . .”

ပထမဆုံး ဝင်လာသည့်ကောင်ကို တုံ့ပြန်လိုက်ရ

သည် . .

“ဝိုး . . .”

ခွန်လုတို့ ကားလေးရောက်လာပြီး ကားပေါ်မှ . . သက်ဆိုင်ရာရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ပြေးဆင်းလာပြီး၊ ဂျိုးဇက်တို့ကို ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ . . အချိန်မီလို့ . .”

“မိုးဦး . . မင်းအိမ်ကို အမြန်လိုက်သွားဖို့ ပြင်တော့”

“အေး . . .”

“ရဲနောင်ကတော့ . . မင်းအိမ်ကို လက်ဦးမှုယူနိုင်အောင်သွားပြီ”

မိုးဦးလှိုင်နှင့် ခွန်လုတို့ ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး . . အိမ်ဆီသို့ မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“နယ်စပ်ဂိတ်မှာတော့ . . ဟိုကောင်အိုက်လွန်မှူးကို ခုလေ့က်ဆို ဖမ်းဆီးမိလောက်ပြီကွ”

“ဦးဝေလစံဖရဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်းတော့ ရောက်ပြီပေါ့ကွာ . . အရေးကြီးတာက နန်းကို ဒီကောင်ကြီးတစ်ခုခု လုပ်မှာကို စိုးရိမ်နေတယ် . . .”

“ရဲနောင်ကတော့ အကွက်စေ့စေ့တော့ ပြင်ဆင်ထားပါတယ် . .”

“ဟူး . . .”

မိုးဦးလှိုင်.. စိတ်တွေက နန်းအိမ်သျှင်ဆီသို့ ရောက်
နေလေပြီ..

“မိုးဦး.. စိတ်သိပ်ပြီး မလောပါနဲ့၊ ဦးဝေလစံဖ ဘာမှ
မလုပ်နိုင်ပါဘူး..”

မိုးဦးလှိုင်.. စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးထားပြီး..
ကားကို မောင်းလာခဲ့လေသည်။

ပန်းစုံမြိုင်ခြံဝန်းကြီးထဲသို့ ရောက်တော့..

“ဟာ..”

ဦးဝေလစံဖ နန်းအိမ်သျှင်ကို သေနတ်ဖြင့် တွေ့ပြီးဓား
စာခံလုပ်ကာ အိမ်ဝတွင်ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့
သည်။

“ဟေ့ကောင်.. မိုးဦး မင်းဇနီးလေးရဲ့ အသက်မသေ
ချင်ရင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းလိုက်..”

“ဦးစံဖ.. ခင်ဗျား နန်းကို လွှတ်ပေးနော်”

“ဟား.. ဟား.. ဟား လွယ်လွယ်နဲ့ဘယ်လို လွှတ်
လို့ရမလဲ၊ ငါလည်း ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်မှ မဟုတ်တာကွာ..
ကဲကြာတယ်၊ ငါ့အတွက် ကားတစ်စီး စီစဉ်ပေး”

ရဲနောင် မိုးဦးလှိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး..

“မိုးဦး မင်းအနီးကပ် လှုပ်ရှားနိုင်မလား..”

“ရတယ်.. ရဲနောင်”

“ဒါဆို.. ကားစီစဉ်ပေးသလိုနဲ့ ရအောင်ကပ်”

“အေး..”

ရဲနောင်.. အနားကပ်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့်..

“ကောင်းပြီ.. ဦးစံဖ၊ ခင်ဗျား ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်
စေရမယ်..”

မိုးဦးလှိုင် ကားပေါ်တက်ပြီး.. ဦးဝေလစံဖ နားသို့
မောင်းသွားလေသည်။

“ကျုပ် မောင်းရမှာလား..”

“ဟုတ်တယ်.. မင်းမောင်းရမယ်”

“မိုး..”

“နန်း..”

မိုးဦးလှိုင်ကားပေါ်သို့ ဦးဝေလစံဖ နန်းအိမ်သျှင်ကို
သေနတ်နှင့်တွေ့ပြီး တက်ခိုင်းလိုက်သည်နှင့်..

“ဒုတ်..”

“အီး..”

နန်းအိမ်သျှင်.. သူ့ကိုယ်နှင့် ဦးဝေလစံဖကို ဆောင့်
တွန်းလိုက်သဖြင့်.. ဟန်ချက်ပျက်ပြီး နောက်သို့လှန်သွား
သည်နှင့် မိုးဦးလှိုင် ဦးစံဖမျက်နှာဆီသို့ လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်
တော့သည်။

“ဖြောင်း..”

သေနတ်ရော လူပါ. . တခြားစီ ဖြစ်သွားတော့မှ၊
ရဲနောင်တို့ ရောက်လာပြီး. . ဦးဝေလစံဖကို ဖမ်းဆီးလိုက်
သည်။

“မိုး. . . .”

“နန်း. . . .”

နန်းအိမ်သျှင် မိုးဦးလှိုင်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပြီး. . ငိုချ
လိုက်တော့သည်။

“နန်း. . မငိုနဲ့တော့ ကိစ္စတွေက ပြတ်သွားပါပြီ. . .
ဦးစံဖလည်း သူ့အမိုက်ဇာတ်ကို သူသိမ်းသွားပါပြီ။

“မိုးဦး. . . .”

“ဘာလဲ. . ရဲနောင်”

“ဇာတ်ကြမ်းကတော့ သိမ်းသွားပြီဟေ့. . ဇာတ်ချော
သိမ်းဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်ကွ. . ဟား ဟား ဟား”

ရဲနောင်တို့ တပ်ဖွဲ့တွေ ဦးဝေလစံဖကို ခေါ်ဆောင်
သွားပြီး၊ ခွန်လုကျန်နေသောကြောင့်. . .

“ဟေ့ကောင်. . ခွန်လု”

“ဘာလဲ. . ရဲနောင်”

“မင်းက ဘာလုပ်ဖို့ ကျန်နေခဲ့တာလဲ. . တခါတည်း
လိုက်ခဲ့”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဇာတ်ပေါင်းခန်းလေးကို ကြည့်မလို့. . .

ဟေ့ကောင် မိုးဦး”

“ဘာလဲ. . . .”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အကြင်လင်မယား ခန်းဝင်နေ
ကိုတော့ ဒီအတိုင်းမရဘူးနော်. . .”

“ငါတို့ နှစ်ယောက်ခန်းဝင်နေတာ ကြာပြီ. . .”

“မိုးနော်. . . .”

နန်းအိမ်သျှင်က ရှက်ပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းလေးငုံပြီး
ပြောလိုက်လေသည်။

“ခွေးကောင်. . ဒါကျတော့ ဘာမှ မပြောဘူး”

“ပြောရမလားကွ. . . .”

“ဟား. . ဟား. . ဟား”

ရယ်ကာမောကာနှင့် ခွန်လုတို့ ထွက်သွားကြတော့
သည်။

“နန်း. . . .”

“မိုး. . . .”

အိမ်ထဲကို သွားကြရအောင်. . .

“မိုးနော်. . . .”

“နန်းက. . ဘာတွေကိုအတွေးပေါက်ပြီး ပြောတာ
လဲ. . မိုးက အဖနဲ့ မယ်တို့ကို သွားပြီးကန်တော့ မလို့ပါ. . .”

“မယ်တို့ကို မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ကန်တော့ပြီးပြီ

ပဲ..."

"ဒီတုန်းက ကန်တော့ရတာ.. ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေက ခုလိုမဟုတ်ဘူးလေ.. နန်းရဲ့"

"ဘာတွေ ကွာလို့လဲ..."

"ဒီတုန်းက နန်းရင်မှာ အကြင်ဇနီးမောင်နှံဆိုတဲ့ ခံစားချက် ရှိမှမရှိတာပဲ..."

"မိုးကရော ရှိတယ်ပေါ့"

"မိုးအမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်.. နန်းကို ကလေးဘဝကတည်းက ချစ်နေရခဲ့သူပါ။ နန်းဘယ်လောက်ပဲ မုန်းမုန်းမိုးအချစ်တွေက မပျက်ပြယ်ခဲ့ပါဘူး"

"မိုး..."

"နန်း.. ဘာပြောမလို့လဲ"

"နန်းကို.. ခွင့်လွှတ်ပါနော်"

"ဘယ်တုန်းကမှ နန်းကိုအပြစ် မမြင်ခဲ့ရသူပါ..."

"နန်းလေ.. မိုး ပေါ်မှာ ပြုမိတဲ့အပြစ်တွေအတွက် ဘဝတစ်သက်လုံး ပြန်ပြီး ပေးဆပ်ပါမယ်.. မိုးဘေးမှာ ကြင်ဖော်ကောင်း တစ်ဦးအနေနဲ့ နေပေးပါမယ်လို့.. ကတိပေးပါတယ်..."

"နန်းရယ်.. ကြင်ဖော်တစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ပဲ၊ နေမှာလား.."

သစ္စာမွန်စာပေ

"ဟင်.. ဘယ်လိုနေပေးရဦးမှာလဲ၊ ပြောပါဦး"

"နန်း ချစ်တဲ့ သူ့အဖြစ်နဲ့ရော.. မနေပေးတော့ဘူးလား"

"ကြင်ဖော်ဖြစ်မှတော့.. ချစ်တယ်လို့ ပြောတာထက် ပိုပြီး ခိုင်ခန့်နေပါပြီ.. မိုးရယ်"

"ဟောဒီနားက.. တရားဝင်ကြားချင်တာ"

"ကဲ.. ကိုကိုပိုရေ ကြားစေရမယ်၊ လာခဲ့..."

"ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ..."

"နှစ်ယောက်တည်း ပြောရင်.. သက်သေမရှိဖြစ်နေမှာစိုးလို့ မယ်တို့အဖတို့ရှေ့မှာ ပြောပါမယ်"

"ကောင်းပါပြီ.. ဟု"

အဖနှင့် မယ်တို့ဓာတ်ပုံရှေ့တွင် နှစ်ယောက်သား ဦးချကန်တော့ပြီး...

"အဖနှင့် မယ်.. သမီးလေ ဟောဒီက ခင်ပွန်းပေါ်မှာ ပြုခဲ့တဲ့ အမှားတွေကို တောင်းပန်နေပါပြီ.. အဖနှင့်မယ်တို့ ဝမ်းသာနိုင်ပါစေ၊ ပြီးတော့.. ခင်ပွန်းသည်ပေါ်မှာ အရမ်းကို သိတတ်တဲ့ ဇနီးကောင်းအဖြစ်နဲ့ နေပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်..."

"နန်း.. ပြောစရာရှိတာ ပြောလေ"

"ခု ပြောနေတာပဲဟာ..."

သစ္စာမွန်စာပေ

“နန်းပြောဖို့... ကျန်နေသေးတယ်”

“တကယ်ပြောမှာပါ... အဖနဲ့ မယ်ကို သက်သေထားပြီး သမီးပြောပါမယ်၊ ဟောဒီက မိုးကို နန်းသိပ်ချစ်ပါတယ်၊ နှလုံးသားရဲ့ ထာဝရတစ်လျှောက်လုံး အကျဉ်းစံဘဝနဲ့ နေပေးပါမယ်...”

“အို... မိုးနော်”

မိုးဦးလှိုင်တစ်ယောက် နန်းအိမ်သျှင်ကိုယ်လုံးလေးကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ထွေးပိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ရွှေဘဝင်

ပရိသတ်အားမေးမှုကို အစဉ်လေးစားလျက်

BURMESE
CLASSIC